

VIAȚA PLINĂ DE STRĂLUCIRE

A Doamnei Curie

MICA MANYUSIA

A scris despre *Madame Curie* — chiar fiica ei: Eva Curie, într-o magistrală biografie, talmăcită în mai toate graiurile lumii. Iată filmul vieții ei.

Era ultimul copil al soților *Sklodowski*, profesori amândoi, în Varșovia, anul 1860. Dimpneună cu ceilalți patru: *Zosia*, *Bronia*, *Hela* și *Iosef*, a avut un început fericit de copilărie.

Cu un farmec deosebit erau dăruite pentru mica *Manya* aparatele de fizică, dintr'un dulap anume, în camera de lucru a tatălui său.

Durerile încep să vină una după alta, odată cu moartea *Zosiei*, sora ei cea mare, a mamei chiar — secerată de tuberculoză.

Adolescentă, e pătrunsă mai adânc de durerile neamului său oprimat.

INSTITUTOARE

O vacanță de un an încheie studiile sale secundare. Iat-o la *Kempa*, dimpreună cu *Hela*. O vacanță care, totuși, se irosește ca un vis. Un vis, dincolo de care sunt grămădite grijile. *Bronia* are chemare pentru medicină. Va pleca la Paris, pentru studii, ajutată de *Maria* și de tată. În acest scop, ilustra savantă de mai apoi, își caută un post de institutoare într-o casă bogată. Va pleca — până la urmă și'n provincie, departe de tata, numai pentru ca *Bronia* să-și ducă până la capăt învățătura. Trei ani de exil voluntar, care închid și o trecătoare decepție sentimentală, pentru domnișoara *Maria Sklodowska*. Și este un noroc nemăsurat că, la Paris, *Bronia* s'a logodit cu un student polonez, în curând doctor în medicină. După încă un an, iat-o pornind spre Franța, însuflețită de dorința aprigă de a cucerii citadela științei.

PARIS

Drumul dela casa *Broniei* — (acum d-na dr. *Doluski*) — până la măreața *Sorbonnă*, îl face, zilnic, pe „imperialele” a două autobuze, din

Eva Curie, sportivă.

1923. Irene Curie este colaboratoarea Mariei Curie. În acest laborator va întâlni un tânăr preparator: Frederic Joliot.

Eva Curie. →

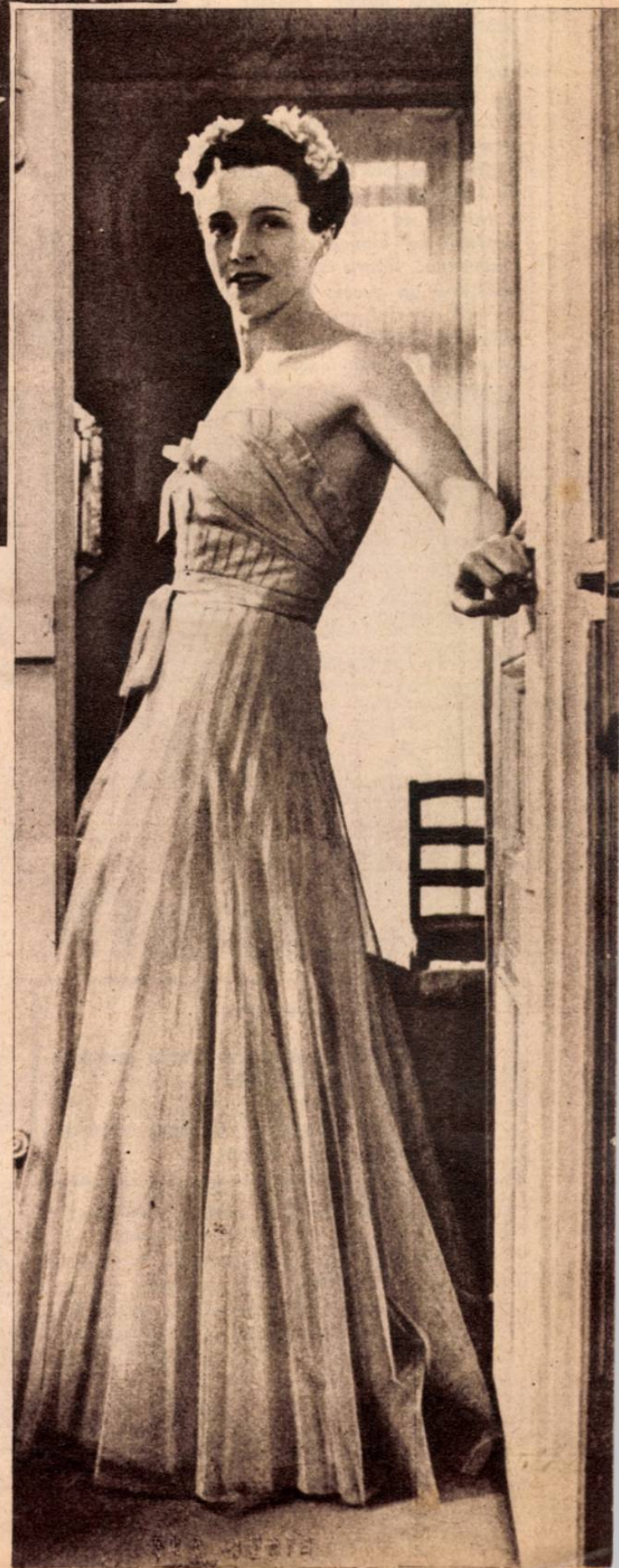

1890. Profesorul Vladislav Sklodowski cu trei dintre fiicele sale Marie, (care va deveni doamna Curie), Zosia și Hela.

1880. D-na și d-rul Eugene Curie, cu cei doi fii: Jacques și Pierre (dreapta).

înaltul cărora priveliștile vii și pitorești ale Parisului mult dorit — oferă inedite perspective. Mademoiselle Marie Sklodowska, studentă a Facultății de Științe, e fermecată de Paris, de minunata Franță, de magnifica *Sorbonnă*, prin sălile și amfiteatrele căreia silueta ei se strecoară firavă, a lungă. E o antenă în vibrație — în sala de curs, oră de oră, zi de zi. Acasă la *Bronia* însă, vine destinderea. Adesea, după o cină îmbelșugată, seara se încheie cu muzică. Un tânăr muzician polonez își face apariția. E un debutant încă, dar e plin de talent. Sub degetele lui, Liszt, Schumann și Chopin trăesc. Tânărul acesta înalt, cu părul auriu, cu chipul straniu — se numește *Ignatju Paderewski*. Casa *Broniei* e prea sgomotoasă pentru *Maria*, care e ispitită de atâtea prilejuri de destindere, după febra lucrului. Deaceea, se mută în cartierul laboratoarelor și-al bibliotecilor, într-o mansardă, deși ține mult la *Bronia* și la odaia ei din *Rue d'Allemagne*. Are însă nevoie de o viață monahală, închinată nu-

mai și numai studiului. Pentru că dispune doar de o sută de franci pe lună, — nici o distracție, cât mai puțină mâncare, nici o relație. Ca să se încălzească — iarna — se îmbracă, adesea, cu toate rufe din valiză. Merge pe jos până la Sorbonna. Timpul ca și banii — cu măsură — dejunurile frugale o slăbesc.

Într-o zi leșină. — Cineva caută pe soțul Broniei — acasă. El se precipită în mansarda Mariei și după un interogator strâns, află — în parte — ce viață restrânsă duce Maria. Trebuie să vină cu el. O săptămână minunată la Bronia, acasă. Dar examenele se apropie și Maria urcă din nou în mansarda ei. Matematicile, fizica, chimia — își desvăluie tainele, pe măsură ce — în laborator — mâinile se familiarizează cu aparatura complicată, necesară sutelor de experiențe. Climatului Sorbonnei o farmecă. E din ce în ce mai cunoscută, mai apreciată de profesori.

Se împrietenește cu studenții care nu-i fac curte: Paul Painlevé, Jean Perrin, Charles Maurain.

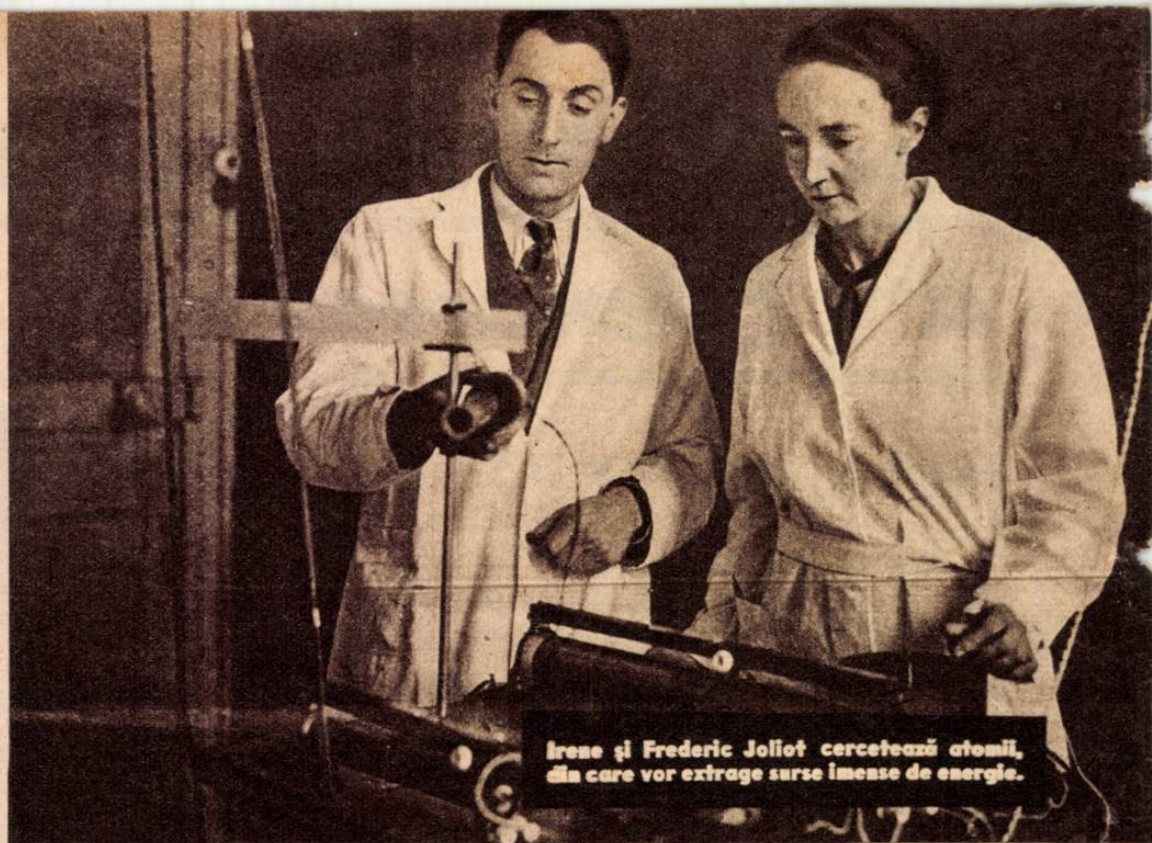
Eforturi peste eforturi. Și-a pus în gând să aibă două licențe: în științele fizice și în științele matematice. Patru ani eroici se scurg, cu excelente rezultate.

PIERRE CURIE

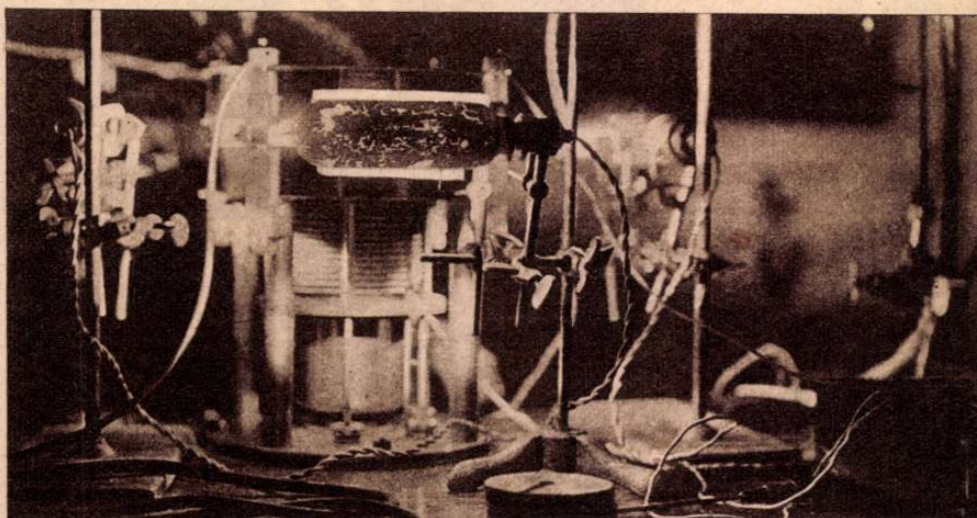
Nevoită fiind să scrie un studiu comandat, asupra proprietăților magnetice ale felurilor de oțeluri, caută un laborator. Un prieten polonez îi prezintă pe Pierre Curie, tânăr savant. I-ar putea fi de folos și de ajutor. Acesta are un farmec deosebit, împlinit din dragălaşenie și destulă gravitate. E bine făcut, are mâini mari, sensibile. O privire adâncă, senină. Deși acest om rămâne într-o constantă rezervă, e imposibil să nu remarci expresia inteligenței și rarei lui distincții. E un spirit nobil.

Fiu al unui medic alsacian, a fost atras de științe — în chip firesc. Curând, ajunge profesor la „Ecole de Physique et de Chimie de la ville de Paris”.

De cum a cunoscut-o pe Marie Sklodowska, s'a simțit atras de această făptură, pe care ar dori-o alături de el. În 1895, iată-i soț și soție, pentru a porni — cu puteri unite — spre destinul lor luminat de iradiațiunile radiumului. Întorși dintr-o îndelungată călătorie de nuntă, în deosebi pe bicicletă, se statornicesc pe rue de la Glacière, într'un decor simplu, auster. Incepe de comun acord, o viață re-

Irene și Frederic Joliot cercetează atomii, din care vor extrage surse imense de energie.

Încă o grijă pentru Marie Curie — care trebuie să se împartă între laborator, soț și cămin. Și pe de-asupra, are întâlniri cu gloria.

DESCOPERIREA RADIUMULUI

Marie Sklodowska-Curie e hotărâtă să-și ia și doctoratul. Se oprește la lucrările fizicianului Henry Becquerel, în legătură cu acele raze răspândite de corpurile „fluorescente”. Cercetările se purtaseră pe săruri de uraniu. Un compus de uraniu, așezat pe o placă fotografică, învăluită cu hârtie neagră, — impresiona placa. Era un fenomen — pe care Maria Curie avea să-l numească: radioactivitate. Până atunci, trebuia deslegată enigma acestor iradiațiuni. E ceea ce se hotărăște să întreprindă Maria Curie. Și pornește cercetările cu puteri nebănuite.

Laboratorul este un soi de magazie, în umbra Școlii de fizică. Mizerabile condiții de lucru. Totuși, pe nctul, tainele își pierd din inaccesibil. Experiențele și calculele deschid perspective nebănuite. Muncă intensă, stăruitoare, o pregătire uriașă, iată ce opune Marie Curie rezistenței necunoscutului. Atacurile sunt din ce în ce mai îndârjite. Cercurile se strâng tot mai puțin întinse. Radio-activitatea intensă a unor minerale, o intrigă. Concluzia imediat formulată — simplă ipoteză: mineralele acestea cuprind un element chimic nou. *Un corp nou!* Ipoteză fascinantă, atrăgătoare.

Alături de Marie, Pierre Curie se angajează. (Cont. în pag. 13-a)

Aparatul pentru detectarea atomilor — surse imense de energie.

Eva Curie-Joliot la un banchet dat în onoarea ei cu prilejul vizitei pe care a făcut-o în America.

1. Eva Curie, sportivă.

2. 1898. Pierre și Marie Curie pornesc la țară, pe biciclete

3. 1904. În laborator, în anul când au primit premiul Nobel.

gulață, necomplicată, dar intensă — în marginea asiduelor cercetări științifice întreprinse. Marie Curie devine o harnică gospodină, cu griji fără de număr, în căutarea unei agreabile dar puțin costisitoare formule de traiu. Iată-o primită întâia la concursul de agregatie — a învățământului secundar. Va putea profesa în Franța. Vacanța apropiată: destindere.

Sfârșitul acestei vacanțe e punctat de sosirea pe lume a celui dintâi copil, o fată: Irène. I se spune în scrisorile materne: „la petite Reine”.

VIAȚA DE STRĂLUCIRE A DOAMNEI CURIE

(Urmare din pagina 8-a)

jează și el la lucru. În micul atelier umed din rue Lhomond, puterile de luptă s'au dublat. În minereul numit pechblendă vor căuta acest element chimic nou. Astfel, dau mai întâi, de *polonium*. Mai apoi, după experiențe fără număr, soții Curie pot scrie următoarele rânduri, la 26 Decembrie 1898: „Diferite rațiuni pe care le-am enumerat — ne fac să credem că noua substanță radioactivă, cuprinde un element nou, căruia propunem să i se dea numele de „*Radium*”.

PATRU ANI ÎNTR'UN HANGAR

Nimeni n'a văzut însă radium. Va trebui extras din minereul de pechblendă. Iată o muncă titanică, dusă totuși până la capăt, după patru ani cât patru veacuri, în acel atelier din preajma Școlii de fizică. Au căpătat — din fericire — pechblendă, gratuit, din Austria.

Cu mijloace puține, insuficiente — de laborator, soții Curie lucrează din 1898 până 1902. Adesea întreabă cum va fi noul element — în ce formă, în ce culori? Mai multe tone de reziduu, — kilogram cu kilogram, sunt tratate în laborator, cu o răbdare fără margini, supraomenească. În 1902, după patruzeci și cinci de luni, radium există în mod oficial.

Ține de mitologie — (o mitologie a luminii) — scena evocată de biograful lor de mai târziu. Soții pornesc pe jos, de-acasă spre laboratorul lor improvizat. Deschid ușa hangarului. Se ferească să aprindă lumina. Recipientele care cuprind radiumul, strălucesc în întuneric, cu o lumină smulsă parcă soarelui.

— Priveștel Priveștel — murmură Marie...

În besnă, în tăcere, cele două chipuri încremenesc întoarse spre ciudatele izvoare de raze, spre radium — radiumul lor! Marie Curie își va aminti mereu de această seară, — de această feerie...

GLORIE ȘI AMĂRĂCIUNI

Soții Curie sunt în pragul gloriei, după o muncă uriașă. Totuși, Pierre Curie nu e ales la Academia de Știință. Nici catedra de Fizico-chimice dela Sorbonna nu i-a fost dată. Au fost preferați candidați astăzi anonimi. Elveția îi cheamă la Geneva, cu propuneri ispititoare. Vor rezista — de dragul radium-ului — și vor profesa, împărțindu-și forțele, între școală, casă, laborator. O nouă catedră vacantă la Sorbonna pierdută — (1902). Viața pe care sunt siliți s'o ducă le sdruncină sănătatea. Arai reori evadează din Paris, pe biciclete. Revin, de'ndată, la lucru. O călătorie în Polonia austriacă e un divertisment plăcut.

Între timp, radioactivitatea cucerește lumea. Chimisti străini întreprind lucrări paralele. Radiumul e cercetat, analizat; i se stabilesc proprietățile. Se relatează efectele luminozității sale. Dar mai ales, se statornicesc efectele fiziologice. Pierre Curie face experiențe pe brațul său și relatează puterea sa de regenerare a țesuturilor. Se dovedește *utilitatea radium-ului*. Marie Curie obține titlul de „docteur en sciences physiques”, cu mențiunea „foarte onorabil”.

Iar când e vorba să-și valorifice munca istovitoare, de până aci, să „breveteze” descoperirea noului element, la cererea unor industriași americani, amândoi sunt de aceeași părere. Radiumul e un element al tuturor.

Nu se cade ca ei să tragă foloase de pe urma acestei descoperiri. Simplu. Au ales între sărăcie și bogăție. Odată hotărârea luată, pornesc pe biciclete, dincolo de hotarele mării lor oraș.

Medalii, premii, mențiuni... O călătorie sărbătorească în Anglia. În cele din urmă, premiul Nobel de Fizică, acordat lui Becquerel și soților Curie (10 Decembrie 1903). Mult mai târziu vor călători la Stockholm, pentru a conferința despre radioactivitate.

Gloria le trimite în cale personajii care-i stânjesc. Mai întâi, reporterii și fotografii; apoi amatorii de autografe, admiratorii. Și mii de scrisori din toate colțurile lumii: tot atâtea propuneri, idei, răstălmăcirii. Sunt oglinziți în presa ilustrată sau nu — a vremii. Nu se mai pot mișca. Lucrul nu mai merge. Și pe deasupra ura și invidia celor de-o breaslă.

6 Decembrie: O copilă: Eve. 6 Iunie 1905 Stockholm: Conferința lui Pierre Curie. 3 Iulie 1905: Pierre Curie e primit la Academia de Știință din Paris. Are și o catedră la Sorbonna, un laborator și o laborantă: pe Marie Curie. Dar cu câte insistențe!

19 Aprilie 1906. O zi ploioasă. Pe rue Dauphine, un accident îngrozitor. Victima: Pierre Curie, cu capul zdrobit de roata unui camion încărcat. Nu poți afla cuvinte ca să răsfrați durerea Mariei Curie.

Numită titulară la catedra ocupată de soțul ei — la Sorbonna, la 15 Noembrie 1906 deschide cursul de radioactivitate, cu fraza ultimă din cursul lui Pierre Curie. O sală arhiplină o ascultă și o scrutează.

MADAME CURIE

„Madame Curie” se împarte între Sorbonna, laborator și copilele sale (1906—1910). Scrie un „Tratat de radioactivitate” și „Lucrările lui Pierre Curie”. — Întreprinde prepararea primului etalon internațional de radium.

Branly e ales în locul ei la Academia de Știință.

În schimb, pentru a doua oară, Suedia îi decerne — în 1911 —

premiul Nobel de Chimie. Călătorie în Suedia. Conferință — cu un precuvânt — omagiu lui Pierre Curie.

Polonezii o cheamă la Varșovia, pentru totdeauna. Rămâne la Paris, însă. Călătorie scurtă în Polonia.

Institutul „Radium” se durează în capitala Franței, după gândul lui Pierre Curie. E gata în acel Iulie 1914, când izbucnește războiul. Madame Curie își ăroșește rămășițele de energie pentru a echipa automobile radiologice, necesare intervențiilor chirurgicale disperate. În „Renault”-ul ei gonește dintr'un colț al Franței la altul, conduce mașina, montează aparatul, ajută la operații, ore întregi. Înființează noi posturi fixe și mobile de radiografie. Se agită cu folos. Iată războiul „făcut” de Madame Curie! 1919. Savanta e în laboratorul său — din institutul Radium-ului! Vacanțe însoțite — în Bretania.

1920. Mrs. Meloney, o ziaristă americană, cere un interview. Convorbirea duce la o nedumescire a ziaristei: Madame Curie nu are un gram de Radium pentru cercetări! Mr. Meloney lansează un apel către femeile Statelor-Unite: să ofere un gram de Radium d-nei Curie. De-acî, o călătorie obositoare, sărbătorească, uluitoare, peste Ocean, pentru a primi gramul de Radium. Mărturii vii de simpatie, zeci de daruri și onoruri, entuziasm, delir (1921). Rotschild pune bazele Fundației Curie. 1922. Membră a Comisiunii internaționale de cooperare intelectuală, de pe lângă Societatea Națiunilor. Și lucrează fructuos pentru această Comisiune! De-asemeni, membră a Academiei de Știință din Paris. Patru călătorii în Polonia liberă. Vrea să creeze la Varșovia un Institut al Radiumului. 1925 — punerea pietrei fundamentale.

Gramul necesar de Radium îl cere în America, din nou. 1929 — alt voiaj la New-York, pentru a mulțumi în numele Poloniei. Casa Albă. Președintele Hoover. Cadouri — onoruri. Jubileul lui Edison. Byrd trimite un mesaj radiofonic dela Polul Sud, pentru ea!

SFÂRȘITUL MISIUNII

1932. Inaugurarea Institutului de Radium la Varșovia. Ultima călătorie în Polonia ei scumpă. Apoi, laboratorul și elevii îi absorb ultimele luni de viață. Noaptea: calcule și pagini din cartea ei de pe urmă: „Radioactivitatea”. O operație la ochii obosiți de flăme și iradiatuni. Iată-o în pragul sfârșitului marelui sale misiuni. Se stinge la Sancellemoz, la 4 Iulie 1934 — în urma unei anemii cu pricină mai întâi necunoscută. Ultimul cuvânt al diagnozei cuprinde adevăratul izvor al răului: iradiatunile substanțelor radioactive pe care le-a scos din necunoscut și le-a mănuit.

MICHAELLA DANU

PICTORUL nu are nevoie de a INFRUMUSEȚA surăsul ei

Cu o pensulă, un artist poate realiza minuni. Poate să infrumusețeze modelele sale, să le dea un surâs strălucitor; dar dacă modelul întrebuintează Kolynos, aceasta este de prisos, deoarece Kolynos-ul este suficient pentru a da dinți-

lor strălucirea lor reală. Realizați asemenea minuni, aplicând un centimetru de Kolynos pe o **perie uscată**. Kolynos albește dinții, curăță și distruge germenii periculoși cari cauzează caria. Incepeți de azi a vă servi zilnic de Kolynos.

ILUMINAȚI SURĂSUL DV
cu KOLYNOS

CUMPĂRAȚI TUBUL MARE
e MAI ECONOMIC

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

Oglinda vă face un compliment!

Nu-i mirare! O piele tonifiată cu NIVEA rămâne tinerească și fragedă. Nu este nevoie să fii tânără pentru a avea un aspect tineresc. Lăsați totul în seama cremei NIVEA! Ea vă asigură o piele sănătoasă și rezistentă.

LA DURERI

DE CAP, NEVRALGII, GRIPĂ, RHEUMATISM
INTREBUINȚAȚI NUMAI

ANTINEVRALGIC DR NANU MUSCEL

în cutii originale, conținând 2 buline și numai cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI București, Calea Rahovei 265

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

RADIO-ADEVERUL

G. Timică într-o scenă de mare efect comic.

O INDUSTRIE ROMÂNEASCA DE FILME

Prima producție a studiourilor Ciro: „O noapte de pomină”

G. Timică are o savuroasă creație în rolul eroului titular. →

Grigoraș Dinicu cântă cu orchestra sa în „O noapte de pomină”.

D. Tudor Mușatescu s'a priceput să prindă toate caracteristicile și să le transmită prin admirabila zugrăvire a eroului principal.

Dar poate că gândurile așternute pe hârtie de strălucitul nostru umorist nu s'ar fi bucurat de o atât de perfectă transpunere dacă eroul n'ar fi fost un actor de talia inegalabilului G. Timică. D. Timică a văzut personagiul cu ochii autorului. Nu este mai puțin adevărat că a fost secondat și de o pleiadă de actori remarcabili: Dina Cocea — pe care cronică teatrală a copleșit-o, deunăzi, sub elogii — C. Antoniu, M. Wauvrina, G. Carussy.

„O noapte de pomină”, ale cărei interioare și exterioare au fost turnate în întregime în studiourile Ciro, constituie actuala premieră a cinematografului Aro.

Fațada studiourilor Ciro-film

Problema întemeierii unei industrii de filme autohtone — socotită de unii sceptici, o utopie — a fost discutată foarte mult în anii din urmă. Din păcate însă, am avut numai vorbe, făgăduieli, când ceea ce ne lipsea erau faptele. Răzlețele și timidele încercări făcute de câțiva anonimi pentru a da impuls unei mișcări cinematografice, n'au avut roadele așteptate, fie din pricina lipsei de echipament tehnic, fie din pricina lipsei de material uman, fie din pricina mijloacelor materiale.

.....Dar iată că tocmai atunci când ne așteptam mai puțin, ni se anunță o inițiativă curagioasă, demnă de atenție, menită să ne redea încrederea în viitorul filmului românesc. Planul de a se crea o „uzină de imagini” românească, un Hollywood în proporții echivalente, aparține studiourilor Ciro-film, al căror prim film va stârni uluire prin perfecția-i tehnică și artistică. Studiourile Ciro-film pornesc la îndeplinirea mărețului plan cu toate „armele” trebuincioase: atelierele dela Șosea, incontestabil cele mai moderne din sud-estul

Europei sunt, fără exagerare, o minune a tehnicii.

În vederea scenariilor care vor sluji ca bază de acțiune, viitoarelor filme, Ciro a și semnat angajamente cu câțiva reputați scriitori români și și propune deasemeni să pună în lumina ecranului câteva din operele literaturii românești. Distribuțiile filmelor Ciro vor fi senzaționale, cuprinzând atât pe marile noastre glorii teatrale, cât și elemente tinere care vor forma pepiniera industriei de mâine.

Prima piatră la edificiul cinematografului autohton, Ciro-film a pus-o de curând, realizând filmul „O noapte de pomină”, o comedie savuroasă, scrisă de Tudor Mușatescu. Evident, Mușatescu înseamnă humor, vervă, satiră. De data aceasta însă penița spirituală a maestrului a renunțat să ne ofere o simplă înălțuire de spirite de suprafață, străduindu-se — și izbucind — să ne redea în cele mai frumoase caracteristici ale sale tipul românului, cuminte, serios, blând, de neînmărită generozitate și înțelegeră.

Dina Cocea, interpreta principală a excelentei comedii „O noapte de pomină”.

Victor MacLaglen nu acceptă niciodată un rol care nu-i dă prilej să îmbrace o uniformă. Fotografiile de mai sus, care-l înfățișează pe Vic în trei filme ale sale, sunt edificatoare în această privință.

Aventuroasa viață a actorului de cinema Victor MacLaglen

să-l plictisească. Învață, mai mult din distracție, să boxeze. Doborât la început de camarazii săi, învață să „primească”...

Ajunge campionul regimentului său.

Obținând un concediu, pleacă, cu o corabie, în Canada și se împrietenește pe bord cu un tip ciudat: Jack Crow. Acest Crow trebuie să-i fi slujit adesea drept model pentru personagiile pe care le-a interpretat mai târziu pe ecran.

Era un ins uriaș și plin de cicatrice. Spunea, după cum îi era dispoziția, că cicatricile erau rezultatul unei revolte în China, sau că le căpătase salvându-și mama dintr'un groaznic incendiu. Vic nu știa ce să creadă. Dar nu era curios.

Jack îi plăcea. Ajunși în America, auziră vorbindu-se despre o goană de aur, spre regiunea Cobalt. Merșeră într'acolo, străbătând Canada în mici etape și fără un ban în buzunar. Timp de câteva luni, duc viața grea a căutătorilor de aur.

Eforturile lor sunt zădarnice. Jack bea cât treizeci și șase. Are accese de furie și adesea prietenul său este silit să-l readucă în fire printr'un solid uppercut.

În cele din urmă moare de *delirium tremens*. Desgustat, Vic începe să boxeze.

Matchuri grele și sălbatece cu brute canadiene sau metise. Câștiguri neînsemnate. O epocă de experiență costisitoare... Lovituri grele îi brăzdează obrazul. Chipul său poartă încă semnele acestei epoci...

Într'un orașel, în cursul unui match, se iscă o ceartă cu privire la hotărârea arbitrilor. Urmează o bătaie. Vic ajunge la închisoare.

Riscă să rămână multă vreme închis, căci pagubele sunt foarte mari. Mai mulți oameni se află la spital, grav răniți.

Vic care n'ar nici o lețcaie în buzunar și nu cunoaște pe nimeni va plăti oalele sparte pentru ceilalți.

Un necunoscut îi plătește cauțiunea, îi dă să mănânce și-i pune zece dolari în mână.

— *Te-am văzut boxând, îi spune el. Ești curajos, îmi plac, Nu mai face nazuri, micule. Ține.*

Vic întreabă care este numele binefăcătorului (Continuare în pag. 19)

englez.

Din naștere.

Maică-să era irlandeză. Tatăl său scoțian și preot la biserica anglicană.

E cel mai tânăr dintre cei opt frați ai săi, toți la fel de giganți.

La vârsta de paisprezece ani, găsind că jocurile cu copiii nu sunt pentru el, fuge de acasă.

Un polițist îl găsește câteva zile mai târziu, lihnit de foame, pe o bancă din Hyde Park. Pofțit să „circule”, întâlnește un bețiv scoțian, care uitând, în starea-i de ebrietate, avaria rasei, îl invită să bea un pahar cu el. Paharele se înmulțesc... Crescut într'o

atmosferă de desăvârșit puritanism, Vic nu băuse în viața lui. Tatăl său îi spusese că această otrăvă poate duce la orice nebunie. Câteva ore după întâlnirea sa cu chefliul scoțian, tânărul fugar, mai beat decât tovarășul său, se duce la cercul de recrutare, spune că are mai mulți ani (e doar atât de înalt) și se înrolează, pe doisprezece ani, în armată.

Este trimis numaidecât să lupte împotriva Burilor.

Participă la cucerirea Mafekingului. Dar, odată pacea semnată, armata începe

„Bruta cu suflet de copil”.

REALITATEA FEMEII

SĂ nu credeți că nemergând drept veți putea ascunde eventualul defect pe care-l aveți la șolduri sau abdomen. Din contră, aceasta nu va face decât să vă accentueze defectele, în vreme ce vă veți strădui însă să vă țineți drept, vă veți îndrepta singure, fără să vă dați seama, tot ce vă supără, cum ar fi: un șold prea dezvoltat, un abdomen balonat, etc.

Priviți fotografia numărul 1: un șold este complet scos în afară. Dacă această tânără doamnă nu va fi atentă, acest șold se va dezvolta mai mult decât celălalt, și va fi nenorocită când va trebui să-și îmbrace un costum de baie. Priviți și umărul cum este ridicat. Din față, această poziție trebuie să-i aplatizeze bustul. Priviți acum fotografia numărul 5 și veți vedea poziția ideală pentru umblat: umerii sunt amândoi la aceeași înălțime, suficient împinși spre spate, abdomenul este drept și pieptul drept, ceea ce dă o siluetă perfectă.

Comparați acum fotografiile 2, 3, și 4 cu aceea dela numărul 5. Veți observa imediat defectele tinerei doamne, deși ea are o siluetă foarte frumoasă, și care, dacă s'ar menține dreaptă, ar fi chiar elegantă.

Priviți, de exemplu în fotografia 3, felul cum urcă o scară; corpul îi este aplecat spre față, brațele balansează, umerii îi sunt ridicați. Inchipuiți-vă acum dacă ar avea poziția doamnei din figura 5. Ar fi pus astfel în valoare talia ei fină, picioarele frumoase și ar putea să evite bărbia dublă, pe

care desigur că o va căpăta, umblând mereu cu capul în jos.

În treacăt, vă voi face atente la două mari greșeli în îmbrăcăminte: fusta este prea îngustă, îi scoate în evidență șoldurile; iar „fermoir-ul” care închide fusta ar fi trebuit să fie în întregime acoperit

de jachetă (fotografia 3).

Însfârșit, fiți atente când umblați pe stradă să nu aveți aceeași ținută ca doamna din fotografia noastră (4). Talia fiind prea cambrată nu numai că dă o linie inestetică, dar deformează toată silueta. Pieptul ar fi trebuit scos mai în afară, umerii mai spre spate, brațele ținute dealungul trupului, astfel și șoldurile ar fi fost la locul lor. Pentru a evita toate acestea, obicinuiți-vă, când stați în picioare, să stați dreaptă, cu umerii întinși spre spate. Veți realiza mari progrese, căci pe deoparte, veți dezvolta mușchii abdomenului, pe de altă vă veți odihni nervii după o zi de muncă încordată.

Fiți totdeauna atentă să nu stați pe un singur picior, căci singură nu vă dați seama ce deformare impuneți trupului dv.,

în această poziție. Stând în această poziție, uitați-vă într-o oglindă, și veți vedea că am dreptate.

Când vă urcați pe o scară, aveți grijă să puneți bine talpa piciorului pe treaptă și să nu vă aplecați înainte. Asta va face să lucreze — fără ca dv. să vă dați seama — mușchii pulpelor și cei abdominali.

Când vă așezați pe scaun, țineți-vă dreaptă, bine rezemată de spate. Veți constata, cu timpul, dispariția surplusului de grăsime de pe șolduri.

Ținându-vă dreaptă veți redobândi grația pierdută și silueta. Pentru toate acestea sunt suficiente câteva minute pe zi. Sunt sigură că în trei luni, veți constata că ați căpătat o siluetă mult mai fină și grațioasă ca înainte. Și asta, cred, face să vă luați osteneala de a încerca.

CLAUDE

SCENE DIN VIAȚA DE CANTONAMENT

(Urmare din pagina 5-a)

— Bravo, Florea! Dar una veselă ști? — îl iscodește sublocotenentul.

— Cum să nu? Știu o mulțime de tangouri... Că doar din astea cânt noaptea, la localurile de pe Calea Griviței.

Până la cântec facem hau de replica trompetului. Am uitat de oboseală, de rosăturile șei, de arma care te apasă pe spate. Deși n'am dormit din patruzeci și opt de ore, decât câteva, cu voia bună pe care o avem, am putea relua munca dela început și continua drumul încă o sută de kilometri.

„Te-ai dus din cuibul nostru draag”... Camaradul Florea cântă cu patos, așa ca la „localul” de pe Griviței, și a uitat desigur — ca și cei mai mulți din noi — că două nopți a stat sub cerul liber, primind cu calm, ploaia ce i se prelingea depe cască, spălându-i fața.

Satul are judecătorie, școală primară, de menaj, și gară... Aici se strânge lumea să asiste la trecerea trenurilor. Domnul avocat și blonda-i soție, profesoarele, câteva dudu, ofițerii noștri, nimeni din cei pomeniți nu lipsește depe peron la sosirea vagoanelor. Par'am fi la Predeal sau Bușteni, în plin sezon. Nota pitorească o aduc aici țigăncile cu gutui.

— Gutuili, gutuili!

— Cum le dai?

— Trei lei bucatal!

— Dar pentru concentrați?

— Pentru concentrați două la trei lei, că și al meu e plecat de două luni de zile și poate că o avea cineva grije de el pe acolo.

Militarii nu s'au desmințit nici aici. Au căpătat reducere, nu ca până acum, numai la tren și cinematograful, ci și la... gutui. De când cu venirea soldaților în cantonament viața în sat și-a schimbat cursul normal. Domnișoara cu bucle oxigenate — rătăcită aici pentru că tatăl este inginer silvic — a scuturat praful depe clape și exersează asidu la pian, ore întregi, cu fereastră deschisă, ca s'o audă ofițerii și desigur, să le aprindă inimile. Tărâncuțele sunt și ele vesele. Le-au plecat flăcări în concentrare, au venit însă alții, de prin alte părți, să le țină compania la horă, Duminică după masă, când serviciul e suspendat. Cei mai agitați, în toată lumea de aici, care s'a obișnuit cu noua viață, sunt „teteriștii”, în permanentă goană după iscălire a biletelor de voe pentru învoire la București.

— Pleci cu motorul de cinci sau cu trenul de opt?

— Fii serios monșer, vreau să plec cu cel de două, că altfel degeaba cheltuiesc.

— Căpitanul o fi la popotă sau la cancelarie? Mă duc să-l atac.

— Iar vrei învoire? Păi și eri ai fost plecat — intervine căpitanul.

— E adevărat, dar vedeți am un proces.

— Parcă și eri ai avut unul!

— Măine am alte două. Sunt avocat de zece ani și clientela nu-mi lipsește.

— Bine, du-tel! Dă-mi să-ți iscălesc biletul de voie. Și vezi câștigi procesele!

— Nu e vorba de asta. Le amân pe amândouă. Ce, am avut timp cu aplicațiile din ultima săptămână, să studiez dosarele? Plutonierul major, care asistă la conversație, și e veșnic împovărat de tabele, vârsăminte, schimbări de efectiv, etc. — are și el un cuvânt de spus.

— Ziceai că ești avocat, domnule caporal T. R.!

— Dal!

— Fă-ne și nouă rost la cancelarie de câteva dosare vechi de-ale dumitale, că pe ale noastre le-am mântuit.

— Numai atât, domnule major? Vă aduc câte vreți... și chiar noi, că am berechet. S' trăiți!..

LIVIU FLODA

CA SĂ VĂ MENȚINEȚI SILUETA

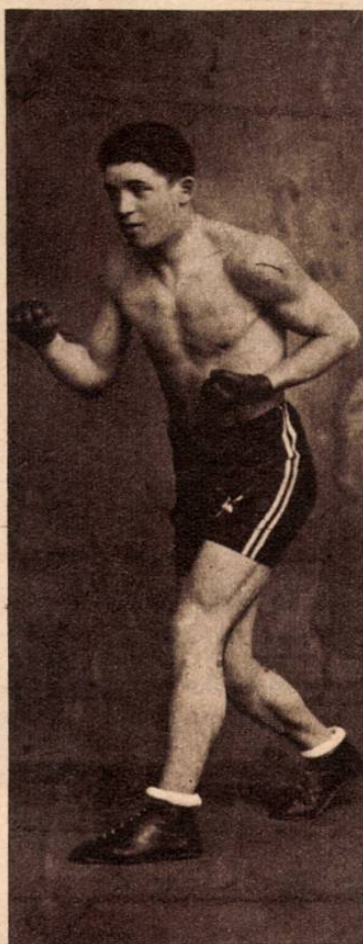
Moți Spakow

BOXEURUL MILIONAR

O carieră care a produs victorii și milioane... cheltuite la Paris.

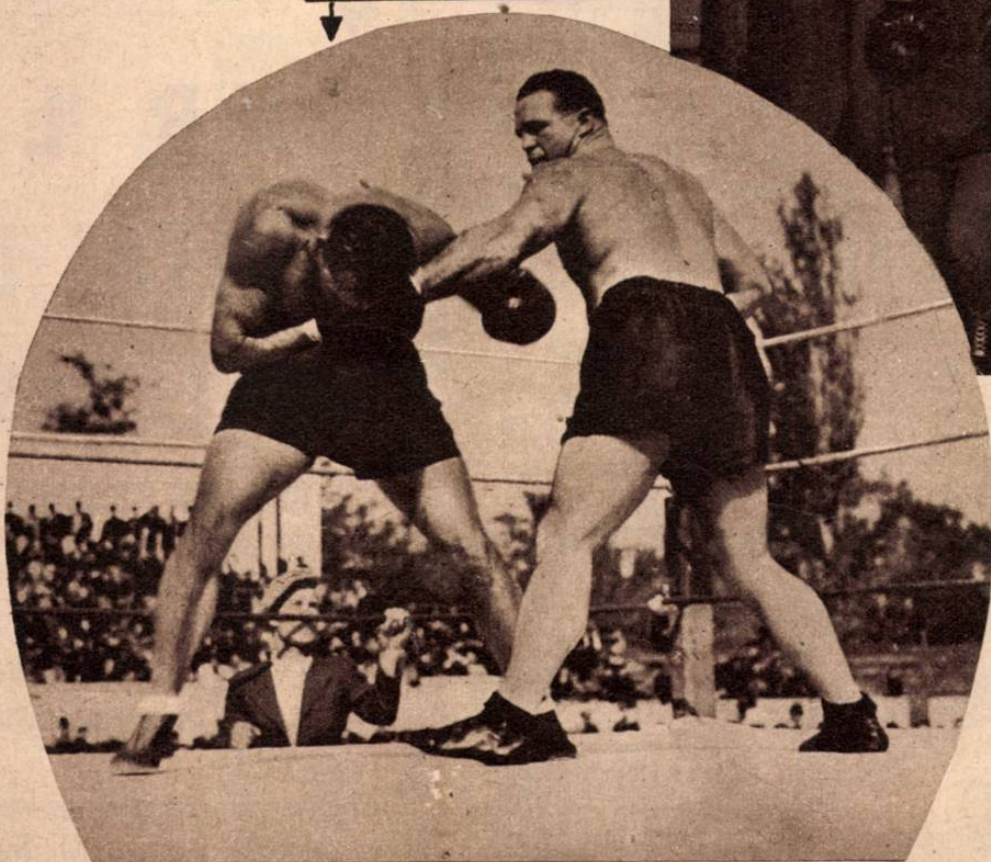
Câteva amănunte din viața celui mai popular boxer

ÎNTRU sportivii profesioniști desigur că boxeurii au câștigat cei mai mulți bani. În sportul american, de pildă, se dau burse astronomice pentru un singur match de box. Astfel, Jack Dempsey, „the big Jack”, cum îl mai numesc yankeii pentru forța herculeană care o avea, a fost socotit ca cel mai bogat boxer din lume. Socotiți în lei a adunat peste două sute de milioane din matchurile pe care le-a susținut cu Gene Tunney, George Carpentier sau Godfrey. Și Gene Tunney ar fi ajuns mai bogat decât Dempsey dar acest pugilist, om capricios, s'a lăsat de box în culmea gloriei și s'a însurat. Avea omul ambiția să a-

Inceputurile carierei lui Moți Spakow:

In timpul unui match.

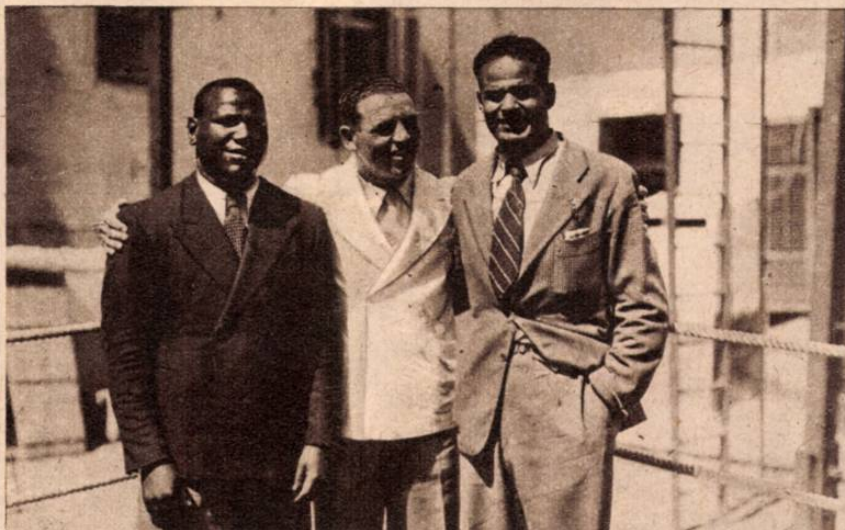
jungă conferențiar universitar și începutul i-a făcut la Londra, unde a vorbit despre George Bernard Shaw. Nu este mai puțin adevărat că Gene este un intelectual, candidat la un scaun de deputat iar căsătoria care a făcut-o i-a adus o zestre fabuloasă.

MITRALIERA DIN DETROIT

Omul care a câștigat cel mai repede banii este Joe Louis. Are până acum vreo 120.000.000 lei dar fiecare match durează câteva minute. Ba odată a knockoutat pe germanul Max Schmeling în mai puțin de o repriză și a încasat opt milioane. Joe Louis este actualul campion mondial de box la toate categoriile și are un pumn de fier. Americanii l'au poreclit „mitraliera din Detroit” pentru viteza cu care trage. Până astăzi nu s'a găsit un om să învingă pe acest fenomenal negru.

BOXEURI ROMÂNI MILIONARI

Avem și în boxul românesc vedetele noastre dar nu au ajuns să câștige cât au câștigat americanii. Moți Spakow și Lucian Popescu

La antrenament.

In fața Piramidelor.

sunt în fruntea pugiliștilor pe tabela câștigurilor. Moți Spakow a câștigat vreo zece milioane de lei în 15 ani de box iar Lucian Popescu numai vreo trei milioane. Recordul lui Spakow nu trebuie să surprindă căci a fost cel mai bine cotate boxer român. Avea o popularitate care a depășit fruntariile țării noastre și a boxat în toate țările

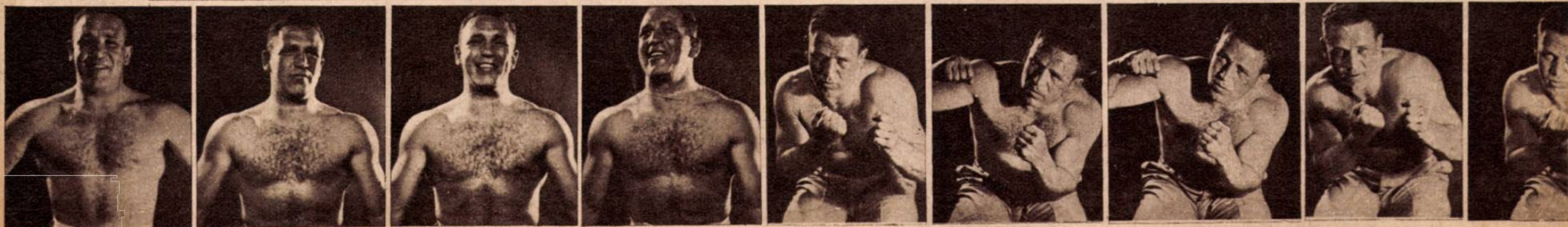
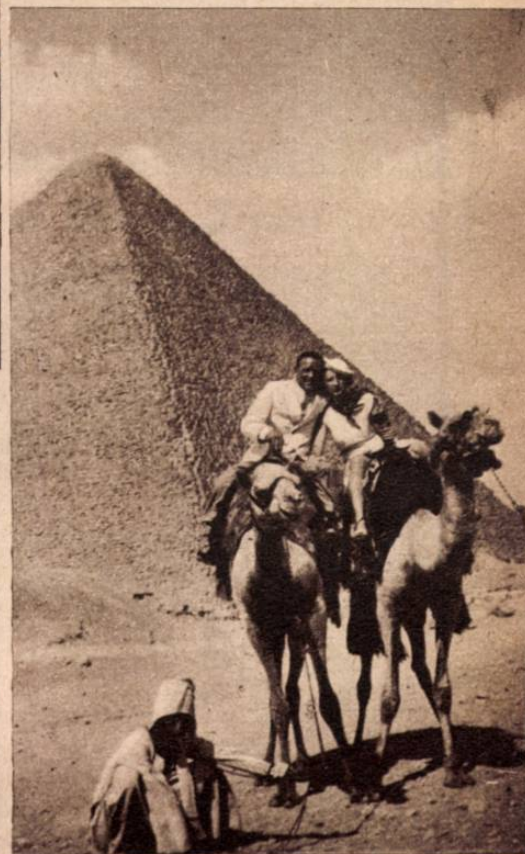
Un portret recent.

Cu unul dintre adversarii pe care i-a învins.

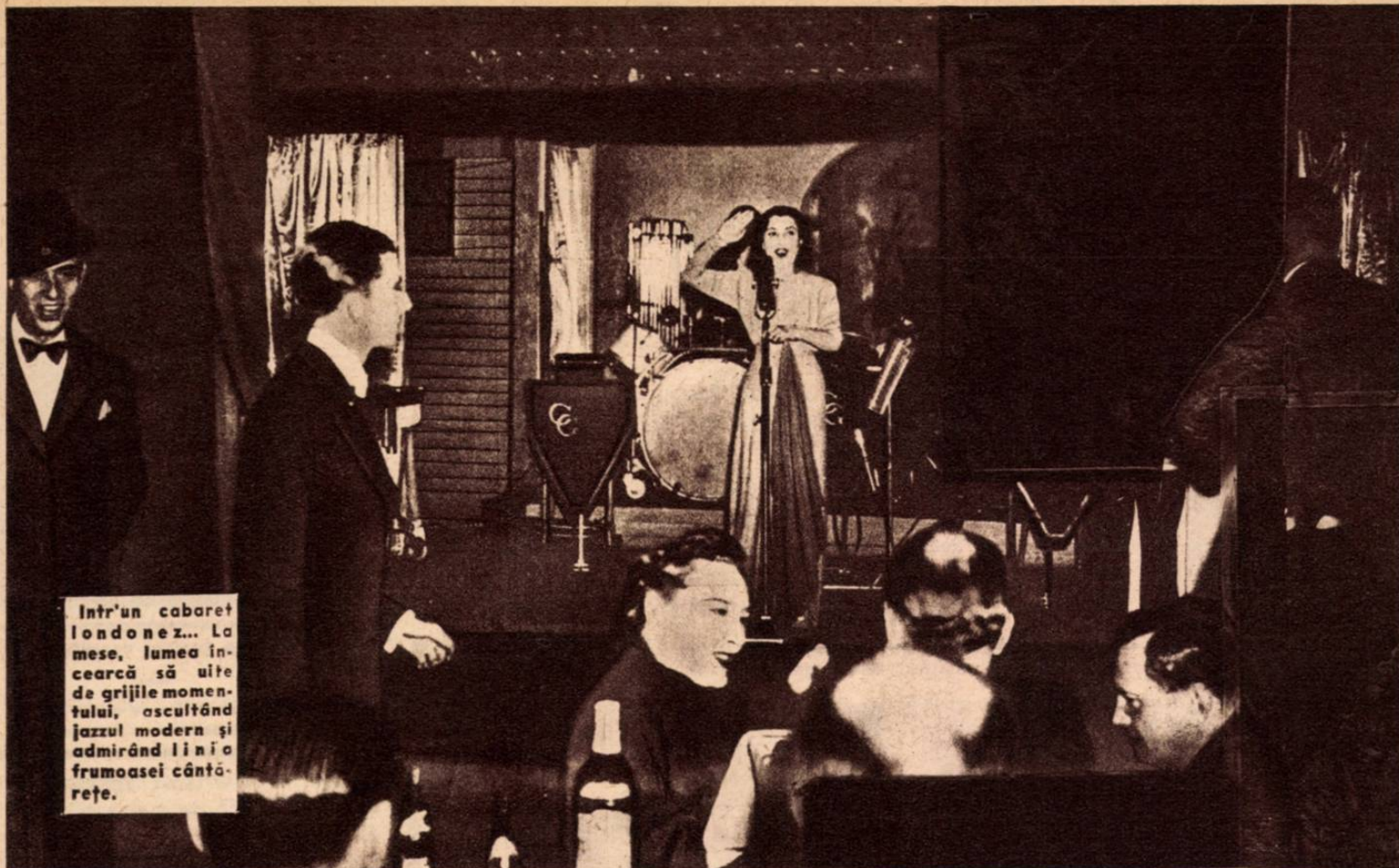
Europei unde a făcut numeroase victime. A disputat 177 de matchuri. Mai multe ca Jack Dempsey și a câștigat 150. Deși a câștigat avere mare, Spakow nu are azi nici un ban căci nu este omul care să strângă banii la ciorap. I-a plăcut să chefuliască, să trăiască bine și din această pricină are și numeroase aventuri. Cu toată viața neregulată care a dus-o pe ring a fost mereu puternic căci a fost înzestrat de natură cu o forță extraordinară. Oricare boxer mai serios ajungea campion mondial. Moți nu a luat niciodată titlurile în serios și nici nu a vrut să boxeze pentru campionatul Europei. Să nu uitați că Lucian a deținut trei titluri europene iar Toma Aurel alt titlu. Totuși, din punct de vedere internațional, Spakow era mai bine cotate.

CEL MAI DUR MATCH

A boxat cu pugiliști faimoși. Cu fran- (Continuare în pag. 18-a)

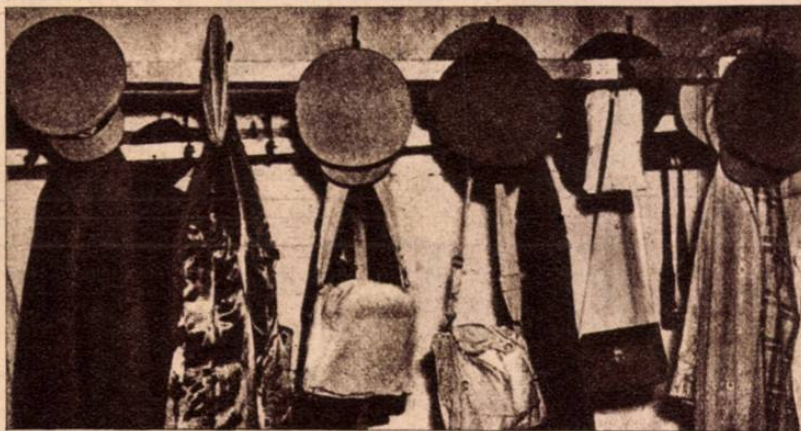

Mușchii, în toată splendoarea lor.

Intr'un cabaret londonez... La mese, lumea încearcă să uite de griile momentului, ascultând jazzul modern și admirând linia frumoasei cântărețe.

La garderobă, chipiurile militare și măștile de gaze dețin locul întâi.

In jurul mesei buna dispoziție e generală. Se ciocnesc paharele și se urează o victorie grabnică.

Tânărul soldat ezită. Oare n'ar dori ca frumoasa fată să fie cantinieră în regimentul unde va servi?

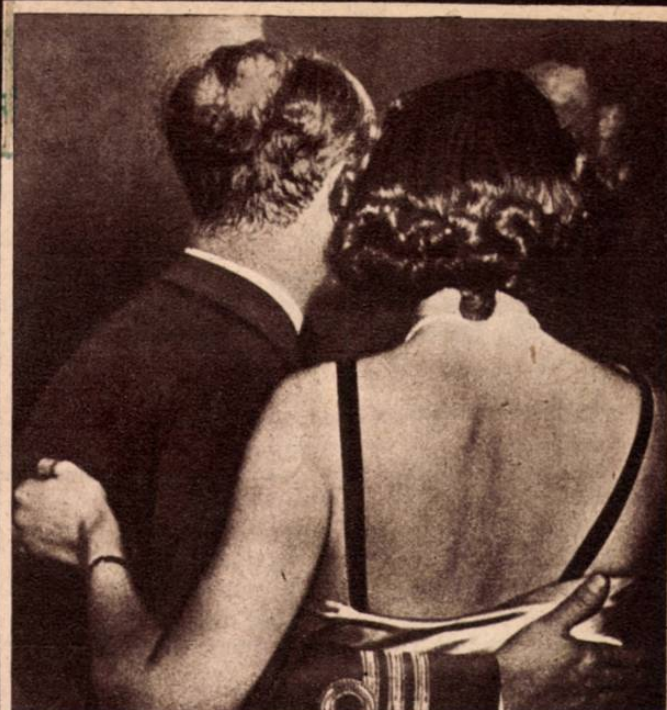
RĂZBOI

DAR LOI CÂNTĂ, DAN RÂDE ȘI SE

UN CUPLET PE CARE-L CÂNTĂ

PE străzile întunecate din West End, din când în când, lăsând o notă de veselie și un tact de muzică, însoțite de o mulțime de oameni, se răsbătă în stradă. Sunt localitățile Londrei!

Elegantele fracuri, smockingurile cu mătase neagră și jobenele, care face loc uniformelor Majestății sale. Imbrăcate în rochii de mătase, femeile se străduiesc să creeze atmosferă. Wisky-ul și șampania sunt în posesia lor. O cunoscută cupletistă a Londrei cântec.

Hotărît că soarta marinarilor britanici, nu este ușoară. Ofițerul acesta al flotei metropolitane e însă liniștit în brațele partenerei sale.

Un rămas bun emoționant.

UL CONTINUĂ

**NDRA
ISEAZĂ,
AMUZĂ
Ă LONDONEZII...**

nd ușile se deschid,
o rază de lumină
de hohote de râs,
urile de noapte ale

pelerinele căptușite
u dispărut, spre a
le britanice.

spumoasă, „girls“-
nosferă de veselie.
hare. Diana Ward,
lansează un nou

↑ O seară la cabaret, înseamnă pentru soldați, zâmbet și uitare.

← Diana Ward, populara cântăreață americană își cântă cupletul de succes.

Temperamentul britanic nu se desminte. Londonezii n'au abandonat humorul lor chiar când au hotărît să ducă războiul până la capăt.

Pe fețele voioase ale soldaților britanici cari se amuză prin localurile de noapte nu se poate surprinde nici cea mai mică îngrijorare. Deși angajată în cel mai crâncen război din istoria Angliei, capitala engleză își păstrează înfățișarea normală.

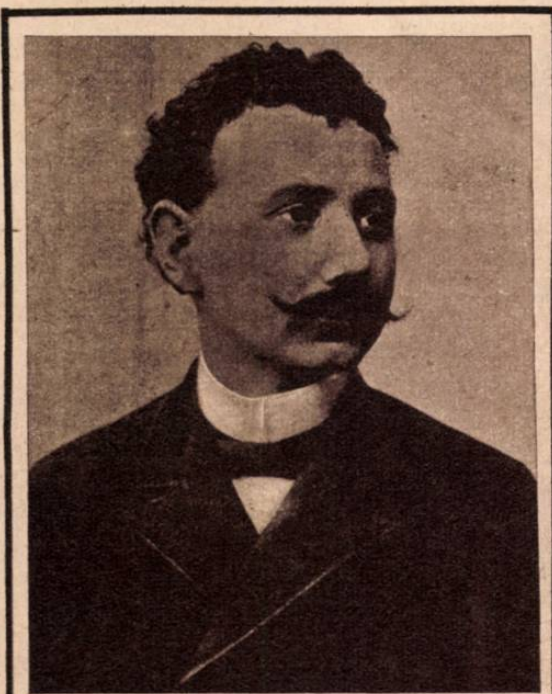
Actrița Janne Carr, conducătoarea teatrului pentru militari, dansează cu un fost, actual și viitor spectator.

DUPĂ GIOVANNI DUMITRESCU, GH. GABRIELESCU GHEORGHE FOLESCU

Si încă odată, aparența a înșelat. Cine ar fi crezut că omul cu înfățișare viguroasă — ai fi spus întruparea sănătății — va avea un sfârșit atât de tragic și neașteptat? Gestul disperat al lui George Folescu a fost întâmpinat de omul cu psihologie sufletească puțin complicată: „ce o fi având, că doar câștiga destul!” Dar ceva tot trebuie să fi avut marele cântăreț, dacă — om care și așa trăise mai mult de jumătate din viață — n'a avut răbdare să aștepte sfârșitul firesc? Altă dată pomeneam, în aceste coloane, despre soarta cântărețelor române, de celebritate mondială, care sfârșesc într-o sărăcie, vecină cu mizeria. Există însă și un destin dramatic al cântăreților noștri, a căror faimă trec hotarele Țării. Incolăciți de teribila boală, neurastenii, marii noștri artiști lirici își rup firul vieții.

IOAN GIOVANNI DUMITRESCU

Unul dintre cei mai de seamă tenori ai lumii a fost Ioan Giovanni Dumitrescu, leșean de origine obscură — cum sunt atâția mari artiști, Dumitrescu s'a născut în 1863. Se înscrie, după ce urmează câteva clase de liceu, la Conservatorul din Iași, unde are ca profesori pe G. Musicescu, Pietro Mezetti și Mihail Galino, acesta din urmă profesor de artă dramatică. Fiind elev de Conservator joacă în formații de operetă și face parte din corul Mitropoliei din capitala Moldovei. Adevăratul fondator al Operei Române, Gheorghe Ștefănescu, îl cheamă la București, în 1885, și Dumitrescu intră deadreptul în marele repertoriu, căci — deosebit de muncitor — el studiase multime de roluri. În anul 1886, marea Adelina Patti dând o serie de reprezentații la București, Giovanni Dumitrescu i-a fost partener. Dumitrescu era înzestrat cu un glas puternic, bine timbrat, din care se desprindea frumusețea notelor mijlocii. Astfel foarte puțini sunt tenorii cari izbutesc în „Ebreia”. Dumitrescu a fost unul dintre aceștia. În 1886 Dumitrescu pleacă la Milano și de-acum înainte i se deschide calea celebrității. Cântă la Londra, Paris, Berlin, Lisa-

G. Gabrielelescu.

bona, Madrid, Moscova, la Buenos Ayers, Santiago — în „Tannhäuser”, „Faust”, „Rigoletto”, „Aida”, „Hugheoții”, „Balul mascat” ș. a.

Oboseala, grefată pe o constituție nu prea rezistentă îi sdruncină sistemul nervos, neurastenia încercuindu-l din ce în ce.

La vârsta de 44 de ani, Dumitrescu, sfârșit sufletește deși în plină glorie, se asvârlă în fața trenului.

Contemporanii n'au înțeles nimic din gestul celebrului tenor.

În apogeul carierei sale, Dumitrescu a venit la București, în 1889 unde a cântat rolurile lui de seamă, în același timp întrecându-se cu daruri față de foștii lui camarazi, mai puțin dăruți.

Regina Elisbeta, Prințul Ferdinand și Principesa Maria au asistat la cele mai multe din reprezentațiile lui Ioan Dumitrescu zis Giovanni.

GH. GABRIELESCU

Era în toamna lui 1885, când Bucureștii urmau să fie onorați cu vizita Adelinei Patti, care trebuia să cânte în cuprinsul unui ansamblu românesc, din care făceau parte Gh. Gabrielelescu, I. Dumitrescu, Teodorescu.

„Binevoitori” au avut grijă să informeze, verbal și în scris, pe marea cântăreață despre slăbiciunea partenerilor săi, despre lipsa lor de muzicalitate. Diva a venit în București cu un sentiment de neîncredere, care și l-a arătat prin anumite „menajamente”. Astfel a pus să se taie arii socotite mai grele, în același timp reținându-și vocea, pentru a nu-și pune partenerii în prea mică inferioritate. Cântăreții români nu înțelegeau nimica din măsurile luate de Patti, grija lor cea mare fiind costumele și grima.

Și a început reprezentația cu „Traviata”. Adelinei Patti nu-i venea să creadă auzului: Vocea lui Gabrielelescu, de altfel ca și a celorlalți au încântat-o. De îndată a dat dispoziții dirijorului să se revină asupra tăierii făcute în partitură, a cântat ca în serile rămase de pomină, povestind apoi pricina măsurilor luate. Intriga nu-și putuse face mendele.

Din seara aceea, numele lui Grigorie Gabrielelescu a fost așezat lângă cele ale marilor cântăreți. În afara vocii sale de aur, Gabrielelescu, posesor al unui titlu academic, a fost un om cult, în orice mediu el făcând figură frumoasă. N'a fost numai un tenor deosebit de înzestrat, ci și pedagog — a fost profesor la Conservatorul din Iași și a alcătuit un tratat de muzică — compozitor și publicist. Gabrielelescu a cântat în principalele centre ale Europei și cele două Americi, fiind angajatul Școlii din Milano.

Stabilit la Craiova, în urma refuzului Ministerului de a-i acorda un concediu dela catedra de bel-canto din Iași, Gabrielelescu — care, de bună seamă nu vroia să mai cânte când și-a dat seamă că vocea-i începe să se resimtă, a înghesbat un fel de magazin în care vindea biciclete și alte obiecte mecanice. O cumplită criză financiară a avut influență, și asupra negustoriei sale. De rușine că nu va putea să facă față plăților, Gabrielelescu, după ce și-a dat seama că nimeni nu-i mai putea veni în ajutor și-a pregătit moartea, împodobindu-și patul mortuar cu florile-i preferate.

În aceeași zi, mulțumită intervenției Principesei Maria, viteaza Regină, i se aprobese cererea care l-ar fi scos din încurcăturile bănești. Era însă prea târziu.

TAMBERLICK

Unul dintre cei mai mari cântăreți, favorit al curții imperiale ruse a fost tenorul dramatic Tamberlik, pe adevăratul lui nume Toma Cosma. El a debitat prin 1841 la Neapole, în opera „I. Capuletti” de Bellini, cucerind apoi succese pe scenele tuturor marilor teatre de operă din Europa și America.

Tamberlick ajuns milionar s'a stabilit la Paris, unde și întemeiat o familie. Tamberlick a murit în condiții obscure. Mulți sunt de părere că s'ar fi sinucis.

* * *

În șirul marilor cântăreți români cu sfârșit tragic, se alătură Gheorghe Folescu.

Și viața destinului se învârteste.

IOAN MASSCFE

TEATRU NATIONAL
SOCIETATEA DRAMATICA
MERCURI LA 25 DECEMBRE 1886
Prima Reprezentațiune extraordinară data
ADELINA PATTI
TRAVIATA
Opă în 4 acte, de G. Verdi
D-NA ADELINA PATTI
va cânta rolul VIOLETTEI VALERY
DISTRIBUTIUNEA
Gaston Vicoate de Litorieas
Baronul Daphol
Marchizul D'Obigny
Doctoreleu Grenville
Lozel
Un Comisionar
D-NA D. Rejand
I. Simionescu
G. Zamboni
D. Theodorescu
D. Ștefănescu
C. Niculescu
Violetta Valery
Flora Bervoix
Amalia
Alfred Germon
George Germon
total 22
C. Calroti
Couri de Cavaleri și Dame, amicit ai Violettei și Florei, Matadori, Tigan, Servitori.
Prețurile Locurilor
Avant-Scena, 200 lei. — Loge Rang I, 300 lei. — Loge Rang II, 250 lei. Rang III, 125 lei. Loge de Galeria 30 lei.
Stal I, 40 lei, Stal II, 30 lei. — Stal III, 20 lei. — Galeria 5 lei.
ÎNCEPUTUL LA 8 ORE CÂTA PREGOIS
Locurile a căror bilet n'a fost retras se pot plăti la terminul arătat prin ultima publicațiune sunt puse
la locațiune și se pot cumpăra la casieria Teatrului.

1. Rosemary Lane a purtat de curând, această rochie de crepe satin. Va intra oare iar în grații acest material colant și elegant.

2. Blănurile cu firul lung se vor purta iarna aceasta, în formă de jachete ba chiar și haine întregi. Pris-

**AZUT
CAZUT
PRIMA
NINSOARE**

cilla Lane a și lansat o jachetă de lup, ornată cu o mare crizantemă albă cu inițială neagră.

3. Rochie de după amiază combinată din taffetas și catifea neagră, purtată de Rosemary Lane.

... și iarna se apropie cu pași grăbiți. Deci, schimbăm și îmbrăcăminte. După primii fulgi, zdrobiți nemilos de asfaltul cald al străzilor, vor veni desigur zilele geroase, când nu vom mai putea ieși cu demiurile sport sau pardesiurile. Vom purta hainele de blană și tailleur-urile groase căptușite cu vatelină. Curând, curând vor începe seratele, ceaiurile și deaceia publicăm în această pagină câteva delicioase modele de rochii de seară, pe care de sigur că elegantele noastre se vor grăbi să le copieze.

MOȚI SPAKOW, BOXEURUL MILIONAR

(Urmare din pagina 9-a)

cezu! Marcel Thil, cu suedezul Anderson, cu germanul Hoover. A avut cele mai tari matchuri și mereu a eșit bine. Cel mai dur match l-a susținut la Amiens, în Franța. Moți boxase la Paris cu un sud african pe care îl bătuse și apoi a plecat la Amiens să susțină partida cu Hatroh. Campionul nostru era foarte obosit când s'a prezentat pe ring. Hatroh trage cu multă putere dar Moți nu s'a lăsat. Cei care au văzut partida au spus că nu au văzut niciodată o bătaie mai mare. Cum a decurs matchul e imposibil de descris. Sala era în picioare, era un sgomot infernal. Când s'a încheiat matchul s'a auzit rezultatul: Spakow învingător la puncte.

O BURSA DE 450.000 LEI

Spakow a fost plătit regește pentru matchurile sale. A boxat la Londra cu Jack O'Malley și a primit 450.000 lei. A fost cea mai mare bursă din carieră. Matchul nu a contat căci Spakow a boxat formidabil dar nici bursa n'a ținut mult căci a cheltuit-o la Paris. În schimb a ținut mult prima bursă. A primit pentru un match cu Desideriu 1500 lei și banii l'au ajutat vreme de două săptămâni.

KNOCK-OUT TELEGRAFIC

Dealtfel, în prima parte a carierii Spakow a susținut matchuri telegrafice. A deținut recordul knock-outului învingând pe bulgarul Boris Alexieff în 40 de secunde. Pe Vasile Șerbănescu l-a învins într'un minut. Pe atunci, Șerbănescu era reputat pentru pumnul său tare. Moți nu-l văzuse niciodată și nici nu-l cunoștea cum arată. L'a cunoscut pe ring. De bună seamă că și Șerbănescu știa de frica "dreptei" lui Spakow care era puternică. Șerbănescu s'a blindat pe partea stângă unde trebuia să vină dreapta lui Spakow astfel că unde lovea Moți, era drumul barat. Atunci Spakow a intrat cu două lovituri de stângă care l'au amețit pe Vasile.

Acesta a lăsat un singur moment garda jos. Atâta a așteptat și Spakow. O dreaptă a pornit ca din gură de tun și Șerbănescu a fost numărat „out”.

A doua zi, într'un restaurant, Maestrul Alexandrescu stătea la o masă cu un băiat, când Spakow a intrat în local. A dat mâna cu maestrul Alexandrescu, surprins că Spakow nu dă mâna și convivului său l'a întrebat surprins:

— Ești supărat pe Șerbănescu?

Spakow nu-și mai recunoștea adversarul de pe ring...

UNUL CARE LOVEȘTE MAI TARE...

A avut și el matchuri care l'au obligat să primească pumni sdraveni. Astfel, odată a rămas la Paris fără bani. A angajat un match la Roubaix, cu Vest Mœet. Pe vremea aceea Spakow avea dreapta ruptă dar a angajat partida ca să mai câștige bani. S'a gândit că va face un match ușor, va lupta tehnic și va obliga adversarul să facă același joc. Deci, și-a propus să nu angajeze o luptă mare. Când a ajuns pe ring și-a dat seama că este cu mult mai mic decât unul reglementar. Când ringul este mic, boxeurii nu pot evita lupta căci nu au unde fugi. Infine, a început matchul. În sală erau mulți români și o serie de prieteni ai lui Spakow veniți de la Paris. Vest Mœet care era campion al Franței la semi grea, a început matchul foarte violent. Din prima repriză, Spakow a fost la podea. În repriza a doua era din nou pe jos. Iși dădea seama că nu poate trage cu dreapta și tocmai partea stângă a adversarului era mereu liberă. În a treia, Spakow era de două ori pe podea. Murea de necaz. Iși dădea seama că o singură dreaptă bine pusă la bărbie ar trimite adversarul în lumea visurilor. În a patra era disperat. Românii din sală îl priveau compătimitor. Arbitrul era pe cale să oprească matchul dar își dădea seama că Moți mai are vigoare. Infine, în repriza a cincea Moți era decis. Va trage cu dreapta. Nu se va face de rușine față de prieteni. Vest Mœet s'a repezit violent. Moți l'a așteptat și în momentul când francezul s'a repezit să tragă, a trimis o dreaptă. Mœet i-a căzut pe umăr. Spakow a mai tras o serie și când arbitrul a venit să-i despartă, francezul s'a prăbușit pe podea. A stat jumătate oră leșinat.

Afară de bursă, Moți a primit 20 kilograme de pește cadou de la un marinar, impresionat de pumnul românului.

UN PUMN ȘI O FALCĂ RUPTĂ...

Altă dată a boxat la Breslau, pe același program cu Schmeling. Adversarul lui Moți, un german semigreu, nu știa prea mult box dar avea calitatea tuturor germanilor, lovea dur. Spakow povestește că nici odată nu i s'a întâmplat să primească pumni tari. Moți a primit patru pumni și fața i s'a spart în tot atâtea locuri. Campionul nostru s'a ales după o repriză cu arcada spartă, cu ochiul umflat, cu fața crăpată și buza ruptă. Ca să evite un măcel, Moți a tras doi pumni unul după altul. În primul, germanul s'a clătinat iar din al doilea a fost aruncat afară din ring. Dacă matchul mai dura, Spakow ar fi fost mai desfigurat decât arată astăzi...

MATCHUL DIN TREN

Cel mai tare match l'a avut într'un compartiment din trenul care îl ducea de la Berlin la București. Moți era singur într'un compartiment și simte, în toiul nopții, un om care se furișă. Credea că este controlorul căci acesta a încercat cu o lanternă de buzunar dacă pasagerul doarme. Spakow a simțit că omul îi umblă în haina care atârna în cuib și când s'a sculat a surprins un hoț care îi scotocea buzunarele. Boxeurul nu a stat mult pe gânduri și dintr'o dreaptă și-a culcat omul. Hoțul s'a sculat împleticindu-se dar s'a dovedit că împleticeala era un truc căci instantaneu a tras și el o dreaptă care l'a gădilat pe Spakow. S'a deslănțuit o luptă pe viață și pe moarte. Când au năvălit alți ameni în compartiment, hoțul a avut impertinența să afirme că Spakow a încercat să-l fure. La sosirea poliștilor, vinovatul a fost repede identificat ca un hoț internațional. Identificarea a fost ușoară căci hoțul avea nasul rupt...

PLECAREA IN AMERICA

Cea mai frumoasă aventură a avut-o când a plecat în America. Moți avea contractul în buzunar, visa matchuri cu Joe Louis și dolari dolidora. A luat frumusețea trenul, a plecat la Viena și cum Viena era veselă, Moți și-a spus că nu era rău să petreacă o ultimă noapte înainte de a lua trenul pentru Cherbourg. A fost să viziteze un manager de box, acesta i-a oferit un contract pentru când s'o întoarce din America, i-a dat aconto și cu shilingii în buzunar, a intrat și într'un cabaret. Muzică, dans, o vieneză cu ochi albaștrii și iată noaptea terminată. Trenul pleca la ora dejunului și Moți și-a spus că nu ar fi rău să mai doarmă puțin. Și a dormit până la ora 6 când trenul era departe. A luat alt tren și a ajuns la Cherbourg exact după plecarea vaporului. Disperat a telegrafiat managerului american dacă poate lua alt vapor. Telegrama a venit prompt: „Dacă nu ești serios, stai în Europa”. Și de atunci, tot stă!

ART. VOGEL

Chirurgie estetică
a nasului
urechilor
feței
gâtului
și pieptului
Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domnului 32. Tel. 41950

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP
distrugă definitiv și fără cicatrice
D-na Dr. M. RABINOVICI
Specializată la Paris, boli de piele
C O S M E T I C A
Îngrijirea tenului
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

MOARTEA PLUTEȘTE PESTE APE...

(Urmare din pagina 4-a)

nervii de oțel ai acestor marinari, cari, fără cel mai mic semn de plictiseală, străbat de sute și mii de ori aceeași cale, fără ca existența lor să fie turburată prea des de evenimente însemnate.

În aparență, munca pe care o fac nu este prea importantă. Totuși, siguranța căilor imperiale este garantată de acești eroi tăcuți.

Iată un pescuitor de mine, construit în jurul anului 1900, care a luat parte la războiul 1914-1918 și care după război a fost cumpărat de un armator din portul Boulogne. Vreme de douăzeci de ani a fost un simplu vas de pescari, pentru că în 1939, în luna Noembrie, s'a fie din nou înarmat cu un tun contra submarinelor și o instalație pentru pescuitul minelor. Comandantul vasului, un ofițer de rezervă, a declarat unui ziarist: — E drept că nu trăim în prea mare lux, aci. Sper însă că nici unul dintre cei cari vor avea curajul să ne viziteze, nu ne vor reproșa acest lucru.

Mi-a prezentat apoi doi subofițeri. Unul dintre ei, în vârstă de aproape cincizeci de ani, a fost inginer într'o uzină. Celălalt, un băiat frumos dintr'o cunoscută familie de financieri, a fost până la declararea războiului, procuristul unei mari case de bancă. Astăzi e comandantul echipei lansatorilor de rețele. Mecanicul e un fost tipograf, iar câțiva dintre marinari sunt autentici parizieni, pe cari nu-i mai distingi însă astăzi, de bretonii înfrățiți cu elementele naturii.

Comandantul spuse:

— Cred că mă înțelegeți de ce nu cer ca la bord să fie disciplina rigidă, obicinuită în cadrele armatei. Oamenii aceștia își fac pe deplin datoria, fără să fie constrânși, cu o bunăvoință și un devotament impresionant. Li las așa cum sunt, însă le pot cere orice, fiind sigur că-mi vor îndeplini ordinele.

— Mare minune! — interveni un simplu marinar. — Facem orice ni se cere, căci orice ni se cere e treabă de copii. De bună seamă că intervenția aceasta putea fi supărătoare. Dar comandantul lămuri situația, zâmbind:

— Dați-mi voie să vă prezint pe proprietarul navei pe care mă aflu astăzi, în serviciul comandat.

Ce vârstă să fi avut acest om? Am fost lămurit de îndată. — Patronul navei ar fi putut să stea la adăpost, deoarece a depășit de mult vârsta celor ce pot fi mobilizați. Socotindu-se încă în putere, s'a angajat însă ca voluntar și pot să spun că n'am matelot mai sigur decât pe el.

CONVOIUL FANTOMĂ

— Dacă doriți să dormiți la bord — spuse comandantul pescuitorului de mine, sunteți invitatul meu. Veți avea ocazie să asistați la un spectacol impresionant.

Insistând spre a afla care va fi acel spectacol, ziaristul n'a primit nici un răspuns. Consemnul era cel mai desăvârșit secret, iar comandantul navei nu înțelegea să-l calce, nici de dragul unui prieten. Abia când coasta se mai zărea numai ca o dungă, am observat că suntem flancați de un torpilor și un distrugător. Vasele pluteau cu luminile stinse, spre larg. În fine, întunericul deveni de nepătruns. Ne-am dus să ne culcăm. În toiul nopții am fost trezit de un marinar care mi-a spus:

— Sunteți poftit de comandant, pe punctul

— N'am întârziat? — întrebai, când mă aflam, în cele din urmă lângă ofițerii de pe bord.

— Nu, — mi s'a răspuns. — Întâlnirea e fixată abia pentru zorii zilei.

— Întâlnire, cu cine?

— Acum vă pot spune. Cu un convoiu britanic, care transportă trupe în Franța.

Viteza navelor fu sporită.

Vasele britanice părăsesc Anglia în timpul nopții, fiind escortate de distrugătoare, care trebuie să le păzească de atacurile submarinelor germane. În apropiere de coasta franceză navele de război britanice se reîntorc la bazele lor, fiind schimbate de nave de război franceze, care conduc vapoarele cu soldați, printre barajele de mine.

La un moment dat se ceru comandantului un sfat, cu privire la mașini. Ordinul fu lansat, după care oaspetele se întoarce spre masafir.

— Când mă gândesc la pirații germani, cari se reaprovizionează în insule deșarte și prin canalele din Patagonia, deși știu că soarta lor este să fie scufundați, mai devreme sau mai târziu, de forțele noastre navale, îi invidiez pentru minunata aventură pe care o trăiesc. Noi, aliații, suntem stăpânii mărilor. Prin urmare nu avem să ne așteptăm la atacuri și mai ales n'avem pe cine ataca. Avem o meserie oarecum plicticoasă.

DOUA IMPERII SE ÎNTÂLNESC

În timp ce ascultam spusele comandantului, marinarii se îngămădiseră pe puncte, privind țintă, cu binocurile lor, întinsul apelor. O lumină cenușie înconjură zarea.

Comandantul vaporului îmi făcu un semn discret și îmi dădu binoclul său, indicându-mi o direcție. Nu vedeam însă nimic decât ceața zorilor. Toți, la bord, vorbeau despre vasele pe care le vedeau, numai eu nu vedeam nimic. Mult mai târziu, distinsei și eu dăra albă a fumului unor distrugătoare engleze. Semnalele optice intrară în funcțiune.

IMAGINILE BURSEI

(Urmare din pagina 6-a)

Unul dintre torpiloarele franceze porni cu toată viteza spre convoiul britanic. Se schimbă salutul, după care distrugătoarele britanice se îndreaptă spre bazele lor, în timp ce cele două vapoare cu soldați englezi, fură încadrate de vasele de război franceze.

Cu ajutorul binocului se puteau vedea fețele soldaților veniți pe pământul Franței, spre a lupta pentru o cauză în care ei cred orbește.

Un pescuitor de mine deschidea drumul convoiului, prin barajul de mine, în timp ce celelalte vase formau arriere-garda. Când am ajuns și noi în port nu mai găsim nici urmă de soldat englez.

Trenurile porniseră de mult, în cel mai mare secret, spre ținte necunoscute. Oamenii a două imperii se înfrăteau în luptă, în fața morții.

A. C.

OMUL CU 100 MESERII

(Urmare din pag. 15)

său. Află că e șeful unei bande de jefuitori de trenuri.

Din clipa aceea, noțiunea sa despre bine și rău și felul de a judeca oamenii nu vor mai avea nimic comun cu prejudecățile stabilite și opinia publică. Vic continuă să boxeze. Nu se descurajează.

La Vancouver, în 1909, întâlnește un adversar negru, cu toți dinții de aur. Este redutabilul campion Jack Johnson, pe atunci debutant.

În al șaselea round, Victor se simte descurajat de nobila artă. Devine luptător de bălcu, împreună cu alt scoțian: Hume Duvel. Amândoi, își pun o firmă pompoasă: „Regii Mușchiului”, fac exhibiții de luptă și dau lecții de cultură fizică.

Dar Vic este cuprins de dorința de a-și revedea familia. Unul din frații săi se află în Australia. Această călătorie nu-l înspăimântă pe Victor, care se îmbarcă numaidecât.

Ajunge tocmai la timp ca să-l întovărească pe fratele său în insulele Fidji, unde se ocupă cu pescuitul perlelor.

După o ședere în India, unde slujește ca profesor de gimnastică Rajahului din Akolket, fuge la Cap, în urma misterioasei otrăviri a protectorului său.

Aci află că s'a declarat războiul. Se grăbește să se reîntoarcă la Londra unde găsește cinci din frații săi sub drapelele regelui George. Puțin după aceea, este trimis în Mesopotamia, unde luptă în tot timpul ostilităților. După război... Voga mereu crescândă a cinematografului.

E angajat pentru un rol făcut pentru el: „Bruta cu suflet de copil”. După câteva filme turnate în Anglia, Hollywood-ul îl recrutează. Ajunge celebru, acolo. Recunoscător, adoptă naționalitatea americană.

Acestea sunt multiplele, fabuloasele aventuri care alcătuiesc trecutul lui Victor Mac Laglen, unul din cei mai cotați actori ai Hollywood-ului.

D. M.

inițiaților, năuciti de un fenomen căruia nu-i găsea comparație decât în faimoasa epocă din 1921—1922. Dar nici atunci, febra ascensiunii n'a înregistrat o durată similară, o constanță în progresiunea situației, ca acum.

Aveai impresia că asisti la o scenă de fachirism, când o bicisnică tulpiniță, crește și înfloarește, sub privirea vrăjită a spectatorilor. Acțiuni pipernice, vedeai cum se desvoltă treptat. Erai îngrozit de un proces, ce amintea fabula broaștei. Cine ar fi spus? Cine ar fi bănuț?

SCENE ȘI IMPRESII

Aruncați o privire în cuprinsul edificiului, și veți avea icoana fantastică a deslănțuirii demonilor speculației. Infernală priveliște. Cât e de mică incinta față de mulțimea ce se înghesuie. O masă vuindă, revărsată până-n hall, până-n stradă. O masă prizonieră a propriei sale plămade, din care capetele ce se frământă, închipuiau un roi zumzuitor într-o scorbură.

Cine înțelege ceva, din larma de cataractă, a acestei gloate isterizate? Pentru cine urlă și mai tare, personajul cu melon negru, cocoțat pe balustrada boxei? Il aude cineva?

Ce vor crainicii congestionați, din țarcul rotund, situat în mijlocul sălii, din făptura căroră, furtunoasă, se distinge doar gura veșnic căscată, într'un țipăt aфон, disperat?

Imposibil să răzbești înăuntru. Imposibil să scapi afară, fără dinamită! Lumea asta tropăind în loc, e încinsă de o beție colectivă. Va sta lipită, până la amiază, când clopotul închiderii o va disloca mănând-o ca pe o uriașă herghelie în rut, — spre stradă, unde va reface sub cerul liber, spectacolul dinăuntru.

— Cumpăr! Vând! Ofer! Atât se aude doar.

HALUCINAȚIA SPECULAȚIEI

— Cât va dura febra aceasta? — s'a întrebat, cu îngrijorare, înțeleptul meu prieten, acest monument de prudență și cumpănire. E ca o apă în veșnică ascensiune, bursa. Ce izvoare fecunde și nevăzute, o alimentează? Am trecut de mijlocul lui Noembrie, și nici un semn că turburarea declarată la începutul lunii, se va tempera. În

special compartimentul petrolului, e într-o continuă efervescență. În câteva zile, hârtii pașnice, de mult limitate la un nivel peste care nu izbuteau să salte cu o creștătură, — au făcut sărituri amețitoare.

Cumpărasem cândva la 50 lei, — a continuat prietenul, — o astfel de hârtie. Când a ajuns la 85, mi-am zis: imposibil să meargă mai departe. Nici un motiv logic. Vinde băiete! Și am vândut. A doua zi, am constatat că m'am înșelat în prevederi. Crescuseră acțiunile în chestie, cu încă 25 puncte. Am cumpărat din nou, la 125, căci dela un ceas la altul s'au mai adăugat 10 puncte.

Minune! — a exclamat prietenul, înfășcându-mă nervos de reverul pardesiului. S'au urcat vertiginos la 150—160—180—200—210. La 240 am vândut, felicitându-mă eu însuși de intuiție. Incepe dezumflarea, mi-am zis. Ași! Și de data asta n'am fost profet. Am răscumpărat la 280, ca să vând din nou la 315. Astăzi au trecut de 550. M'am cumințit. Privește ce se petrece aci, și spune-mi unde să găsești deșteptul care să te sfătuiască acum, ce atitudine să abordezi?

CUMPAR! VAND!

Conversația, mai precis monologul, a avut loc în fața bursei, la un pas de gloata ce necheza și aiura în plină stradă. Amicul meu înțelept, suferea atracția magică a acestui „lagune cu sirene”. N'a procedat ca Ulysse. Nu și-a călăfuit urechile. În preajma amiezii, părasea hipnotizat cafeneaua, reuniunile amicale: „Mă duc în City”!

L-am găsit acolo, amestecat cu mulțimea tălăzuită, furat de beția zădărnă a ambianței. Acțiunile petrolifere, chiar acele de mult mumificate, își continuau ofensiva triumfală. Se vindea și se cumpăra nu de la o zi la alta, ci dela un ceas la celălalt, realizându-se din diferențele astea, însemnate câștiguri. Remizierii nu mai pridideau cu treaba. Incinta bursei, la ora închiderii, oferea o priveliște de după carnaval. Podeaua era troenită de hârtii și notițe, mătură harței angajate în numele clienților nesățioși, pătimiși.

Ecoul zarvei se mutase în hall, din hall în stradă, din stradă în celebrele pasaje ale traficului

„neoficial”. Cumpăr! Vând! Leitmotiv.

— Și care va fi sfârșitul, prietene? — l'am întrebat, întâlnindu-l pe când ieșia din biroul agentului oficial. Avea subsuoară, servieta deșartă. Desfăcuse iarăși un stok.

— Nimeni nu poate prevedea, cât va dura irupția asta. Nimeni

nu știe de ce s'a produs, și nimeni nu va ști de ce a încetat, căci odată și odată, poate chiar mâine — filonul va slei. Acesta-i misterul bursei, nedescifrabil. Și soarta noastră mutată a speculatorilor, aventurieri ai riscului și hazardului.

FOX

Dece COMPLICAȚI CÂND ESTE ATÂT DE SIMPLU....

Printr-o cură de slăbire cu tabletele Kissingen scăpați de grăsimea inutilă.

Tabletele Kissingen sunt nevătămătoare, fiind preparate din sarea naturală a băilor Kissingen.

BOXBERGER KISSINGEN

IN CUTII ORIGINALE AMBALATE IN CELOFAN

STUDIO DE BEAUTÉ

Vera

STUDIO DE BEAUTÉ

„VERA”

Armeneasca 10. Tel. 4.23.12

Îngrijeste tenul după ultimile metode științifice din Paris. Înzest. Paris, gelee pentru slăbire locală, radicală.

Eczema

Persoanele care suferă de eczemă de ani de zile, pot recăpăta un somn liniștit, întrebându-se Pomada Cadum care oprește îndată mâncărimea. Multe suferințe pot fi evitate, dacă se întrebuintează la timp Pomada Cadum contra eczemei, bubelor, pecinginei, rănelor, erupțiilor, cojirii pielii, hemoroizilor.

Michel

Să-l mănânci!

Înțelege că nu veți mânca niciodată un rouge de buze, de altă parte însă veți dori un rouge de buze, care în puritatea substanței sale, să fie destul de bun pentru a putea fi mâncat. MICHEL poate sustine cu succes orice examen, privitor la puritate și calitate. Toate materiile prime, cari sunt întrebuintate la fabricarea sa, trebuie să susțină - în ce privește puritatea și calitatea lor - un examen atât de sever, ca și când n'ar fi vorba de un rouge care trebuie aplicat pe buze, ci de un comestibil delicios. Următoarele calități vă vor convinge fără întârziere, că rouge-ul de buze MICHEL este superior: el poate fi aplicat în mod absolut simetric; el dă buzelor o senzație de prospețime; tonul culorilor sale este pur.

7 TONURI INCÂNTĂTOARE: Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet. Mărimi: de lux, mare, popular.

Întrebuintați pentru desăvârșirea machiajului Dv. fardul MICHEL, rouge-ul durabil iar pentru ochi, cosmeticul MICHEL care nu astură și rezistă apei și umezelei.

CITIȚI „MAGAZINUL”

CITIȚI „ROMANELE CAPTIVANTE”

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36, MIGGELSTRASSE 25—25 a.

D. Consilier Regal Gheorghe Tătărescu,
președintele consiliului de miniștri,
roștindu-și discursul, Sâmbătă d. a.,
de pe tribuna Camerei.

DOMNUL GHEORGHE TĂTĂRESCU NOUL PREȘEDINTE DE CONSILIU AL ROMÂNIEI

M. S. REGINA ANGLIEI PRINTRE COPII
Regina Elisabeta a Angliei vizitând o școală primară din provincia Sussex. Majestatea Sa se interesează îndeaproape de educația și studiile micilor școlari.

ACTUA

ALEGEREA I. P. S. S. MITROPOLITUL MOLDOVEI

Miercuri 29 Noembrie a avut loc alegerea noului Mitropolit al Moldovei în persoană I. P. S. S. Irineu Mihălcescu.

2. I. P. S. S. Mitropolitul Irineu al Moldovei, fotografiat — după alegere — în mijlocul înaltului cler.

Fotografiile noastre înfățișează :

1. Noul Mitropolit al Moldovei citindu-și discursul, după alegere

3. La alegerea noului Mitropolit al Moldovei au asistat și d-nii ministru Ing. Gigurtu (stânga), profesor Petrovici și d-l Ion Inculeț (în fund).

INSTALAREA NOUILOR DEMNITARI

Dl. dr. Hortolomei, noul ministru al Sănătății, citindu-și discursul la instalarea d-sale.

D. General Gabriel Marinescu rostindu-și cuvântarea la instalarea d-lui General Rodrigue Modreanu noul prefect al poliției Capitalei. În stânga vorbitorului d. Gh. Vântu, subsecretar de stat la interne.

LITĂȚI DIN ȚARĂ

DL. GRIGORE GAFENCU,
ministrul afacerilor
străine a făcut un expo-
zeu asupra politicii
externe a României, în
fața comisiunilor de
afaceri străine ale adu-
nării Deputaților și
Senatului.

Miercuri 29 Noembrie a avut
loc la Senat expozeul făcut de
dl. ministru Gafencu asupra
politicii externe a României:

1. Dl. ministru Gr. Gafencu
citindu-și discursul.

2. Consilierii regali și Senatorii ascultând expunerea d-lui Gafencu

3. Membrii guvernului ascultând expozeul d-lui ministru Gafencu.

**NOUL SUBSECRETAR
DE STAT LA MINIS-
TERUL MUNCII**

Săptămâna trecută
a avut loc instalarea
d-lui Grigorovici, ca
subsecretar de stat
la Ministerul Muncii.

Primul Mitropolit al
Olteniei, I. P. S. S.
Nifon Criveanu.

**Chirurgie
estetică**

Indepărtarea ope-
rativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
feței
gâtului
și pieptului

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI ?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36, MIGGELSTRASSE 25—25 a.

Garda civică finlandeză numără astăzi 100.000 voluntari și se ocupă de educația tineretului. Garda este dublată de formația feminină „Lotta Sverd” care are 72.000 membre.

TARA LA- CURILOR SI PADU- RILOR

FINLANDA

Doamna Kaisa Kallio, soția președintelui republicii, în intimitate.

La 175 kilometri de Leningrad, grupele sunt concentrate pe un front de 250 kilometri.

Președintele Republicii finlandeze Kallio asistând la o întrecere sportivă.

INTRAREA trupelor sovietice în Finlanda au adus această țară pe primul plan al atenției europene. Am mai scris, nu de mult, despre această țară, dar socotim nimerit ca astăzi să amintim câteva din datele ce-ar putea interesa.

După Suedia, Finlanda este cea mai mare țară nordică. Independența și-a cucerit-o în 1917, după șase secole de dominație suedeză și un secol de dominație țaristă. Populația Finlandei e formată din fini, urmași ai triburilor fino-ungrice, veniți dinspre Urali până'n Țările Baltice, în trecutul îndepărtat. Lupta finlandezilor pentru independență durează de mult. Spiritul național al acestui popor a fost totdeauna foarte viu. În 1581, Finlanda a fost ridicată la rangul de mare ducat, iar sub dominația țaristă a aparținut direct stăpânitorului Rusiei.

Finlandezii sub strâns înrudiți cu celelalte popoare nordice și mai ales cu suedezii. Din punct de vedere sufleteș au aceeași structură, fiind oameni muncitori, iubitori de țară, cinstiți și hotărâți. Marinari desăvârșiți, finlandezii au străbătut mările, încă din timpurile cele mai îndepărtate, întocmai cu neamul înrudit al suedezilor.

Tânără republică finlandeză a ținut, din totdeauna să ducă o politică de echilibru și mai ales să se amestece, cât mai puțin posibil în chestiunile politice internaționale.

Prima dată când Finlanda a intrat pe plan internațional, a fost în 1919, când Suedia a cerut retrocedarea insulelor Aaland, un arhipelag de vreo 300 insule. Finlanda a rezistat, iar în 1920 Suedia a admis ca insulele Aaland să rămâie republicii finlandeze, cu condiția ca ele să nu fie fortificate vreodată.

Acum câțeva vreme, Finlanda a cerut să i se admită militarizarea insulelor Aaland, lucru care i-a fost admis de toate țările nordice, dar căruia i s'a

In urma mobilizării generale, armata finlandeză numără astăzi 300.000 oameni, adică aproape 10% din populație.

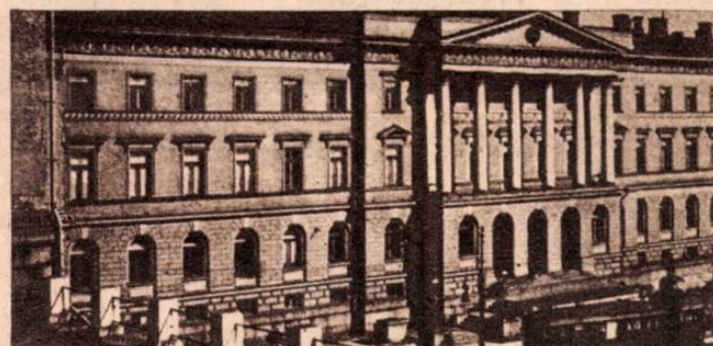
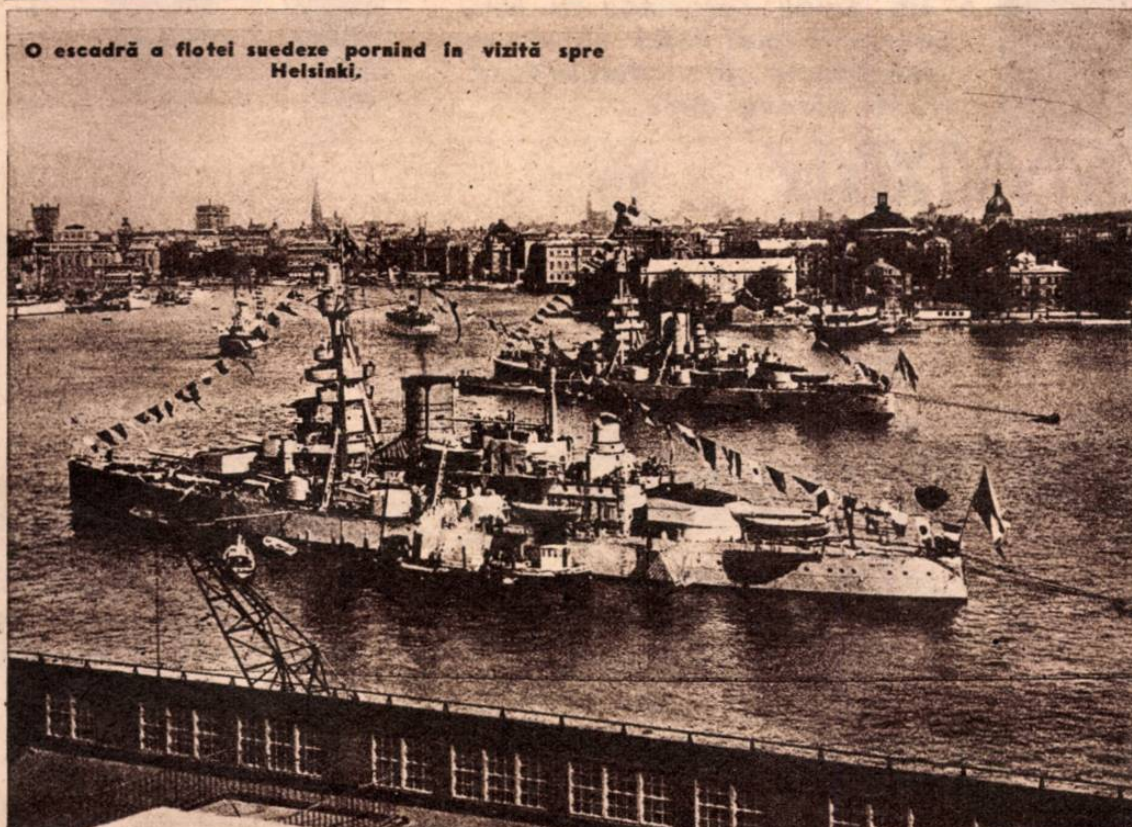
Defilarea armatei, în frunte cu generalul Malmberg.

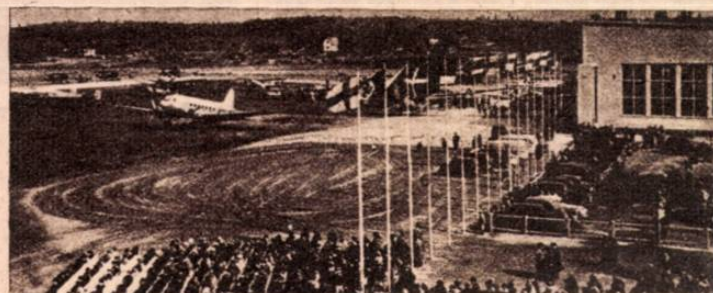
Aeroportul din Helsinki, unul dintre cele mai moderne din Europa.

O escadră a flotei suedeze pornind în vizită spre Helsinki.

Palatul guvernamental din Helsinki.

Aspectul aeroportului comercial de la Helsinki, din care se poate vedea dezvoltarea traficului aerian.

opus, cu hotărâre Rusia Sovietică. Acesta este unul din motivele neînțelegerii dintre U.R.S.S. și Finlanda.

A doua problemă e constituită de Carelia Sovietică, unde locuiesc circa 400.000 finlandezi. Ținutul are o întindere de 140.000 kilometri pătrați. Este drept că în ultimii ani, imigrația rusă în acest loc a fost foarte intensă, astfel că finlandezii nu mai au o situație de popor majoritar.

Din punct de vedere economic, Finlanda este una dintre

Doă imagini dintr'un centru forestier finlandez.

primele țări exportatoare de cherestea din lume. Astăzi, exportul finlandez atinge circa 39 milioane metri cubi de cherestea, pe an. Finanțele țării sunt echilibrate, trecându-se de la un deficit anual de 9 milioane mărci la echilibrarea bugetului.

Principalele țări cu care Finlanda are legături comerciale sunt: Marea Britanie, Germania, Suedia, Statele Unite, Belgia și Italia.

A. C.

O imagine a vieții într'un oraș finlandez.

La frontiera cu Laponia, principala ocupație a locuitorilor este pescuitul.

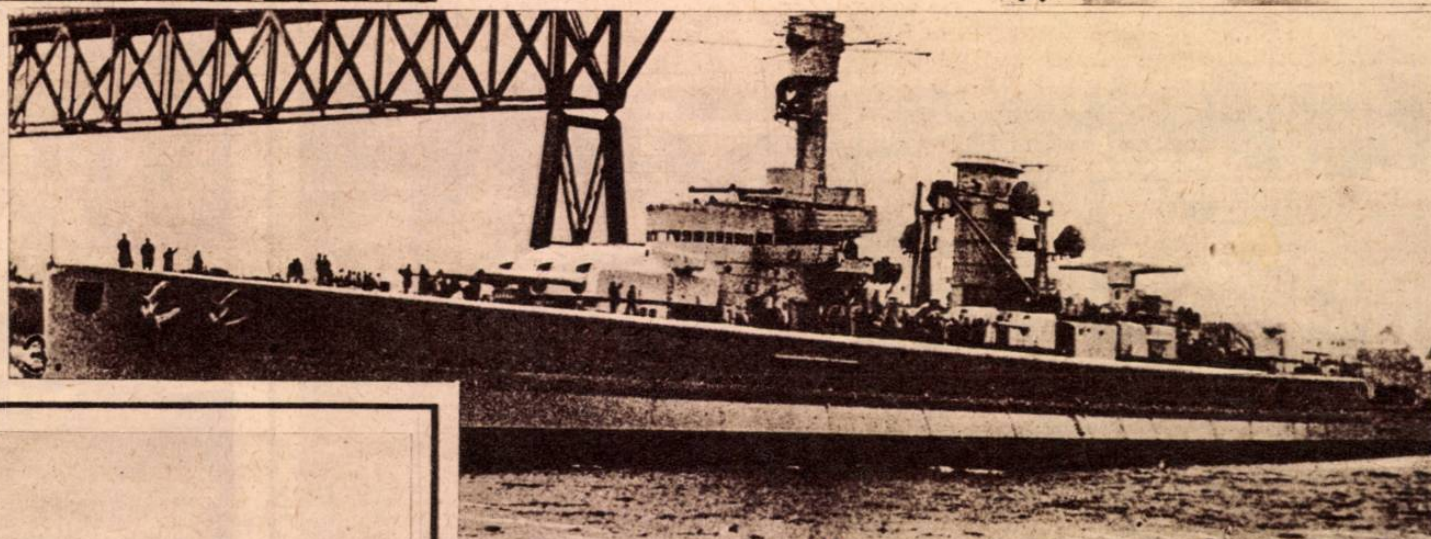

1. Incărcarea unui mortier englez.

2. Soldați olandezi, echipați cu cizme impermeabile, patrulază în regiunea inundată.

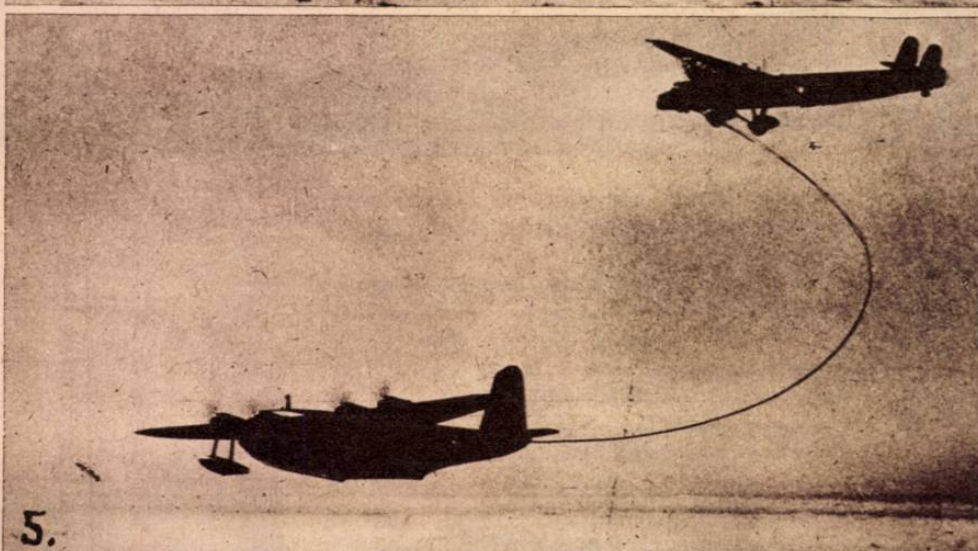
3. Crucătorul de buzunar „Deutschland”, căutat în Atlantic, de unitățile navale britanice.

4. În fața liniei Siegfried: explozia unei mine franceze.

5. Un hidroavion al marinei britanice, aprovizionat din sbor de un alt avion. Capacitatea sa este foarte mare: el poate încărca, în afară de materialul său de războiu, 4500 litri de benzină.

6. Un avion surprinde un submarin tocmai când acesta se pregătește să se dea la fund. Peste câteva clipe...

LINDBERGH — EROUL TRĂDAT

DRAMA CARE A SGUDUIT STATELE UNITE

AVIONUL *Spirit of San Louis* trecând deasupra insulei Terranova cobori până deasupra caselor, evoluează de câteva ori, umplu, cu sgomotul motorului, străzile și piețele, apoi se îndreaptă spre Apus, luându-și sborul spre Europa. Era în după-amiaza zilei de 20 Maiu 1927. Populația din Saint Jean din Terranova ieșise în stradă să vadă pe „nebulul sburător”, omul care vroia să traverseze Oceanul și investise în această întreprindere 2000 dolari economisiți din leafa lui de curier al poștei aeriene.

Lumea se strânsese în piață, se adunase pe coline ca să vadă mai bine și scoase un murmur de dispreț, văzând cum avionul face evoluții în mod cam dezordonat. Dar când avionul, devenind mai supus și liniștit, reluă, fără clintire, drumul drept și se îndreaptă spre Ocean, locuitorii simpli de pe insulă, pescarii cari cunoșteau Atlanticul și pierdeau, în fiecare an, un camarad în timp de furtună, înțeleseră riscul și ținta acestei aventuri. Comentariile încetară. Mulți ingenuchiară pe pământ, se uitară spre cer, nu ca să caute avionul care trecuse, dar ca să roage pe Dumnezeu să ajute pe pilotul care avea numai 25 ani și era singur între nouri și mare. Astfel povesteau gazetele de atunci. Se născuse legenda lui Lindbergh.

Apoi sosi noaptea și nimeni nu primi nici-o veste, nici-un semnal. Lindbergh n'avea radio pe bord. Intunericul nu permitea să fie anunțate vapoarele cari făceau ruta între America și Europa. Dar informațiile meteorologice erau bune. În cabina sa, tânărul pilot, cu părul cârlionțat de flăcău orgolios și cu voință, nu se gândea să caute drumul și să fie atent la motor. Coborâse puțin deasupra insulei Terranova și făcuse ocolul orașului, nu ca să arate că are curaj, ci ca să stabilească drumul. Și probabil că nici nu s'a

care-l comandase cu câteva luni în urmă la uzinele din San Diego. S'a dus să primească avionul în California, l-a încercat, a bătut recordul traversării continentului — de la coasta Pacificului până la Atlantic — și apoi a plecat singur, fără aparate de înnot la caz de nevoie, fără lucruri inutile.

Și a trecut o noapte. Stațiile marconigrafice de pe vapoare semnalează aparatul. Cu puține ore înainte de apus, *Spirit of San Louis* zboară deasupra Irlandei. La orele 22,22 aterisează la Paris. Cu 32 ore și jumătate în urmă, el mai era „nebulul sburător”: acum el era eroul care a traversat Atlanticul. O curiozitate binevoitoare a salutat plecarea lui: entuziasmul lumii îl întâmpină la sosire. Femeile în rochii de seară își scot pantofii cu tocuri prea înalte și aleargă desculțe pe terenul ud de pe Bourget ca să poată vedea pe aviator.

Bucuria lui Lindbergh e mare, dar deodată, la primul contact cu popularitatea, e lovit de impresii neplăcute. Foarte îngrijorat, el vede în jurul său îngrămădindu-se persoane, cari vor să rupă bucăți din aripele avionului său, ca să păstreze o amintire. Se simte sdrobot de mulțime, capul i se învârteste, ochii îi ard în timp ce e purtat pe umerii unor binevoitori. Traversează câmpul aruncând sărutări mulțimei cu un gest care ar sta mai bine unei balerine.

Ajunge la ambasada americană. Dar nu poate pleca imediat. Trebuie să stea ascuns în întunec ca să scape de curiozitatea mulțimei. După câteva ore pleacă sdrobot; și-a pus o uniformă de ofițer al aviației franceze și pe piept poartă niște medalii obținute în războiu, pe când el era copil.

Toată lumea afirmă că e un al doilea Columb. Locuitorii pașnici din Europa și America se simt cuprinși de un spirit faustian, citind cronică sborului. Repereziciunea reacțiilor și unanimitatea sentimentelor favorizată de mijloacele moderne de comunicație, crează în jurul lui Lindbergh o atmosferă de entuziasm și de optimism exagerat. Oamenii se simțiră mai apropiați unul de altul, învingători ai dușmăniilor și ai depărtărilor.

„Omul — s'a scris pe atunci — întrece propriile puteri, realizează absurdul, frânge toate limitele, lărgeste toate orizonturile, devine regele globului, un rege mare ca și în legende, un semizeu”...

Lindbergh, în brațe cu fiul care l-a fost răpit și ucis.

Însoțit de d-na Anne Lindbergh, celebrul colonel a efectuat un sbor în ținuturile nordice.

Alături de soția sa, care îi este o prețioasă colaboratoare.

gândit că acoperișurile de dedesubt, aceste ziduri, bucata de pământ, oamenii minusculi cu brațele întinse, puteau să fie ultimul peisagiu pe care îl mai vedea. Acuma, el se uita la instrumente și la faimoasa busolă cu inducție terestră. Asculta cu atenție cele mai mici pauze ale motorului. Măinile sale se mișcau liniștite, ca și în timpul sborurilor normale pe liniile americane, pe cari le parcurgea în funcția sa de pilot civil.

Nu-i era foame: o pânișoară și jumătate îi era destul pentru 30 ore de sbor. Puțin lapte și puțină apă. Restul mâncării rămase neatins, și de altfel nu era prea mare lucru. „Nebulul sburător” n'a consultat înainte de a pleca, pe experții dietetici, nu și-a pierdut

timpul să afle care sunt alimentele mai hrănitoare și mai ușoare ca să nu îngreueze avionul. El se gândea numai la *Spirit of San Louis*, pe

Oamenii citeau și aprobau. Fiecare participa la acel entuziasm general, fiecare credea că poate realiza absurdul. Războiul? Dar nimeni nu se gândea să-l facă. Cu doi ani în urmă, Germania semnase tratatul de la Locarno; peste un an Briand și Kellogg semnavă pațul pentru abolirea definitivă a războiului. Extremul Orient fusese sistematizat la Washington. Lumea era liniștită. Toate inimile erau stăpânite de un optimism romantic. Umanitatea se afla pe pragul unui progres fără margini.

* * *

Charles August Lindbergh era un băiat model. De origine europeană nordică, el s'a născut într-una din zonele cele mai industrializate din Statele Unite, la Detroit, cu 25 ani înaintea traversării Oceanului. Părăsind studiile de inginer ca să devină aviator, la 22 făcuse primul zbor obținând un avion propriu, peste un an intră în Academia aeronautică, apoi trecu în aviația civilă. Virtutile comune — cinste, muncă, silință, tenacitate, inițiativă — îl duseră la succes. În viorate de o îndrăzneală cumpănită, ajutate de noroc, aceste virtuți ale omului mediu american se impuseră admirației lumii întregi. Și pe drept cuvânt se născu cântecul: „Va fi acoperit de sărutări — el mândria Statelor Unite”. Primul în clasă, e un băiat sănătos și cumpătat („nu fumează — spune mama — nu bea, dar are o poftă nebună”) În zilele de triumf, el scrie: „Sunt mulțumit pentru că aparatul nu s'a stricat”, ca și muncitorul harnic care e satisfăcut că și-a cruțat uneltele în timpul unui lucru greu. Capul lui e drept, privirea e dreaptă. Însfârșit Statele Unite au un erou național, după ce simpatiile populare au fost împărțite ani de zile, între atracțiile sensuale ale actorilor de cinema și satisfacțiile politice.

Simplu, în hainele pe cari i le oferă ambasadorul Statelor Unite, Lindbergh trăiește la Paris. O umbră de grijă se desemnează pe fața aceasta cinstită. Când iese, oamenii se adună în jurul lui, gazetarii îi cer interviuri, fetele îi cer autografe. Nu va izbuti niciodată să se familiarizeze cu rolul de om celebru, care-l măgulește desigur dar îi și repugnă.

În mijlocul mulțimei el va rămâne întotdeauna cu înfățișarea de străin, absent și chiar ostil. Anii și evenimentele ce vor veni, vor accentua această poziție spirituală. La Paris, el vizitează pe mama lui Nungesser, aviatorul francez dispărut împreună cu Coli, în timpul unei încercări de a traversa Atlanticul, puțin timp înainte de traversarea lui Lindbergh. Apoi face turul Europei. În America îl așteaptă alte sărbătoriri și onoruri: salutul președintelui Coolidge, o serie de vizite, mereu în aer peste 75 orase, un zbor Washington-Mexico fără escală. Premii în bani și America aplaudă când i se oferă premiul de 25 mii dolari.

„Va fi acoperit de sărutări” dar și de dolari. Viitorul navigației aeriene pare că e în mâinile sale: i se oferă conducerea unui centru important de studii aeronautice. Când a descins la Bourget, el a prevăzut partea practică a inițiativei sale. „În curând — a spus el și n'a greșit — va fi posibil un serviciu regulat cu aparatele plurimotoare”.

Anul 1929 însemnează culmea fericirii și vieții lui Lindbergh. În acel an, el se însoară cu Anna Spencer Morrow, fiica unui magnat multimilionar și om politic de prim ordin. S'a spus că zestrea Annei se urca la un milion de dolari. Senatorul Morow dăruie tinerilor căsătoriti o vilă la țară în New Jersey, într-o localitate numită Hopewell („speră mult”) în semn de bun augur. Soția scria versuri, era sentimentală și bogată, el era „orgoliul Statelor Unite”, primul printre cei dintâi era loc să sperie mult.

* * *

În ziua de 1 Martie, între ora 19,30 și 22, Charles August Lindbergh junior, în vârstă de 19 luni, dispăre din vila de la Hopewell. Un concurs extraordinar de împrejurări a făcut posibilă această răpire. Soții Lindbergh rămăseseră la țară până Marți, pe când de obicei ei stăteau la Hopewell numai până la sfârșitul săptămânii, după

obiceiul Anglo-Saxonilor. Câinele din grădină nu lătrase. Vântul înăbușia șgomotele din afară. Oblonul de la fereastră era stricat și nu se închidea bine. Guvernanta, care la ora 19,30 se dusesse, ca de obicei, să ia masa cu păzitorul, s'a întors la 22 în odaia copilului și a găsit pătuțul gol. A întrebat imediat pe stăpâni, pe servitor: *baby* nu era nicăieri.

Cuvântul duos de *baby* va fi, în curând, telegrafiat tuturor gazetelor din lume. Lindbergh se duce la fereastră și vede o scară de lemn sprijinită de perete. Apoi găsește un bilețel al răpitorului în care cere 50 mii de dolari, și-l sfătuiește să aducă suma până în patru zile fără să dea de veste poliției. Mijlocul cel mai simplu și mai banal din lume: o scară sprijinită de zidul de sub fereastră. Omul a urcat, a intrat în odaie, a coborât ducând cu sine pe fiul eroului național american, fără ca cineva să-l vadă.

Lindbergh iese cu o armă și găsește pe teren urmele criminalului. Poliția, înștiințată imediat la telefon, începe cercetările. Dar terenul din jur e păduros și accidentat, noaptea e întunecoasă și furtunoasă. În noaptea ceea *baby* și misteriosul răpitor nu pot fi găsiți. A doua zi, toată poliția americană e mobilizată. Escadre volante bat toate drumurile; patrulă cercetează pădurile și munții. Hopewell — speră mult — mai are un alt înțeles.

Și iată, a doua zi după răpire mulțimea de gazetari, guralivă și plictisitoare, pericolul aparatelor fotografice, sunetul neconținut al telefonului, kilograme de corespondență, sute de indicații false, sute de telegrame anonime. Iată-l din nou pe Lindbergh în mijlocul șgomotului celebrității, curiozității lumii, tocmai când are nevoie să se concentreze, să nu piardă un minut, pierzându-și timpul cu agenții poliției.

Vor să vadă scara de lemn, vor să vadă odaia, pătuțul gol, guvernanta, grădina. Pe câmpul de aterisaj, organizat în apropierea vilei, stă avionul, dar nimeni nu se uită la el, nimeni nu-l fotografiază, nimeni nu se gândește, ca acum cinci ani, să rupă o bucată de metal sau de pânză ca să păstreze o amintire. Acuma, lumea are privirile ațintite numai asupra lui, asupra lui Lindbergh — omul, vrea să cunoască viața lui particulară, vrea să cunoască sentimentele sale, durerea lui, vrea să intre în intimitatea sa, să-l profaneze, ca și criminalul care, în noaptea trecută, a coborât pe scara de lemn ținând sub braț pe Charles August jr.

Lindbergh umblă prin sate cu 50 mii dolari în mână. El conduce personal cercetările. Lindbergh zboară deasupra munților ca să caute urmele răpitorilor. Mama adresează un apel către răpitori, ca să-i îngrijească copilul și le indică dieta pe care trebuie s'o urmeze micuțul.

False sau adevărate, veștile umplu prima pagină a gazetelor americane, trec într-o clipă Atlanticul, Continentele, sunt cetite în toate casele din lume. Dar nu e numai curiozitate, e, mai ales în Statele Unite, o solidaritate de sentimente. Un criminal a sfidat tot poporul american: a lovit în sentimentul cel mai viu al celui mai popular om din America. Opinia publică reacționează cu violență, în mod dezordonat, cere ca *baby* să fie regăsit, iar răpitorul să fie pedepsit. Acest șgomot agravează durerea părinților. Guvernul se întrunește la Washington ca să ia măsuri. E în joc prestigiul statului. Dar bunele intenții ale tuturor se pierd într-o dezordine teatrală.

Lumea criminalilor e neliniștită. Bandiții, contra-bandisti, refuză orice solidaritate cu răpitori. E o lume care trăiește de pe urma crimei, dar și ea admiră pe Lindy, și ea a aplaudat când Atlanticul a fost învins.

Doi gangsteri din New-York caută să intre în legătură cu răpitorul și să găsească copilul. Dar gangsterii din Chicago sunt nemulțumiți: de ce nu li s'a adresat lor colonelul? Al Capone, în carceră, se agită, cere să fie eliberat în mod provizoriu ca să caute copilul. Faimosul bandit declară unui gazetar care s'a dus să-l vadă în închisoare, că e sigur că poate găsi copilul. Atunci de ce nu i se deschid porțile închisorii? — se întreabă americanii. Tristul erou al crimei oferă, printre grațiile carcerii, o mână de ajutor eroului național. Dar dacă răpitori nu sunt „delicvenți profesionali” ci „amatori”? Poate că

nici Al Capone nu poate restitui copilul lui Lindbergh? Sau e și el amestecat în această crimă oribilă? Opinia publică e nehotărâtă. O bănuială, un indiciu e destul să răstoarne toate părerile.

Sub ochii publicului are loc o întrecere, între criminali și poliție. Europa s'a alarmat și ea. De două ori, poliția din Hamburg, în urma unei comunicări a poliției americane, a căutat pe bordul unui transatlantic un copil. Nimic: o altă urmă falsă. Ultima speranță a lui Lindbergh e Nat Pinkerton. Dar poliția și gangsterii pierd orice speranță și timpul trece.

Șgomotul făcut în jurul cercetărilor le face inutile. Tratatările duse de Lindbergh cu răpitori sunt obscure, dar din când în când, câte un episod e adus la cunoștința publicului. Aceasta sporește neîncrederea criminalilor misterioși și greutățile tratativelor.

Intermediarii sunt un amiral, un preot, un industriaș și niciunul din ei nu e lipsit de bănuială... Unul din ei, Curtiss, un constructor pe jumătate ruinat, născocesc un truc cinematografic: simulează o serie de întâlniri dramatice în mijlocul mării cu banda răpitorilor. La un moment dat, 75 vapoare din marina americană sunt mobilizate ca să caute pe răpitori pe baza indicațiilor false ale lui Curtiss. Elementele tragice dispar în grotescul care învalue această afacere dureroasă.

Doctorul Corton, care se bucură de toată încrederea lui Lindbergh, înmânează într-o noapte, lângă un cimitir, 50 mii de dolari unui individ misterios: acesta promite să-l aducă în curând pe *baby*. Lindbergh care l-a însoțit pe doctorul Corton, asistă de departe la această scenă, așteptând în mașină întoarcerea intermediarului.

Dar copilul e mort când răpitorul încasează suma. La 12 Mai, cadavru e găsit, din întâmplare, de doi automobiliști, la câțiva kilometri de vila din Hopewell. Părul blond e intact, dar corpul a intrat în putrefacție. Copilul a murit imediat după răpire. Răpitorul a fugit repede pe scara de lemn și copilul a primit o lovitură mortală în cădere. Hopewell — speră mult — : augurul din noaptea nunții sună ca o batjocură.

* * *

În August 1932, doamna Lindbergh dă naștere unui copil, căruia îi dă numele de Jean. Emoțiile teribile din acele luni nu stinseseră în ea instinctul maternității. În cuvinte patetice, tatăl cere conaționalilor săi să dea pace, liniște și siguranță familiei nenorocite: era o rugămintă și un act de acuzare. „Soția mea și cu mine — scrie Lindbergh — *ne-am stabilit în New Jersey, pentru că dorim să fim în mijlocul prietenilor noștri și să ne vedem de interesele noastre. Pe de altă parte, nu vrem ca viața celui de al doilea fiu al nostru să fie înconjurată de publicitate, care după părerea noastră, a fost în mare parte cauza morții primului. Copiii noștri au dreptul să crească ca toți copiii, dar dacă publicitatea presei va continua, acest lucru va fi imposibil*”.

Pusese degetul pe rană. Întâmplarea cu Lindbergh a fost un fel de afacere Dreyfuss a Americii, dar fără complicațiile politice și fără patimile de rasă: capo d'opera criminalității americane așa cum afacerea Dreyfus a fost culmea unei crize morale și politice franceze. Cazul Curtiss, lipsa completă de discreție din partea presei, compromisurile cu lumea criminală, scandalul în jurul morții suspecte a unei servitoare a doamnei Morrow, soacra lui Lindbergh, scandaluri publice se împletesc cu răpirea copilului.

În anul 1934 a fost arestat Hauptmann, care după părerea poliției și a judecătorilor ar fi răpitorul copilului. Lindbergh și Corton recunosc în el pe omul de la cimitir: el era posesorul unui mare număr de bancnote din seria dată pentru răscumpărarea copilului. Au mai fost aduse și alte dovezi. Totuși, a rămas o îndoială asupra vinovăției sale. Condamnarea poartă data de 14 Februarie; execuția, de câteva ori amânată, a avut loc la 3 Aprilie 1936.

Până în ultimul moment, guvernatorul din New Jersey, și cu el alte persoane, au crezut în nevinovăția lui Hauptmann și au încercat să dovedească acest lucru printr-o serie de cercetări cari au avut darul să mărească proporțiile scandalului. Procesul a avut loc într-o atmosferă încărcată, între lovituri de scenă și episoade teatrale.

Viața familiei Lindbergh a fost sguduită pentru totdeauna. Scrisori, alarme false și asedii zilnici al gazetărilor și al fotografilor: la Hopewell sau în oraș, ei n'aveau o clipă de odihnă. Viața micului Jean părea mereu amenințată. Oricâteori ieșea din casă, el era însoțit de polițiști înarmați. Teama de o nouă răpire și publicitatea, care turbura viața lor, îi sili să părăsească America. Patria nu le putea procura liniște, nici siguranță. Se mutară în Anglia, la sfârșitul anului 1935 și mai toate rudele îi urmau în exilul lor voluntar. America pierdea pe eroul ei, pentru că n'a vrut să asculte de rugămintea lui.

* * *

Anna și Charles Lindbergh sburau peste Atlantic, între Africa și America de Sud, 20 de luni după uciderea copilului lor.

Făcuseră o călătorie din Groenlanda spre coasta africană și acum se întorceau acasă. Scopul mărturisit al acestei călătorii era studiul drumurilor atlantice în contul unei Companii americane, care se pregătea să organizeze un serviciu regulat. Dar în spatele acestui pretext era un alt scop: să fie departe de mediul din Statele Unite.

Nu putem spune că Lindbergh vroia să uite, pentru că știa prea bine că acest lucru e imposibil. Dar soții vroiau cel puțin să se sustragă cererilor monotone și crude ale cunoscuților și străinilor. Anna era pilot secund, fotograf și telegrafistă. Bărbatul conducea voiajul și pilota aparatul, fiind din când în când, înlocuit de camarada lui. Povestirea zborului făcut de Anna Lindbergh (Listen! The wind e North to the Occident) e lipsită de amintiri dureroase. Nici-o umbră a micului *baby* nu se proiectează în paginile cărții. Preocupările imediate, problemele zborului, aprovizionarea (vântul care nu bate, caldul care topește motorul, ploile) domină viața lor.

Nu există accente sentimentale, nici-o manifestare de dragoste între cei doi. O singură dată, Anna îndrăznește să facă un compliment: „Ești minunat”, scrie ea pe o bucată de hârtie, în timpul zborului. Răspunsul bărbatului e scurt. Soții Lindbergh zboară peste Ocean, între Bathurst și Natal. Anna caută la radio semnalizările stațiilor, când o voce mai puternică răsună printre toate celelalte: o stațiune nord-americană cheamă în limba lui Morse aparatul lui Lindbergh. Anna se grăbește să se pună în legătură. „Vă rugăm, rugăm, rugăm, a răspunde, răspunde, răspunde în cuvinte puține, puține, puține la un interviu prin radio, radio, radio”. Glasul patriei era același, venea din sgomotul care înconjură de un an și jumătate casa lor. America nu-și poate stăpâni curiozitatea, nu renunță să turbure fiecare clipă a vieții soților Lindbergh.

Aparatul se cheama *Tingmissartog*, adică în limba eschimoșilor: „Acela care zboară ca o pasăre mare”. Încercătura era foarte complicată: Lindbergh o studiasă cu multă grijă. Alimente de rezervă, instrumente, haine, arme, totul fusese pregătit pentru orice eventualitate. Avea două aparate de radio, unul pentru uzul normal, celalt pentru caz de aterisaj. Avea două complete pentru caz de naufragiu. Colonelul alege totul singur, calculând gram cu gram alimentele, vesela, cuțitele, armele și medicamentele. Atât de prudent și de exact devenise omul, care, pe drept sau pe nedrept, fusese poreclit „nebunul sburător”, și înfruntase Oceanul fără radio.

Din memoriile soției nu se poate vedea caracterul lui Lindbergh. Cu câteva fraze vii, ea descrie figura unui radiotelegrafist din Capul Verde și a unui ofițer englez. Dar bărbatul rămâne în umbră; numai la întâmplare și din câteva aluzii putem reconstitui câteva linii.

El se gândește numai la zbor, zâmbește foarte rar, nu se lasă furat de fantezii. Soția citește pe poezii americani, citează pe Emily Dickinson; Charles se gândește la benzină și la alte nevoi ale momentului. Anna nu uită datoriile ei de colaboratoare, ea împarte cu el toate greutățile zborului; dar bărbatul, serios, închis și tenace, e departe de divagațiile și fanteziile tovarășei sale.

Zborul a fost o pauză lungă în drama lui Lindbergh. A venit apoi arestarea lui Hauptmann, procesul, seria de nesuportat a mărturiilor false și a amenințărilor, și însfârșit expatrierea. Lumea nu mai era cea din 1929. Era răscolită de sgomotul războiului și de dezordine economice. Mulți dintr'acei cari fuseseră cuprinși de o putere irezistibilă la vestea zborului New-York — Paris fără escală, erau ruinați de criză și cercetau în fiecare zi gazetele, în așteptarea unei catastrofe. Optimismul progresului naufragiase. Omul nu se mai simțea stăpânul lumii. Destinul încercase foarte greu și pe acela care fusese simbolul viu al credinței oarbe, eroul poporului cel mai progresist din lume.

* * *

În 1930 Lindbergh face cunoștință cu Alexis Carrel, savant cu renume mondial, premiat cu premiul Nobel. Savantul căuta un tehnician care să-i construiască o pompă aseptică. Această pompă trebuia să-i servească la crearea unei atmosfere în care să poată trăi organe scoase din corp. Aviatorul se puse pe muncă și peste patru ani, el construi o pompă care poartă numele său. Această mașină fu numită „inimă artificială”. Cu ajutorul acestui aparat, Carrel a menținut în stare vie glande tiroide, inimi și rinichi de pisici.

Valoarea acestei descoperiri încă nu se cunoaște. Astăzi ea e folosită numai în cabinetele savanților. Se spune că, odată și odată, organele bolnave vor fi despărțite de corp, puse în pompa lui Lindbergh, unde vor fi supuse unui tratament chimic și vor fi redat corpului în stare normală. Când vom putea trimite la spital un braț sau un ochi bolnav și să ne continuăm lucrul, până vom primi organul sănătos?

Se spune că Carrel e singurul om care are o influență binefăcătoare asupra lui Lindbergh. În largul coastei bretone, pe două insule vecine, cei doi amici petrec o mare parte din timpul lor. Lindbergh la Illiec, Carrel la St. Gildas. Carrel a spus odată: „Dacă vreun om curios ar dori să ne de-

ranjeze, vom pune capcane de lup și câini răi pe drum. De la asasinarea copilului său, Lindbergh a devenit hipersensibil”.

Dar aviatorul nu e omul care să se poată, la 37 ani, dedica pustniciei științifice. În anul 1937, el a făcut o serie de zboruri. În 1938 a plecat și în U. R. S. S. Întors în America, Lindbergh a

fost însărcinat cu o funcție importantă în Comanda aviației americane.

Totuși, el nu și-a putut regăsi liniștea. Oriunde se află: în cabinetul lui Carrel sau în zbor, curiozitatea publicului îl urmărește peste tot. Se povestește, că fiind invitat în casa unui principe din fosta casă domnitoare a Germaniei, el se ridică deodată de la masă, pentru că un fotograf invitat de principe

vru să-l fotografieze. Popularitatea îl enervează.

Charles Lindbergh nu poate suferi nici cuvântul modest al soției sale: „Ești minunat”.

De curând, Lindbergh a vorbit la radio despre problema neutralității Statelor Unite în actualul războiu. Frica de oameni și de popularitate nu l-a putut opri să nu se gândească la soarta acestei omeniri atât de frământată.

Aviația navală se antrenează

Recruții aviației navale se antrenează, înainte de a pleca spre unitățile unde au fost re-partizați.

VESELIA PRIZONIERILOR DE RĂZBOIU

Un grup de prizonieri germani, aflați pe teritoriul englez, pornesc spre un match de football. Un sergent britanic poartă balonul.

A doua METROPOLE IN RĂZBOIU

CAPITALELE FRANȚEI ȘI ANGLIEI IȘI PĂSTREAZĂ CALMUL OBIȘNUIT

ENGLEZUL, mare amator de carne crudă, de bere și de prăjituri substanțiale, lucruri, ce mai mult ca probabil îi lipsesc acum, este de un optimism robust care reprezintă bine regimul în care este silit să trăiască acum, în urma unei fatalități a soartei, dar și în urma unei anarhii mai mult decât condamnabile a Europei.

Germania l-a silit să înceapă o nouă perioadă de războiu, stare de dez-echilibru pe care o urăște mai mult ca pe orice altceva; îl va face

Soldați francezi trecând un
râu, pe un imens colac
pneumatic.

Un avion englez fiind semnalat, soldații germani se îndreaptă spre tunul anti-aerian.

Armata germană?
Din control! Un batalion irlandez ale cărui uniforme amintesc pe ale soldaților Reichului.

totuși; cu acea perseverență, cu acel spirit critic, cu acea certitudine de a câștiga, cu acel humor care sunt trăsăturile permanente ale caracterului său.

Englezii, își acordă timp; trei ani vor fi deajuns pentru a clarifica situația. Pe front, unde viața este aceeași pentru toți, englezii sunt, în mod eficace ajutați de francezi, atât de diferiți de ei, dar al căror scop imediat este același. Înapoia frontului englezul își continuă afacerile sale singur, fără ajutorul nimănui; este doar un „self made man”.

Curioși în atitudinea lor, în actele lor, în persoana lor, curioasă este și forma în care se manifestă fondul național al englezilor în asemenea împrejurări care în fiecare din țările beligerante păstrează aspectul său de toate zilele.

Pe front se dovedesc virtuțile eroice, iar în dosul lui se crează moralul, a căror elemente: răbdare, voie bună, disciplină, formează atmosfera întregii țări.

Să nu credem însă, că dacă a suportat o înfrânare a libertăților sale, englezul a renunțat la dreptul său de critic.

Într'adevăr, dela acordarea „Magnei Carta” a afirma drepturile sale este primul articol al Crezului englez.

UN ORAȘ FĂRĂ LUMINĂ UNDE VIAȚA CONTINUĂ IN MOD ACTIV.

Cu degetul îndreptat spre Paris, londonezul cere o rază de lumină, o atenuare a beznii în care-l cufundă apusul soarelui; faptul că trebuie să se priveze de acest bun al secolului este un lucru pe care el nu-l poate admite.

Periferia Londrei este deșartă; seara, numai pașii voluntarilor apărării pasive se aud. Ferestrele camuflate sunt mormintele sunetelor; sgomotele, apelurile telefonului, vocile copiilor sau notele muzicilor, dispar în fața ușilor hermetic închise. Bătăi seci în poartă, un avertisment sever vă vor atrage

atenția și v
delele feres
de lumină;

v'ar putea

Apărarea

exigențele

de lemn, ac

trebuie înste

Nemulțumire

Ministerul T

minat în me

până acum,

al marilor o

unde chiar

Pentru

anecdote

are o rană

— „Cum te

— „Am ieș

S'a cerut re

ceți-vă deci

care merită

Dacă cei di

fecelor cenz

dacă cer o

combatante,

largă a știri

care preced

mare turbur

Complicația

Intr'o gară din Franța. Imbarcarea trupelor cu destinația:
linia Maginot.

Aproape de linia Maginot: soldații englezi fac exerciții de
apărare împotriva gazelor.

necesitate, carne, șuncă, pâine, zahăr, unt, margarină, grăsimi, au forțat pe majoritatea comercianților să ceară o licență pentru vinderea acestor produse.

Ca și în Franța, autoritățile supraveghează cu multă severitate uneltirile negustorilor și pun o viguroasă barieră în calea ridicării victorioase a câștigurilor de războiu.

Statul, în fața armatei dependenților săi, cari mai mult sau mai puțin trăiesc pe socoteala sa (șomeri, evacuați, familii ale luptătorilor) nu poate neglija nici o șansă de câștig; el va ști să profite depe urma acelor pe care războiul îi îmbogățește.

Bilanțul celor două luni de războiu trecute, au adus o ușurare momentană a calmului națiunii. Englezii, se așteaptă, examinând situația internațională, la un războiu lung; ei au răbdare.

Ei așteaptă deci cu calmul specific englezesc epilogul acestui nou mormânt al civilizației.

Cu un suflet viril, ei primesc suferințele războiului care din nenorocire, nu sunt decât la începutul lor.

COMERȚUL ESTE ACTIV

Se vorbește mult la Londra despre ultimul discurs ministerial, D. Churchill rămânând mereu vedeta, despre cărțile de identitate, despre marile teatre din West-End a căror redeschidere este anunțată, despre viitoarea licitație publică unde se va vinde o superbă colecție de mărci poștale din vechea Rusie, de bruma glacială a dimineții, de exilați cari sosesc incontinuu și chiar despre „Christmas”.

Deși, încă mai bine de o lună ne desparte de Crăciun, magazinele sunt pline de jucării; toate bine-nțele dedicate lui Marte. În mânuțele nevi-

ă vor face să vă dublați acoperitorile dacă per-
trelor dumneavoastră lasă cel mai mic fascicol
cea mai mică neglijență la acest avertisment
costa cinci sute de lire.

pasivă este totuși de o grandoare superbă în
ale: ea însăși sfătuiește întrebuintarea ramelor
operite de o groasă hârtie neagră; acest ecran
lat în dosul geamurilor.

ea crește în raport invers cu micșorarea zilelor.
transporturilor, acela al Securității Publice au exa-
atent și binevoitor dorințele publicului, dar
Ministerul Aerului, care vrea negrul complet
reze, a refuzat să atenueze această opacitate;
orințul întinericului nu s'ar recunoaște.

plânge, se râde și se povestește următoarea
n orb vine spre a se pansa la un farmacist, el
la frunte.

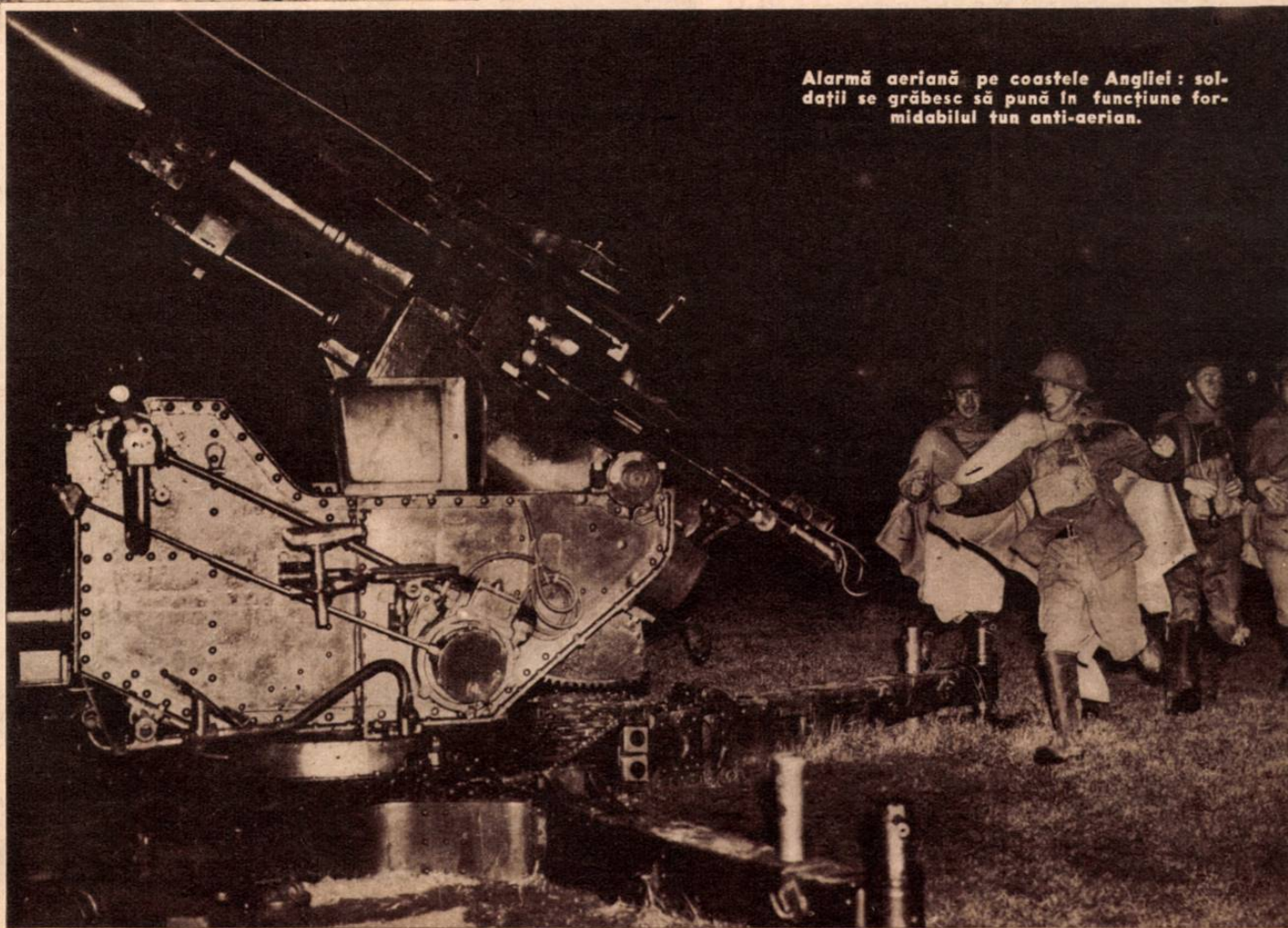
ai rănit”?

it azi noapte cu cineva care vede bine”.
deschiderea teatrelor și a cinematografele; du-
seara la spectacole, va fi un act de bravură
semnalele unei alarme.

TURBURARE NAȚIONALĂ

n spatele frontului se luptă aprig contra foar-
urii, destul de indulgente totuși, s'o mărturisim,
mai mare difuziune a știrilor despre unitățile
dacă cer cu un ton imperativ, o triere mai
lor, ei se supun de bună-voie rațiilor alimentare
unui monumental recensământ echivalând cu o
are națională.

cartelelor, reprezentând alimentele de primă

Alarmă aeriană pe coastele Angliei: sol-
dații se grăbesc să pună în funcțiune for-
midabilul tun anti-aerian.

noaților copii, cu ochi de îngeri bine-voitori, vor străluci diabolicile invențiuni cari seamănă moartea în tranșee. Pe teighea se odihnesc nestingherite escadrile de aviație, care de asalt, flote întregi, spitaturi, baterii antiaerene, baraje de baloane, hangare camuflate, etc., etc.

Distribuirea acestor miniaturi este încă depărtată, totuși prin obsesia pe care nefastele jucării o produc, ea devine din ce în ce mai sigură.

Nimeni azi, nu se mai gândește la masca sa de gaze; fiecare s'a obicinuit, ea este un tovarăș tot atât de indispensabil ca și porte-monne-ul.

Senzația Londrei o formează perfectul sistem de apărare a cartierului Pimlico. Catacombele lui și cele peste 3000 de pivniți pot adăposti vreo 30000 de persoane.

O REZOLUȚIE

Fericiți locuitori ai cartierului Pimlico! Se vorbește de a imita și în alte părți ale orașului apărătorile voastre care vor permite cetățenilor să se gândească, fără multă invidie, la locuitorii cavernelor.

Astfel poporul englez a renunțat pentru moment, la dragile lui libertăți, la lumina artificială, la viața nocturnă și la existența confortabilă; la toate acestea el face semnul revederii fără multă melancolie, cu un aer decis, cu o privire încrezătoare spre viitor; aceste lucruri scumpe vor reveni.

PARIS... „FOSTUL” ORAȘ LUMINĂ

În Parisul albit de caniculă, ziua mobilizării generale, plana cu oată înfățișarea sa însorită.

Vivirile oaspeților duminicali ai străzii, alergau după avioane ar urechile lor după tot felul de presupuneri și preziceri. Și astfel în liniștita dezordine civilă se schițau primele caracteristici ale ordinii militare.

Pe prima noapte, a cărei frumusețe trecu aproape nebagată în seamă. Apoi dimineața zilei următoare în care Parisul apărea complet transfigurat. Singur, ochii amantilor voluptuoși și lucizi începu să deosebească pe fețele amantelor lor semnele unui sezon necunoscut.

Artiști pictori cari preferă mai mult ca orice peisagii de iarnă. Amantul desvăluie mai ușor secretele sale, el arată, cu o emoționantă impudoare, formele sale, natura se relevă fără ornamente ca și demascată. Acest miracol de iarnă este însă și el al unei veri extreme; gerul și căldura toridă cu virtuți aproape identice, aceiași artă și același aspect.

Septembrie 1939. Parisul este complet desgolit. Minune rară și prea fragilă pentru a dura. Marea capitală nu putea fi salvată, în mijlocul neliniștitoarelor ore ce le trăim, în culpabila inocență, ce atinge o vinovată indiferență. Parisul a trebuit să îmbrace hainele sale de războiu; iată deci a doua minune, mult mai curioasă decât prima.

Arhitectura contemporană, atât de fertilă în a semăna urâtul pentru care simplitate este sinonim cu sărăcie, ne rezervase o surpriză: era sacului de nisip, și a piramidei quadrighiulare. Dreptul la sacul de nisip, consacră titlul nobletei monumentale, decernat, — de multe ori la întâmplare, — de recția Academiei de Belle-Arte. Henri al patrulea, Ludovic al patrulea, Mareșalul Ney, caii dela Marly și coloana din piața Vendôme primară astfel onoarea piramidelor de nisip. Pământurile cari prezidează accesul podului Sfintii-Părinți sunt azi înainte cocoțate pe vârful unor conice mobile; obeliscul stă dintr-o teacă în formă de termitieră; în grădinile lor pomoni și ceilalți mici îngeri au văzut grațiile lor luate în scutul ordinii proteguitoare.

Paris necunoscut, care sub arsura de nisip evocă în același timp Asur sau Memphis, legendarele cetăți depe malul Tibruș sau ale Eufratului, în timpul în care arcașii cutreeră cerul și aselor asediate a căror metereze lăsa să curgă păcură sau umb topit, s'a născut.

Stăpânirea formelor simple a câștigat prin contagiune tot orașul, în favoarea nopții.

Curioasă și neobișnuită favoare; cum să uităm primele nopți de războiu, aceste fluvii constelate curgând între malurile acorișurilor, bijuteria scântâietoare a neonului, orbitoarea lumină cetrică; semne de civilizație dispărute azi.

Nic mai mult decât rubinele sau safirele securității oficiale adevăratele stele ale cerului restabilite în vechea lor demitate de staruri ale filmelor nocturne.

Este minunății au făcut desigur și victime. Pentru că a luat o fotografie a palatului Saint-Germain-de-Près, sub un mărțur de lună, un zelos fotograf, deși întărit de autorizația specială pentru fotografierea monumentelor istorice, fu denunțat suspect, de un vigilant cetățean, arestat și ținut la post, până la venirea șefului care cu un gest de supremă înțelegere eliberat, păstrând totuși suvenirul acestei întâmplări tragice: negativele minunatelor fotografii.

Pe de altă parte, Parisul are două feluri de admiratori. Adevărații noctambuli cari iubesc noaptea pentru ea însăși și pe care-i ține în regimul de războiu cu adâncile și nepătrunsele sale necimi și falșii noctambuli, aceia cari vor să prelungească

vreo sărbătorire, cari pândesc, sub porțile închise ale „bistro-urilor” cea mai mică rază dătoare de lumină, cari caută indicativele refugiului sau cari așteaptă refugiul nopții. Aceștia suferă turburările intoxicatului, lipsit de drogul său, sau grozăviile vagabondului învechit pe care l-am sili să se culce la azil.

Departe de aceste plăceri, pe care pândă avioanelor le sârăcește de farmec, asfaltul este liber, strada este accesibilă oricui. Cea mai secretă ulicioară, cea mai stupidă cale și cel mai insipid boulevard, împrumută o atracție miraculoasă. Li se descoperă o personalitate, un vino-încoace, o nebanuită frumusețe. În mijlocul lor, trecătorul cel

mai banal se îmbracă cu haina misterului. În întredeschizătura unei porți, doi amorezi, lipiți unul de altul nu fac decât un singur murmur, o singură mărturie de viață, de plăcere și de uitare. O noapte la Paris, chiar în ținută de războiu este totuși pentru milioane de oameni o noapte de dragoste.

D.

Primii răniți englezi, s'au înapoiat din Franța

Niciunul dintre ei însă n'a căpătat rănilor din pricina bombardamentului dușman. Iată-i, cântând în cor, acompaniați de o soră de caritate a spitalului în care au fost internați.

SERATĂ ENGLEZĂ, ÎN FRANȚA

Sir Seymour Hicks (st.) făcând repetiție pentru concertul pe care-l va da, în curând, în Franța, pentru soldați. Repetiția a fost transmisă dela Drury Lane Theatre din Londra. La serată vor mai lua parte Gladys Raglan, Dorothy Ward, Lance Fairfax, Tom Webster, Claire Luce, cei trei Ascot, Duveen și Billy Russell.

A 75-a aniversare a liceului Crețulescu

D. profesor Dem. Demetrescu, directorul liceului Crețulescu, citindu-și discursul ocazional și asistența, compusă din foști și actuali elevi ai liceului, la sărbătorire.

Congresul lăutarilor

Săptămâna trecută a avut loc în București congresul lăutarilor. În fotografiile noastre: Dl. Molin, președintele Camerei de muncă, având în stânga pe maestrul Gr. Dinicu, rostindu-și discursul.

O parte din asistență.

(Foto I. B. Ursian).

BUZELE ISPITOARE
DEPIND DE

Michels

• Bărbații sunt atrași în mod natural, de buze moi, ispititoare — buze, pe cari strălucește frumusețea rouge-ului de buze MICHEL. Rouge-ul de buze MICHEL, se fabrică cu o bază de cremă, care împrumută buzelor Dv. o aparență juvenilă și le face moi ca mătasea, dându-vă o senzație de prospețime, ca aceea a unei guri de copil. Incepeți chiar de azi a întrebuința rouge-ul de buze Michel, — dați-i puțină să dovedească, cât de adărabile și de atrăgătoare pot fi în realitate buzele Dv.

7 NUANȚE FERMECĂTOARE:
BLONDE, BRUNETTE,
CHERRY, VIVID, CAPUCINE,
SCARLET, RASPBERRY

3 Mărimi:
DE LUX, MARE, POPULAR
Intrebuințați pentru de-
săvârșirea machiajului
Dv., jarul durabil și
cosmeticul de ochi, care
rezistă apei: Michel
PRODUS ORIGINAL AMERICAN

„TANIA“
Cal. Moșilor 121
Colț B-dul Carol
Tel. 428-70

SALONUL
de COAFURĂ
A FEMEII
ELEGANTE
FANTEZIURI, SCHAMPON, VOPSIT, DECOLORAT.
SPECIALITATE: Aranjări de mirese,
Coafuri de seară, Permanente,
Peruci, postiche.

Citiți în fiecare săptămână
„Medicul nostru“

Când vezi
dinti atât de
albi și de frumoși
te gândești la
Pasta de dinți
Chlorodont

ANTINEVRALGIC
DR NANU MUSCEL

INTREBUINȚAȚI CONTRA
GRIPEI, MIGRENEI, NEVRALGII, etc.

Se vinde numai în cutii originale, conținând 2 buline și cu
semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI, București, Calea Rahovei 265

O protecție mai
eficace și mai ef-
tină contra pielei
aspre, nu există.

CREMA
NIVEA

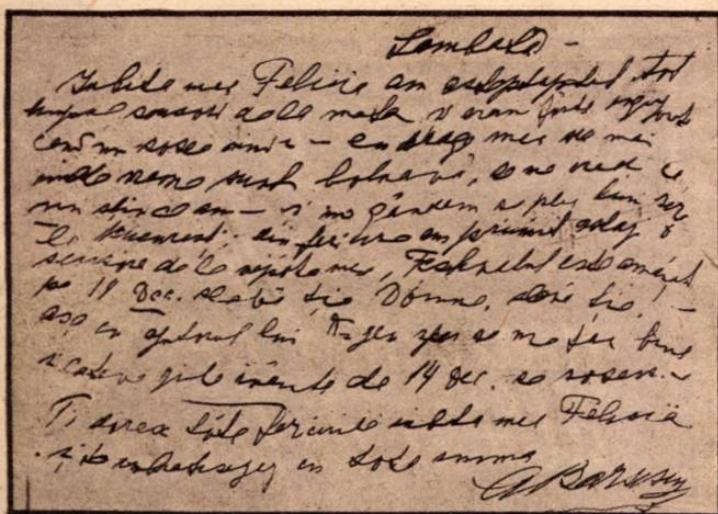
S'AR spune că trebuie să ai noroc și când mori, pentru ca plecarea ta din această lume să nu treacă neobservată. Dar aceasta este judecată de om vanitos, de om care crede că în cadrul vieții el este mai mult decât o rămurea. Dar când moare o celebritate, lucrul se schimbă și comentariile stărnite își au rostul. Dacă nu s'ar fi întâmplat într-o vreme de generală îngrijorare, când fiecare dintre noi își are belelele lui, moartea Agathe Bârsescu, ar fi reținut mai mult atenția.

Cât de trecătoare este celebritatea, mai ales când este vorba de geniile scenei! Să pomenim câteva întâmplări din viața celei mai de seamă tragediene, care a ilustrat scena românească.

1.000 LEI PE SEARĂ

În Noembrie 1899 Agatha Bârsescu a jucat pentru prima oară pe scena Teatrului Național, după ce fusese cunoscută la Burgtheater, ca una din cele mai mari actrițe ale timpului. Take Ionescu, ministru al Instrucțiunii, a dat dispoziții pentru angajarea artistei, care a jucat de data aceasta în „Magda”, de Sudermann — și piesa a cărei eroină, după ce părăsește casa părintească se înapoiază la cămin, s'a potrivit foarte bine cu situația artistei, revenită în mijlocul alor săi — „Hero și Leondin”, „Vinovat” de Voos, „Macbeth”, și „Medeea”.

DIN VIAȚA GLORIOASĂ A AGATHEI BÂRSESCU

UN ONORARIU FABULOS UN „MATCH” ARTISTIC IN VIENA DE ALTĂ DATĂ ULTIMA SCRISOARE

Ultima carte postală scrisă de Agatha Bârsescu.

A fost un triumf pentru actrița, care a primit un onorariu fabulos pentru vremea aceea — 1.000 lei pe seară.

ARISTIZZA SAU AGATHA?

Cum se întâmplă de obicei — și poate că așa este în firea lucrurilor — Aristizza Romanescu nu iubea prea mult pe Agatha Bârsescu — și viceversa.

Publicul, care acum patruzeci de ani avea mult mai puține griji decât astăzi, aflase despre rivalitatea dintre cele două stele, gândind cu voluptate să le vadă odată jucând împreună.

Prilejul s'a ivit în stagiunea 1900, când s'a jucat piesa lui Lessing, „Emilia Galotti”. Expresia, ajunsă banală, „biletele au fost luate cu asalt” s'a potrivit de data aceasta. Pe deasupra valorii piesei, publicul a socotit reprezentarea aceasta ca un fel de „match” între cele două mari actrițe.

Deși spectacolul a fost la înălțime, totuși publicul nu a plecat mulțumit, — deoarece se declarase „match nul”. Aristizza și Agatha s'au luat la întrecere, dar amândouă au fost, de data aceasta la fel de mari.

TINEREȚE...

Acum aproape cincizeci de ani, pe vară, un tânăr regisor a plecat în tovărășia lui Iancu Niculescu, marele comedian, să-și petreacă vacanța la Viena. Rămânând mai multe zile în capitala Austriei, s'au simțit obligați să facă o vizită fostei lor colege, Agatha Bârsescu. La „Burg” li s'a dat adresa și cei doi tineri teatraliști s'au pomenit în cartierul luxos al orașului, în fața unui măreț palat.

Neconvinși, au sunat riscând să li se spună că nu locuiește acolo persoana căutată. Era însă cu adevărat locuința divei, — prietenă — cu un june Habsburg, obișnuit al Curții Imperiale. Era vremea, când tinerii prinți — ofițeri, imitând exemplul de sus, se simțeau onorați să fie prieteni ai marilor artiști.

Cei doi au fost foarte bine primiți, — „Die Bârsescu” arătându-și bucuria față de asemenea oaspeți.

„Tratați” cu fel de fel de bunătăți, junii au prins să povestească „ce mai e nou p'acasă”. Cancanurile și micile întâmplări din culisele Teatrului Național din București s'au spart de zidurile vechiului palat. Amfitrioana se arăta interesată pentru cele aflate și oaspeții îi dădeau înainte.

La un moment dat, gazda a trecut într-o cameră alăturată și atunci unui din oaspeți, care știa nemțește, a auzit un glas — al Habsburgului: „Liebling, sind die Kerle schon fort?” — ceea ce în aproximativă traducere ar fi: „Iubito, au plecat golanii?”

ULTIMA SCRISOARE

Ultima scrisoare, Agatha Bârsescu a trimis-o uneia dintre elevele sale — d-ra Felicia Wilcec. Cuprinsul ei este următorul: Sâmbătă — iubita mea Felicie, am așteptat tot timpul scrisori dela mata și eram foarte îngrijorată când nu sosea nimic. Eu draga mea de mai multă vreme sunt bolnavă, să mă crezi că nu știu ce am

Agatha Bârsescu cu una din elevele sale, d-ra Felicia Wilcec.

In culmea gloriei.

și mă gândeam să plec Luni seara la București, din fericire am primit astăzi o scrisoare de la nepoata mea. Festivalul este amânat pe 14 Decembrie, slavă fie Doamne, slavă fie! — așa cu ajutorul lui Dumnezeu, sper să mă fac bine și câteva zile înainte de 14 Decembrie să sosesc. Îți doresc toate fericirile, iubita mea Felicia, și te îmbrățișez cu toată inima.

Dumnezeu însă a voit altfel și Agatha Bârsescu nu va mai veni în ziua de 14 Decembrie la București. În ziua aceea se va afla de mult în altă lume.

IOAN MASSOFF

CLOWNII

NU MAI RÂD!...

CLOWNII ȘOMEAZĂ

M'am întrebat totdeauna unde locuiesc clownii. Noi n'avem circ permanent, unde adresa lor înainte de a fi cunoscută de portar, e în memoria tuturor amatorilor credincioși arenei. Și poate și în memoria copiilor, deși acest public minor al circului își închipuie clownii locuind în dosul amfiteatrului, după perdea și dormind în cufărul ce le servește la atâtea minunate caraghioslăcuri.

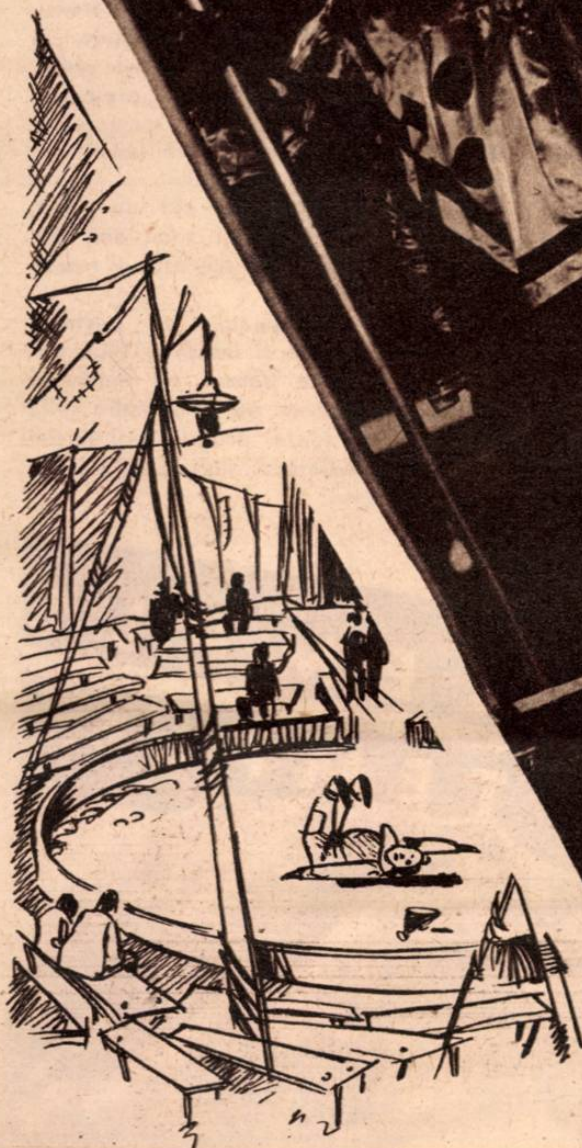
Câți oameni cunosc existența clownilor? Un nume doar — poate singurul — a dispărut odată cu Mărculescu. E o profesiune ce n'a făcut adepți la noi, unde circul, acea formă aeriană și subtilă a „sportului” corect și academic, e inexistent. Odată pe an, de Crăciun, copiii noștri, ținuți în ignoranța spectacolului dator de răs fericit au parte de asemenea iluziuni. Odată pe an! Și fiindcă nu se poate circ fără clowni — trebuie respectată tradiția — se recurge la diletantul umil, la boemul ce se consacră 12 luni negoțului ambulant și vagabondajului inerent, la nefericitul care printre atâtea ocupațiuni mizere, îmbracă de Crăciun pantaloni largi, tichia cu pană și lacrima de cerneală.

Ce departe suntem de Fratellini, Grock, Little Teatch și toți clownii celebrii!

— „Intrați domnilor, că începe! Numai zece lei! Toată lumea să vadă! Pe câmpul Colentinei, în seara acea umedă de toamnă, eram singurul trecător. În preajmă, cât ține privirea, bezna cătrănia spațiului, bezna „specială” de periferie, care nu se împrăștie decât la amiazi, fiindcă-i întreținută de negura smârcurilor și băltoacelor, de fumul gunoaielor și alte elemente topografice, prin firea lor cenușii și posomorâte. Arare, sclipirea unui fulger, demasca ghereta revizorului municipal pitulată'n mijlocul câmpului, un salcâm pipernicit ca o măturică de frizer și herghelia de lemn a caruselului, înțepenită într-o fugă neterminată.

Și liniște.

Pe estrada de scândură, luminată de flacăra somnambulă a
(Continuare în pag. 19-a)

NTÂMPLAREA a făcut să dau cu ochii de un clown. Nu la circ. La cafenea. Adevărul e că dânsul m'a abordat. E greu să recunoști un clown în afara arenei, în lumea străzii și localurilor publice, uniformă. E aidoma cu ceilalți, amestecat în masa anonimă. Fără machiaj, fără chipul spectacular, devenit și pentru mulțimea ce-l urmărește, hilară și chiar pentru dânsul — *adevăratul lui chip de toate zilele* — e altul. Un clown se travestește invers decât restul omenirii. Când adică, leapădă grima. Atunci nimeni nu-l identifică.

L-am găsit într-o cafenea de a doua mână, singur și melancolic. Așa am aflat că dânsul și tagma din care face parte, șomează. Războiul, încordarea omenirii, i-a lăsat fără lucru. Cui îi arde de ghidușii și giumbușlucuri? Cui îi pasă de soarta unor ființe, ce-au pus între ele și societate un perete original, peretele circului?

Imi sunt dragi oamenii aceștia, despre cari, admirabilul scriitor spaniol Ramon Gomez dela Serna, spunea că :

„Susțin circul și poate viața” și că „ceea ce ne consolează mai mult, e că după moartea noastră, ei vor continua să facă ghidușii”.

Sau :

„Clownii se aseamnă așa de mult între ei, că ni se pare că sunt doi trei, nemuritori. Acei ce-au amuzat întotdeauna publicul și cari conservă, grație optimismului și sănătății profesiunii lor, mai zâmbesc încă, deși teribili de bătrâni, știrbi și disecați, mumificați dar eterni.

Clownii adună toate pălăriile pe care le aruncă omenirea. Ei le taie borul, le ajustează o pană și se servesc de ele un sezon.

Clownii sunt din altă rasă decât aceea numită uzual rasa albă: dintr-o rasă mai albă, ce se hrănește cu lapte condensat și făină lactată. În rezumat, ei sunt un fel de brutari înfăinați, cari prepară pâinea râsului pentru toată lumea”.

DE o bucată de vreme, Hollywood-ul se întreabă cu legitimă îngrijorare dacă coroana pe care lumea cinematografului, a decernat-o lui Shirley Temple nu a început să apese prea greu pe fruntea ei juvenilă. Timp de patru ani, Shirley a fost prințesa necontestată a regatului marilor staruri. Este un fapt unic, senzațional! Dar mica vedetă va mai putea oare să păstreze acest rang, încă un an? Sincer vorbind, familia Temple este foarte îngrijorată. Darryl F. Zanuck,

„Suzana”, Darryl Zanuck și colaboratorii săi sunt cu toții de părere că trebuie găsite povești originale, pentru glorificarea miciei prințese a ecranului. „Pasărea Albastră”, simbol al fericirii după care jinduesc oamenii, va fi conceput în acest gen. Va fi un film în culori, sortit să facă impresie.

D. Darryl Zanuck afirmă.

— Cu această poveste a lui Maeterlinck, intrăm în domeniul poeziei fantastice și acest lucru reprezintă pentru noi o experiență dintre cele mai interesante. Dar, mai cu seamă, suntem siguri că e un rol care convine de minune însușirilor lui Shirley. Căzul ei, pe ecran, este unic. Niciun-star-copil n'a rezistat atât de multă vreme cât ea. Și sunt convins că va continua progresul dacă-i vom da roluri în concordanță cu posibilitățile ei actuale. Aceasta nu depinde decât de noi.

* * *

Declinul lui Shirley a început acum câteva luni și semnele anunțatoare ale unei rupturi între producătorii săi și familia Temple, sunt pregătite de doi ani. Dar un conflict eventual ar fi cu ușurință arbitrat de o abilă manevră a lui Darryl Zanuck. Nici d-na Temple n'ar părăsi atât de repede interesele copilului ei. Căci e o femeie înțeleaptă, care s'a priceput să descopere harurile lui Shirley, încă de pe vremea când

era mică de tot. Când Shirley și-a făcut debutul pe ecran, d-na Temple i-a călăuzit cu atenție talentul, la a cărei dezvoltare a contribuit atât de mult. Evident, astăzi nu mai trebuie s'o ajute într-o măsură prea mare. Și cu toate acestea, Shirley spune adesea: „N'ași putea să lucrez dacă mama n'ar fi lângă mine, să mă supravegheze”.

D-na Temple declară la rândul ei:

„Nu am decât o singură dorință: să rămân în preajma fiicei mele, până ce va fi în stare să-și poarte singură de grijă. Sunt foarte plăcut surprinsă de faptul că la vârsta de zece ani, a și atins un grad înalt de independență. Cunoaște acum, în fond, tehnica pe care i-o cere cinematograful. Înțelege ideea pe care o conține fiecare film și se străduiește s'o înfățișeze într'un mod cât mai personal.

„Nu vă pot exprima însemnătatea pe care o are pentru mine faptul că Shirley capătă din ce în ce mai multă încredere în ea. Încrederea de sine nu i-a lipsit niciodată, căci turnarea filmelor este o distracție, un joc pentru ea”.

Shirley nu trebuie să fie constrânsă să-și îndeplinească obligațiile de star. Rareori, a refuzat să se arate în public, în mijlocul celui public pe care-l adoră. A luat parte la majoritatea „premierelor” și serbărilor date în cinstea ei, deși știa că va trebui să fie salvată de poliție din mâinile publicului.

Părinții ei au protejat-o cât au putut, între vârsta de patru și zece ani, perioada care a marcat succesul ei mereu crescând.

Și au ținut întotdeauna să păstreze neștirbite bucuriile și însușirile fiicei lor. De aceea sunt de părere că filmele ei trebuie să fie alese cu mai multă grijă și, înainte de toate, producătorii au datoria să-i încredințeze roluri după puterea ei de judecată.

D. M.

**IN CURÂND, SHIRLEY TEMPLE
NU VA MAI FI SHIRLEY TEMPLE..**

managerul lui Shirley, își dă perfect de bine seama de gravitatea situației. Datorită acestui fapt, a elaborat planuri migăloase studiate pentru „Pasărea Albastră”, piesa celebră a lui Maeterlinck, a cărei eroină va fi Shirley.

D-na Temple, care are depline puteri să trateze afacerile fiicei sale, vede deasemeni cu multă luciditate situația.

— Shirley a atins un moment critic în cariera ei, spune ea. D. Temple și cu mine suntem de părere că decât să i se modifice genul scenariilor ce i se încredințează, ar fi mai înțelept și mai drept pentru Shirley și pentru admiratorii săi, să se retragă din cinematograful.

Shirley o fi simțind, în mod inconștient, ca orice copil, că străbate o perioadă critică în cariera ei de actriță. Dar cine știe ce se petrece în creierul acestor copii-minune? Cine poate spune, acum, ce reacțiuni ciudate se produceau în sufletul și mintea unui Jackie Coogan care a exercitat o atracție analoagă, aproape mistică, asupra unui public vast și care a dispărut, într-o bună zi, de pe ecran? Un lucru este cert: d-na Temple înțelege însemnătatea scenariilor bune pentru fiica sa.

În ciuda experienței recente a filmului

REALITATEA FEMEII

SĂ FACEM UN TORT FRUMOS

și 20 gr. de unt — zeama unei lămâi și puțină coajă rasă, cele 4 albușe bătute și 120 gr. de făină. Intindeți acest aluat până la grosimea unui centimetru și puneți-l în tavă. După ce s'a copt, îl scoateți și cald fiind încă, îl tăiați în fâșii pe care le rulați, ca în fotografia noastră. Înainte de a le rula, ungeți-le cu o cremă de ciocolată. Primul aluat — cel din forma de tort — îl tăiem în două discuri egale. Primul disc îl așternem pe un platou, îl ungem cu cremă de ciocolată și așezăm pe el fâșiile în spirală (vedeți ilustrația). Stropim bine totul cu următorul sirop: 1/10-a parte dintr'un litru de apă, 50 grame de marmeladă de fructe, 40 grame de zahăr. Lăsați să se răcească și adăugați-i două lingurițe de rom. După aceea puneți siropul, cu lingurița, pe tort. A-

plicați cel de al doilea disc de aluat. Lăsați să se odihnească până a doua zi, când îi veți face o glazură albă, pe care o preparați cu 300 grame zahăr pudră, 2 lingurițe de lapte, zeamă de lămâie, după gust. Garnisiți cu fructe glasate, dulceață sau alune prăjite.

C.

Modelarea siluetei

cu
tabletele
de slăbire

Kissingen

...mijloc ideal de slăbire: nevătămător sănătății.
Preparat din sarea naturală a băilor Kissingen.

IN CUTII ORIGINALE AMBALATE IN CELOFAN

BOXBERGER KISSINGEN

Mătase de cusut
Gütermann

în peste 600 culori

Observați marca fabricii: tabla de șah

este mătase naturală pură, ale cărei calități deosebite nu pot fi înlocuite.

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

Citiți

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri
Apare în fiecare 15 ale luni

Pomada Cadum
contra tuturor
bolilor de piele

Durerile provocate de boala de piele pot fi înlăturate, întrebuintându-se din timp Pomada Cadum. Ea oprește numaidecât mâncărimea, potolește și vindecă orice iritație sau inflamație a pielii. Ea este deasemenea suverană contra eczemei, bubei, peelingului, spuzelii, hemorizilor, blândeii, rănilor, arsurilor, coșilor de pe bube.

VOM da azi rețeta unui tort frumos și gustos, care — făcând și el parte din puținele excepții — nu este o prăjitură de sezon, căci poate fi făcut în orice anotimp.

Aluatul se face în felul următor:

1. Frecăm bine 30 gr. de unt, 110 gr. de zahăr, 4 gălbenușe de ou și 20 gr. de ciocolată diluată; adăugăm apoi cele 4 albușe bătute spumă, 50 gr. migdale prăjite, 40 gr. de făină. Luăm o formă de tort unsă bine cu unt și stropită cu puțină făină, turnăm aluatul în ea și-l punem la cuptor. Lăsăm să se rumenească puțin.

2. Batem, pe urmă, 4 gălbenușe de ou cu 120 gr. de zahăr

1 DECEMBRIE

340 de ani dela intrarea lui Mihai Viteazul și 21 de ani dela actul istoric al unirii definitive a Ardealului la Patria-Mumă, zeci de mii de români din toate unghiurile țării s-au adunat să sărbătorească ziua de neuitat, acolo în vechea cetate românească Alba-Iulia.

Cuvântul guvernului a fost rostit de d. Ing. Ion P. Gigurtu, ministrul Comunicațiilor :

Măreață adunare, spune d-sa, sunt fatalități geografice din care iau naștere fatalități istorice și politice. Una din acestea, este unitatea desăvârșită a pământului românesc, îmbrățișat de patru ape de hotar în mijlocul căruia se înalță triumfătoare cetățuia de munți a Carpaților cărora însăși denumirea le-a venit dela strămoșii noștri, carpo-dac. Înăuntrul acestei desăvârșite unități geografice, culmile munților n-au format niciodată graniță despărțitoare între frații de acelaș sânge,

Această serbare comemorativă își împlinește scopul numai dacă ne pătrundem de jertfele mari aduse de poporul român pentru a se păstra în cursul veacurilor, de jertfele ce a trebuit să aducă pentru a împlini fatalitatea istorică și pătrunși de aceste jertfe din trecut, ne vom da seama cât de ușoară este viața de azi.

Guvernul M. S. Regelui nu are alt gând decât să întărească ceea ce a moștenit și să pregătească neamul pentru alte rosturi mai mari poate ascunse în tainele istoriei.

nici între felul lor de jertfă și afirmare. Dimpotrivă, fără greutate și multă muncă, oricine poate să-și dea seama de surprinzătoarea asemănare în graiul, credința, obiceiurile și îndeletnicirile populației de o latură și de cealaltă a munților în creștetul cărora stăpâniri vremelnice din trecut au căutat zadarnic să așeze o graniță despărțitoare veșnică.

Această unire veșnică, al cărei act de înfăptuire definitivă se serbează astăzi, trebuie întărită acum numai prin simțirea și voința noastră a tuturor. Generația fericită și oamenii ei de seamă, cărora le-a fost hărăzit de Dumnezeu să contribuie la îndeplinirea acestui act istoric epocal, și-au făcut cu prisosință întreaga datorie către neamul lor.

1. D. ministru Ing. I. P. Gigurtu rostindu-și cuvântarea în ședința festivă închinată glorioasei aniversări.

2. D-nii miniștri Gigurtu, Giurescu și Silviu Dragomir în timpul slujbei religioase din piața Mihai Viteazul.

3. Peste 30.000 de săteni în frumoasele lor costume naționale au defilat în piața Eroilor.

4. Mulțimea în piața Mihai Viteazul.

CLOWNII NU MAI RÂD!... CLOWNII ȘOMEAZA

(Urmare din pagina 15-a)

opaițului cu carbid, omul cu tichia cât un dop, redingotă cafenie și galoși uriași legați cu lanțuri, se plimba agitat. Când se opria, ducea mâna la frunte, scrutând nervos un orizont impenetrabil ca o glugă de inchizitor. Atunci, pe jumătate dezamăgit, începea să urle prin pâlnia de tînchea, cum fac vapoarele în primejdie, apel care n'avea însă drept efect decât să desgroape undeva ecouri amorțite, larva dulăilor sgribiliți și glasul alb al femeii dela cassă:

— Max, hai să nchidem. Nu vezi că nu vine nimeni? Cine-i nebun să iasă pe vremea asta! Omul cu redingota cafenie rămase o clipă meditativ. Apoi, timid, se întoarse spre perdeaua cenușie, care ținea loc și de firmă și-și strecură capul.

— Cezar, ce facem?

Dinăuntru izbucni o voce iritată.

Max se întoarse și așezându-se pe marginea estradei, cu picioarele în gol, băigui:

— Cezar zice să mai așteptăm. N'avem un ban și mâine vine ăla dela primărie...

Femea oftă.

Omul — se vedea numaidecât după straie, că deținea partea groasă a programului — își îngădui două minute de stupidă și încruntată reflexie. Probabil, între galoșii legați cu lanțuri și ochii machiați cu zincweiss, se petrecu în acest răstimp un voiaj profund ca o scoborire în saline, căci n'auzi dinăuntru glasul mereu iritat al lui Cezar:

— Max, ai surzit?

Omul tresări zângănind. Și începu din nou să

covoiață, umilă a omului cu redingota cafenie. Apoi imediat, acesta din urmă se ivi în arenă și se apropie de mine. Era încurcat.

— Domnule, aș vrea să te rog să fii îngăduitor. Nu putem pentru o singură persoană, să jucăm tot programul. Vor fi numai trei numere. Dacă veniți mâine — de n'ar ploua — puteți vedea tot, cu jumătate preț. Nu vă supărați!

— Mă rog...

Gardistul se apropie.

— Ce zice?

li explica.

— Dar de ce dom'le? Nu te lăsa. Ai plătit, să joace tot. Ce-ți pasă d-tale, dacă nu-i lume. N'are decât să fie. Parcă așa ți-a luat mai puțin? Asta-i escrocherie.

— Dar n'am nici o pretenție.

— Nu se poate. Am eu. Eu sunt autoritate. Nu pot lăsa să te tragă pe sfoară. Am să fac raport.

* * *
Reprezentăția începu, o reprezentație ireală, fără sens, impresionantă până la jale. Cum să te înveselești? Cum să aplauzi?

Întâi își făcu apariția omul cu redingota cafenie. Își zugrăvisse pentru circumstanță un răs roșu și frenetic, un răs de ospiciu, surd și macabru, ca o etichetă de pe un flacon cu otravă. Făcu ghi-dușii, imită violoncelul și mașina de cusut, umbli în mâini și termină cu o serie vertiginoasă de salturi mortale, tur de forță, care de astădată nu stârni decât admirația unui singur ins, gardistul: — Bravo, ești dat dracului mă Max!

îmbie un public invizibil, de astădată atât de insistent, atât de ispititor, că de undeva se ivi un... gardist.

— Bine, bre, ce-ți mai rupi gâtul? Nu vezi că-i aproape 10 jumătate și nu-i nimeni? Toată maala doarme. Păcat de lumină. Și iacă plouă... Intr'adevăr, începuse să se cearnă o bură înghețată, aspră și tăioasă ca o lamă de ras. M'am apropiat de cassă. Femeia mă privi speriată. Mâna mică și slabă tremura pe bilet, gura se struni într-o grimasă ca atunci când te silești să nu plângi. Era emoționată de surpriză, de singurul și nesperatul spectator.

— Intrați... vă... rogi!

Înăuntru întuneric. Rămăsei nehotărît, la ușă.

Glasul enervat răsună din nou:

— Bianca, lampă!

Femeia desprins opaițul dela intrare și-l infipse în vârful unui par, din marginea arenei. Lumină de bivouac. Pustiu. Frig.

În prima bancă deslușii persoana gardistului, ocupat să-și răsucescă o țigară. Apoi umbre palpitând pe pânză, de câte ori flacăra avea un sughiț, umbre surmenate, cari n'așteptau decât pumnul vântului, ca să se prăbușească sub bănci, peste țărâța jilavă și murdară.

Nimeni.

— Ce dracu fac ăia? — izbucni întăritat gardistul.

— Probabil se pregătesc — lămurii eu conciliant. Și iar tăcere.

Brusc, din spatele arenei, svonul unei discuții.

Deslușii vocea iritată a lui Cezar și aceia în-

Omul cu redingota cafenie, făcu o reverență profundă, își flueră glumeț umbra tolănită la picioare și se retrase.

De după perdea, în tricou verde, intra încet, atletul. Era lung, descărnăt și bătrân. Bicepsii — un vechi truc profesional — și-i strânsese cu o gumă, subțire, ca să capete amploare. Deasemeni, pectoralii, bănuiesc, își trăgeau conturul din dubla pernă cusută sub tricou. Recunoscu într'însul pe Cezar.

Atletul făcu de două ori înconjurul arenei, ca la seratele de gală, cu brațele strânse și pieptul umflat. Apoi rămase sumbru și fix, în fața gardistului. Acesta jenat, se uită la mine dădu din cap și spontan îi întinse tabachera:

— Fă o țigară, șefule!

Cezar nu răspunse. Întoarse capul și privi spre perdea. O pricină obscură îi desumflă mușchii, îi injectă în atitudine virusul unei rapide descompuneri. Devenise bătrân, bătrân de tot, un biet pensionar care-și consuma ultima toamnă între azil și ceainăria de alături. Glasul iritat de odinioară, căpătă o melancolică patimă, o tragică fatalitate, când șopti timid și mormântal:

— Max, adu greutate!

* * *
Întâlnirea cu clownul șomer, a trezit în minte această scenă. Din nefericire făcută pentru o zădarnică înduioșare personală. Cine să ia astăzi în seamă, când tunurile bubuie, — pe această biată victimă a unei bucurii defuncte? În râsul lui de altădată, s'a consumat și râsul colectiv al spectatorilor.

FOX

PROASPĂTĂ ca FLORILE de PRIMĂVARĂ!

Iată impresia pe care o veți face, dacă veți întrebuința KOLYNOS. Veți constata noua strălucire ce vor căpăta dinții Dv. și farmecul pe care-l va adăuga surâsului Dv. Faceți ca milioane de alte persoane — și ca vedetele

Americane — începeți de azi a vă servi, zilnic de KOLYNOS. Vă veți convinge de proprietățile remarcabile ce posedă această nouă cremă dentifrice științifică, pentru iluminarea și curățirea dinților.

ILUMINAȚI SURĂSUL Dv. cu KOLYNOS

CUMPĂRAȚI TUBUL MARE e MAI ECONOMIC

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

Kine EXAKTA

Aparat multilateral, cu oglindă reflectoare și un singur obiectiv, pentru film normal de cinema 24/36mm. Complet lipsit de paralaxă/dublă expunere imposibilă, obturator cu perdea de la 1/1000 la 12 secunde/autodeclanșator/Obiective interchangeabile, până la luminositatea 1:1.9/teleobiective și de unghiu mare/Dispozitive speciale pentru fotografia microscopică și posibilitatea de a cupla declanșarea cu „Vacublitz”/Modelul similar „Standard-Exakta” întrebuințează rollfilm, format 4/6,5c./Prospecte la cerere/Reprezent. pentru România: „VENDOR” reprezentanțe de comerț București I, Calea Victoriei 39.

Thagee
KAMMERWYER
STEENBERGEN & CO.
DRESDEN
Telefon 257

SINGURA SUVERANĂ CARE IGNOREAZĂ EVENIMENTELE E: **MODA**

DUPĂ cum ne-am obicinuit, în timpuri anormale cum sunt acestea pe care le trăim azi, și moda — cu toate că nu se oprește nici un moment din calea ei — are unele inspirații, putem spune mai mult decât originale. De exemplu: casa Bruyère, una dintre cele mai mari din Paris, a lansat rochia de după amiază și seară, cu un soi de vestă lată, în locul cordonului. Desigur, acestea sunt rochii numai pentru persoane cu silueta perfectă, căci vă imaginați ce aspect vor avea cuconițele mici și pline, cu asemenea cordoane!

1. Haină sport pentru dimineață, din stofă în căreuri maron cu beige. Guler, revere și buzunare de nutria.

La această rochie de seară din otoman negru, veți putea vedea mai bine cordonul, a cărei parte de sus este prinsă cu bretele, dând impresia unui ilic tirolez. El e făcut din postav subțire bleu pal și brodat cu suțuș negru.

2. Haină sport de astrakan negru, cu cordon și nasturi de piele. Poșeta asortată.

3. Fata sveltă cu bereta neagră de catifea, poartă o asemenea rochie de catifea, cu bolero, iar cordonul lat de care am vorbit mai sus, este confecționat dintr'o mătase naturală pe fond beige cu arabescuri albe.

(Foto Telefrance, Paris)

Sezonul sporturilor de iarnă e în toi...
Spre culmile înzăpezite ale Carpaților
se avântă tineretul voios biruind toate
dificultățile...

DEPUNEREA JURĂMÂNTULUI ELEVILOR DIN ȘCOLILE DE OFIȚERI

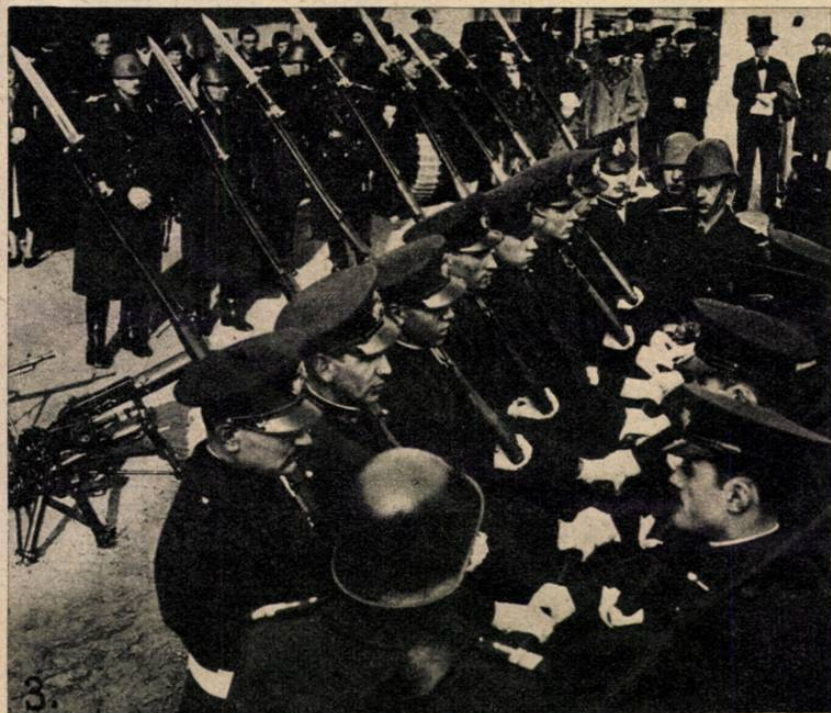
1. Cu mâna dreaptă pe drapel, elevii școlii de ofițeri de geniu au depus jurământul, săptămâna trecută.
2. Depunerea jurământului elevilor școlii de ofițeri de aviație. Domnul general Paul Teodorescu, ministrul Aerului și Marinei, a luat parte la această solemnitate. În stânga domniei-sale, dl. general Stoicescu.
3. Elevii școlii de ofițeri mecanici depunând jurământul de credință.

INAUGURAREA ȘCOALEI SUPERIOARE DE RĂZBOIU

M. S. Regele semnează în cartea de aur a școlii.

M. S. Regele decorează pe ofițeri.

INSTALAREA NOULUI DIRECTOR GENERAL AL POLIȚIILOR

D. general Lăteanu a fost instalat în postul de Director General al Poliției și Siguranței Statului. În fotografia noastră noul Director General al Poliției, împreună cu d-nii ministru de Interne Mihail Ghelmeșanu și subsecretar de Stat la Interne, Gh. Vântu.

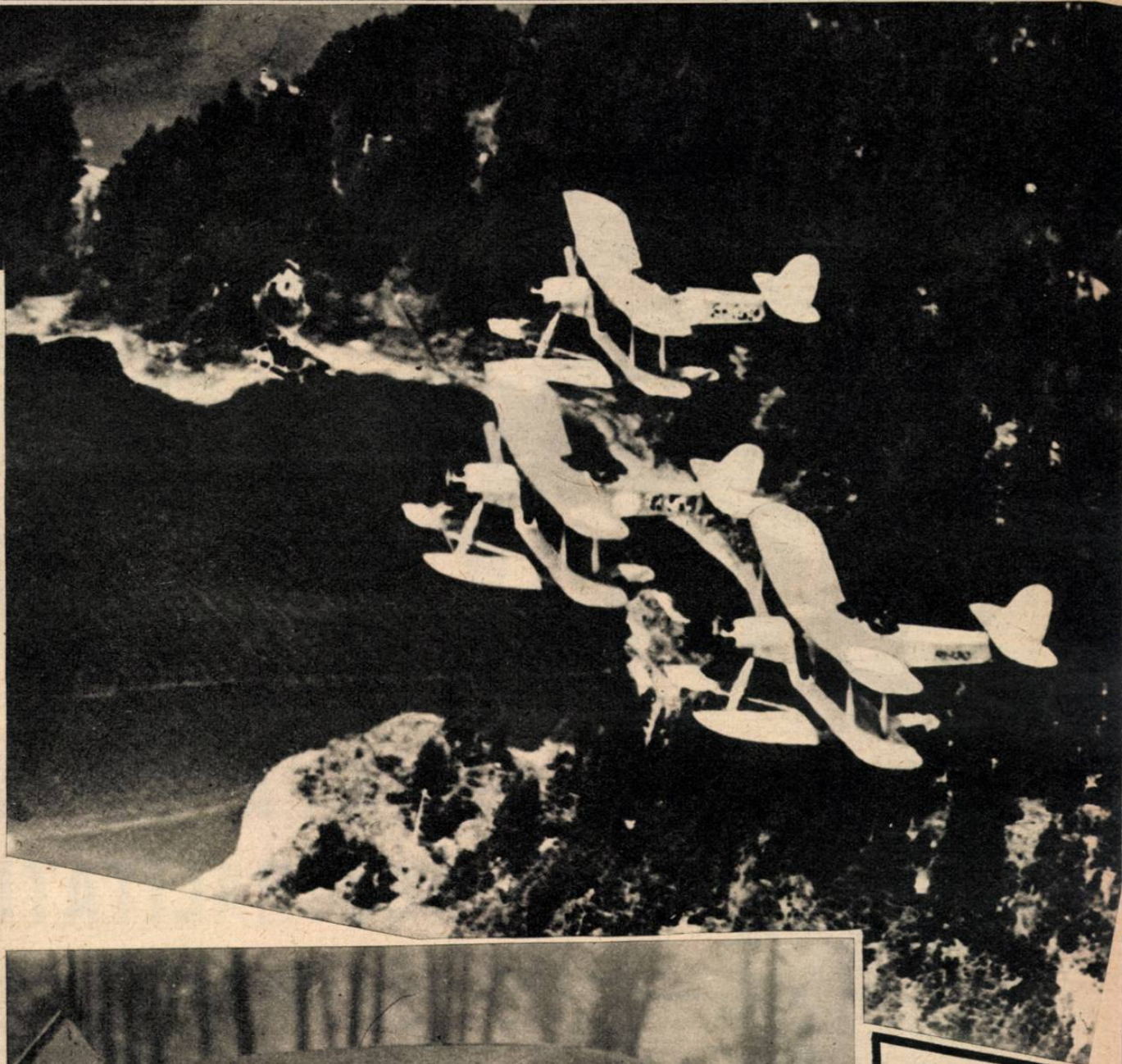

INSTALAREA NOULUI SUBSECRETAR DE STAT LA MINISTERUL DE INTERNE

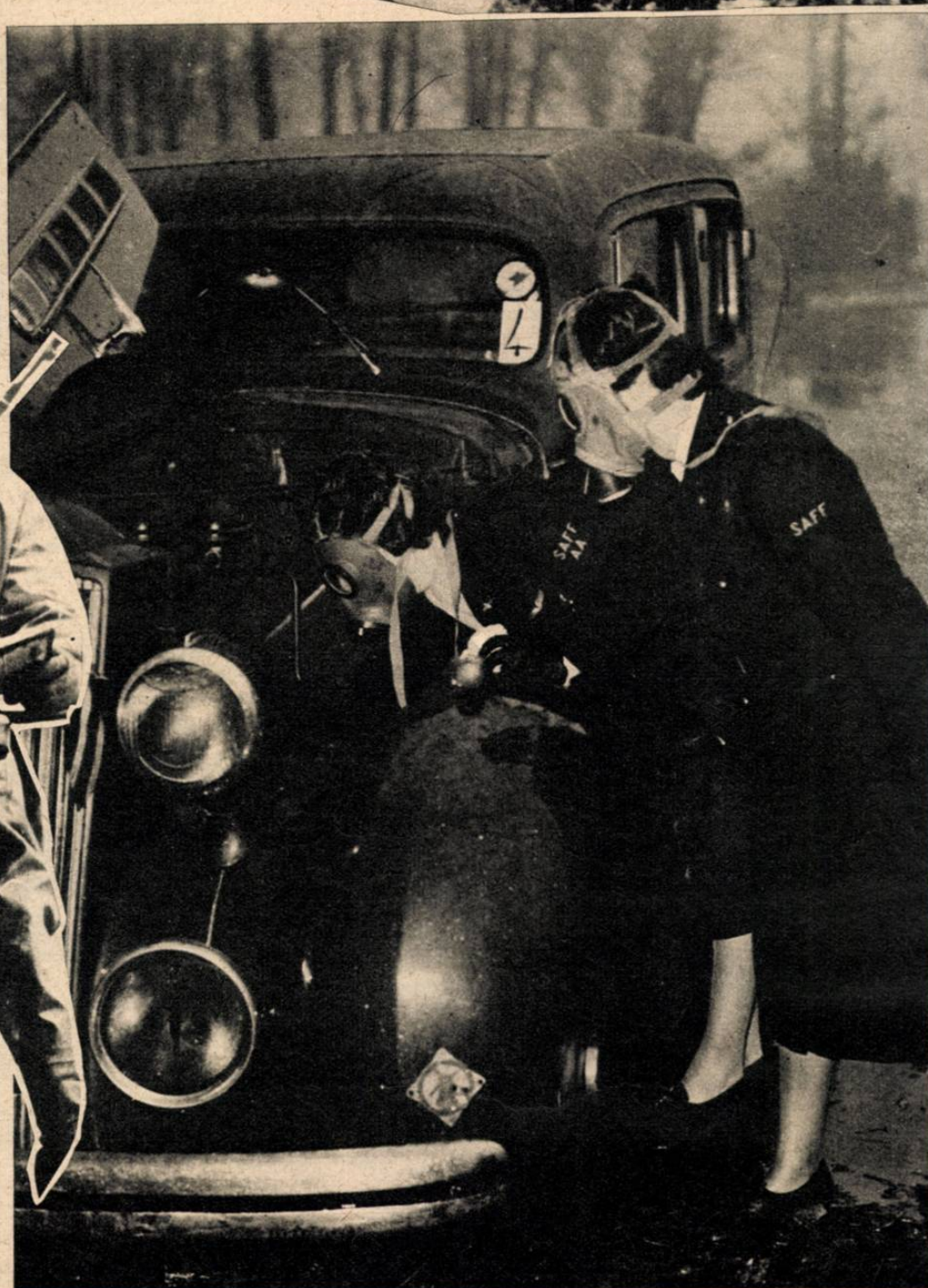
D. Horia Grigorescu, subsecretar de Stat la Interne, vorbind la instalarea d-sale.

IMAGINI DE PE FRONTURILE DE LUPTĂ

Mareșalul Vorosilov asistând
la plecarea unei unități din
garnizoana Leningrad.

Curieri motocicliști
germani, undeva pe
frontul occidental.

O escadrilă
de bombar-
dament fin-
landeză pa-
trulează
deasupra
lacului La-
doga.

Femeile
franceze, din
Corpul Apă-
rării Anti-
aeriene,
fac exerciții.

Belgia

E HOTĂRĂTĂ SĂ-ȘI APERE NEUTRALITATEA

Actuala armată belgiană are o putere defensivă extraordinară. Trupele sunt bine echipate, excelent armate și perfect instruite. Cei 600.000 de oameni cari alcătuiesc armata belgiană sunt toți tineri, în plină vigoare, în plină forță. Armata belgiană este compusă din 18 diviziuni. Această formațiune este o consecință a legii recrutării care prevede formarea a cinsprezece clase de armate de câmp și a zece clase de armate teritoriale. Armata de câmp este alcătuită din oameni de 20—21 de ani, pe când armata teritorială, care nu este chemată decât în caz de mobilizare generală, este alcătuită de oameni de 35—45 de ani.

Cele două armate ar putea da până la un milion de oameni; este o forță de care, pe drept cuvânt, Belgia este mândră.

COMANDAMENTUL ȘI CADRELE

Generalii armatei belgiene au cel mult șaizeci de ani. Toți au făcut războiul din 1914—1918, cu grade de comandanți de regiment sau batalion.

Șefii de corpuri n'au mai mult de cincizeci și doi de ani. Oamenii pe care Belgia se sprijină azi sunt deci toți militari de carieră, sunt toți învățați cu viața soldaților, sunt toți antrenați pentru momentul când țara îi va chema din nou la datorie.

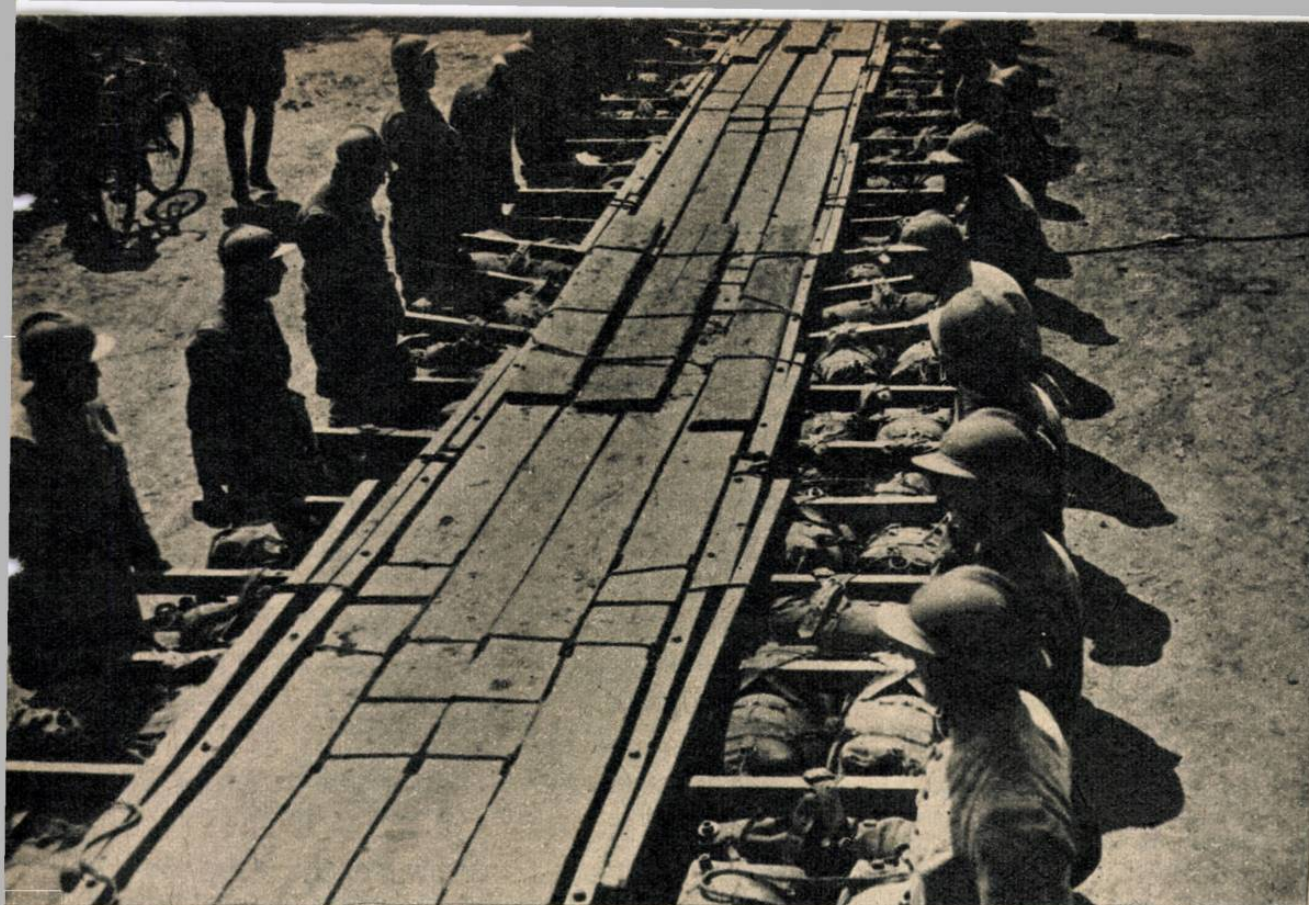
Numărul ofițerilor de rezervă și al celor activi este îndestulător. Acești ofițeri sunt bine instruiți, dând dovadă de multă pricepere și curaj.

Ofițerii da rezervă, recrutați printre tinerii cu o cultură aleasă, sunt chemați în fiecare an pentru a forma

M. S. Regele
Leopold al Bel-
giei.

„unitățile-școală”, fala Belgiei de azi. Această puternică și, din toate punctele de vedere — superioară armată, este azi la posturile sale de veghe.

În conflictul care sfâșie Europa, Belgia este hotărâtă să păstreze cea mai strictă neutralitate. Unanim poporul este convins de necesitatea menținerii acestei stări de fapt. Totuși fiecare îi apare clar faptul că unele frontiere sunt mai amenințate decât altele. De aceea Belgia a luat mai multe și mai vigilente măsuri de apărare la nord și la est, graniți ce i se par mai amenințate, deși ea nu a neglijat nici celelalte frontiere.

La granița sa de est, Belgia dispune de trei linii de fortificații.

Prima, linia apărării avansate, merge de la granița Olandei (Teuven) la aceea a Luxemburgului (Bastogne), fiind prevăzută de mici blockhausuri betonate, bine camuflate și cari ascund solide cuiburi de mitralieră și numeroase tunuri anti-tank.

În spatele ei o serie de forturi constituie o minunată linie de retragere care ar fi greu de trecut... Pentru a ne convinge de eficacitatea acestei linii este destul să spunem că din fortul Battice, Aix-la-Chapelle ar putea fi ușor bombardat...

În fine cea mai formidabilă linie de apărare a fost realizată prin modernizarea celor douăsprezece forturi ale orașului Liège.

Meusa, prin obstacolul natural ce-l prezintă, întărește această linie de apărare. Podurile sunt minate. La cea mai mică alarmă ele vor sări în aer. Drumurile ce duc spre râu pot fi repede barate. Totul a fost pregătit în acest scop... Dar Belgia, profund atașată operei de pacificare a Europei și neclintită în dorința ei de a păstra cea mai strictă neutralitate nici nu vrea să

se gândească că va fi vreodată nevoită să facă apel la aceste metode de apărare...

Această provincie din estul Belgiei, acest post de veghe este astăzi încredințat unor trupe de elită. Belgia și-a pus toată încrederea în trupele sale de „vânători ardenezi”. Ele vor fi la înălțimea însărcinării lor.

„Acești vânători, spunea odată un colonel belgian, sunt tot atât de valoroși ca și artileriștii francezi, oameni alături de care am combătut și care se cramponau de teren în condiții cari fac admirația întregii lumi civilizate. Vânătorii noștri sunt de aceeași valoare, ei sunt replica fidelă a pământului pe care trebuie să-l apere... Toți sunt născuți în acest platou al Ardenilor... Toți cunosc până și cea mai mică bucată de pământ... Sunt printre cei mai buni apărători ai noștri...”

În asemenea condiții, în prezența unor astfel de apărători, granița de est a Belgiei pare greu de trecut. Nu mai ușor este de violat granița ei de nord. Trei linii de apă s'ar opune unui eventual cotropitor. Una din aceste linii este Canalul Albert care prin adâncimea sa, prin organizarea sa defensivă este în primul rând o lucrare militară...

Este de ajuns, pentru a arăta pericolul pe care acest canal îl prezintă pentru orice cotropitor, să spunem că la construirea lui Olanda chemase Belgia în judecata Curții internaționale dela Haga. Ea a câștigat totuși procesul. „Belgia n'are nici un fel de apărare naturală la granița sa de nord, a spus reprezentantul ei, ea are acum Canalul Albert”...

În 1914, la bătălia de pe Yser, belgienii au învățat să folosească apele ca mijloc de apărare. Dacă va fi nevoie ea va folosi și azi acest mijloc... Cotropitorul va fi alungat astăzi chiar dela frontieră...

Un post belgian de mitralieră.

Veți și Dr. dinți atât de albi și de frumoși? Dacă nu puteți răspunde deschis la această întrebare, atunci vă sfătuim să încercați Pasta de dinți Chlorodont

LA DURERI

DE CAP, NEURALGII, GRIPĂ, RHEUMATISM
INTREBUINȚAȚI NUMAI

ANTINEURALGIC DR NANU MUSCEL

În cutii originale, conținând 2 buline și numai cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI București, Calea Rahovei 265

CARIERA UNUI MARE SOLDAT:

LORDUL GORT, ŞEFUL SUPREM AL FORTELOR MILITARE BRITANICE

Statului Major dela 1922 la 1926, accentuă acelaşi lucru scriind într'un jurnal militar: Nu şovăesc să spun că Gort este cel mai bun ostaş al armatei şi că deşi avansarea şi numirea sa a întristat şi decepţionat pe mulţi, armata se bucură că-l are pe Gort ca şef suprem.

Cu toate că meritele sale erau apreciate la justa lor valoare, conducerea armatei, şi birocraţiei ostirei s'au minunat, ba chiar s'au mâniat şi scandalizat la numirea sa ca C. I. G. S.

De vreo trei zeci şi cinci de ani acest post nu fusese ocupat decât de oameni cari ajunseseră la cele mai înalte grade militare.

Adesea erau oameni cari ajunseră la capătul carierei militare şi cari ani de-a rândul nu comandaseră decât cel puţin o armată sau un corp de armată.

Gort nu era decât un simplu colonel, un simplu comandant de regiment care ar fi trebuit să aştepte cel puţin două zeci de ani, pentru a fi avansat la rangul de general. Apoi la numirea sa el nu avea decât cinci zeci şi unu de ani, iar nu şapte zeci. Nu mai puţin de treizeci de generali şi mareşali au fost trecuţi cu vederea în favoarea sa.

Cine este omul care a făcut o astfel de carieră militară şi care are la dispoziţie numai într'un an peste două sute de miliarde de lei pentru a ridica cea mai formidabilă armă de apărare, cunoscută cândva în istoria Marii Britanii?

El este descendentul lui Maurice Lord de Prendergast, care numai cu două sute de arcaşi a invadat Irlanda şi a luptat contra lui Strongbow în 1161. Aproape toţi strămoşii săi au fost ostaşi. Unul din ei a luptat chiar în tabăra lui Carol I contra lui Cromwell. Al doilea Viconte Gort a învins pe Francezi, în 1798, la Kilaa Bay în ţinutul Silgo, fapt pentru care a primit mulţumirile oficiale ale Parlamentului.

Din partea mamei sale el este nepotul lui Robert Surtees autorul lui „Jarrooks”. Numele său

aminteşte de acel „viteaz şi ager căpitan al armatei engleze” şi de acel celebru romancier al povestirilor de vânătoare, John Standish Surtees Prendergast Vereker.

Din momentul în care a părăsit colegiul Har-

Călătoria mea a fost cât se poate de satisfăcătoare şi eu sunt cât se poate de mulţumit de rezultatele culese

row — la vârsta de nouăsprezece ani — el nu a fost decât un soldat. Ştiinţa militară sub toate aspectele ei a fost aproape singura-i preocupare. Subofiţer în garda Grenadierilor, pe timpul veselelor zile ale domniei lui Eduard al şaptelea, el a căpătat în acel timp porecla, oarecum dreaptă de „tocilar”.

Manualele de tactică şi de organizare militară l-au interesat totdeauna mai mult decât culisele armatei. A fost şi a rămas totdeauna un soldat de meserie.

Germanii au arătat multă consideraţie pentru generalul Gort. Este chiar demn de remarcat cât de respectuoase au fost comentariile presei germane la numirea sa ca C. I. G. S.

În timpul războiului mondial a comandat primul batalion al Gărzii Grenadierilor.

A fost primul şi singurul care a căpătat şi funcţia de „V. C”. (vice council — şeful trezoreriei armatei).

Adesea s'a vorbit de faptele cari l-au făcut să ajungă la funcţia ce o ocupă azi, de curajul său de neînvins, deşi el fu greş atins de împrejurări, de tactica sa dovedită lângă Flequies, în Canalul Nordului, în 1918.

În afară însă de această funcţie, lordul Gort a căpătat şi diferite alte distincţii câştigate pe frontul de luptă.

Se poate spune, fără teamă de exagerare, că Gort mai mult ca oricare alt ofiţer îşi iubeşte meseria. Calitatea sa caracteristică este marea sa putere de înţelegere şi pasiunea sa pentru amănunte. Acum câteva luni el a inspectat bucătăriile unui regiment. Era aşteptat, astfel că totul era pregătit dinainte.

Fiecare lucru era curăţat cu prisosinţă. Bucătarii erau înbrăcaţi cu cele mai curate ale lor costume. Gort umblă peste tot fără a scoate o vorbă. Gustă mâncarea pregătită, cercetă vesela şi toate colţurile bucătărilor şi se uită satisfăcut spre soldaţi. Apoi el ceru să vadă periile de unghii. Mulţi generali au neglijat lucruri mărunte şi totuşi importante în traiul unui soldat. Gort însă nu uită nimic. El cunoaşte sarcinile subalternilor săi mai bine ca oricine şi vai de acela care fie el şef sau simplu soldat, nu este la înălţimea chemării sale. Gort nu poate tolera neglijenţa, incapacitatea sau lenea şi dispreţueşte pe cei ce cred că bătălia dela Waterloo a fost câştigată pe terenurile de joc dela Eton (vestita Şcoală Militară engleză). (Continuare în pag. 18-a)

DACĂ ar trebui să clasăm pe John Standish Surtees Prendergast Vereker, al şaselea Viconte de Gort, printre marii conducători militari, l-aţi putea aşeza mai curând lângă Hindenburg decât lângă Ludendorff şi mai repede lângă Roberts decât lângă Kitchener. Cu alte cuvinte el este în primul rând un ostaş viteaz şi apoi un bun administrator.

Cel puţin aşa cred cei mai mulţi dintre prietenii săi cari îl cunosc bine şi cari şi ei deţin posturi militare superioare.

Când, acum un an şi jumătate, Gort — supranumit „Tigrul” — a fost numit Şef al Marelui Stat Major al Armatelor Imperiale (C. I. G. S.) cuvintele generalului Hamilton au fost următoarele: „Să mulţumim Domnului că ne găsim acum sub comanda unui adevărat ostaş; de acum înainte nu vom mai fi siliţi să stăm toată ziua în birouri”.

Mareşalul Conte de Cavan, care fusese Şeful

Gort este în acelaşi timp obiectul de distracţie şi de groază al armatei. El nu uită nimic din minuţioasa rutină a vieţii militare. El cunoaşte aspiraţiile subalternilor săi mai bine decât oricare simplu soldat.

Familia regală ENGLEZĂ

FACE ECONOMIE

ODATĂ CU DECLANȘAREA RĂZBOIULUI, S'A PUS IN ANGLIA, PROBLEMA ECONOMIEI. UNA DINTRE PRIMELE FAMILII CARE AU HOTĂRÂT SĂ-ȘI REDUCĂ BUGETUL, A FOST ÎNSĂȘI FAMILIA REGALĂ

Regele George și Regina Elisabeta a Angliei inspectând una din bazele aeriene londoneze.

făcut risipă ca în casele marilor industriași sau politicieni; dar acum Regele și Regina iau o masă dintre cele mai simple. În timp ce Majestatea Sa se ocupă cu studierea situației, având aproape cotidian conferințe cu d. Chamberlain, d. Churchill și Sir Kingsley Wood, Regina își îndeplinește îndatoririle ei militare de comandant-șef a celor trei unități feminine — A.T.S., W.A.F., și W.R.N.S. Ca președintă a Crucii Roșii Britanice, își consacră o mare parte din săptămână acestei îndeletniciri umanitare. Regina e, ca atâtea alte sute și mii, o mamă despărțită de copiii ei. Aceștia se află „undeva în Scoția”, unde înfășură bandaje și învață cum se dau primele ajutoare răniților.

În ceea ce privește economia personală, Regina a revizuit cu atenție nevoile garderobei ei de toamnă. Ea și-a comandat numai câteva jachete albe, pe care le va purta în timpul lucrului la spital.

Reducere bugetului regelui este cea mai dificilă. Totalul veniturilor Sale este de 410.000 dolari; dar din această sumă numai 110.000 dolari pe an, iau drumul buzunarului personal. Restul este absorbit de pensiile și salariile membrilor Curții, de opere de binefacere și de cheltuielile coșniței. Ori, nu e prea ușor să tai din acestea.

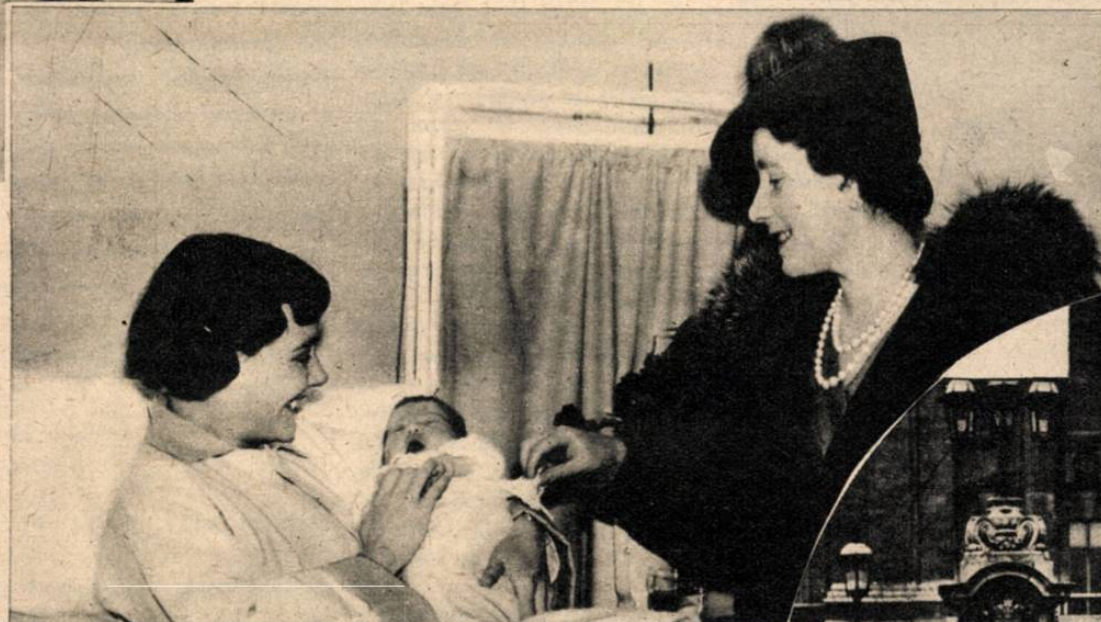
Omul care se ocupă acum cu alcătuirea bugetului regelui este maiorul Sir Ulick Alexander, care se pricepe de minune să organizeze economia pe timp de războiu. El a slujit în timpul marelui războiu, a fost decorat în 1914, a luptat în Egipt și Palestina și mai apoi a primit postul de secretar politic al guvernatorului general al Africii de Sud.

Într-o conferință particulară pe care Sir Ulick a avut-o cu Regele și Regina, s'a hotărât să se facă tăeturi considerabile în bugetul domeniilor regale cât și în cele ale rezidențelor particulare ca Royal Lodge, Windsor și Balmoral, care e proprietatea regelui, cumpărată de regina Victoria, în calitate de particulară individuală.

Până acum nu s'a luat măsura vreunei reduceri de buget în venitul singurei membre din familia regală care are un venit propriu — mica prințesă Elisabeta. Actualul ei venit este de 6.000 dolari pe an.

Este foarte puțin probabil, pe de altă parte, că mesele la Palat vor fi „uscate” cum au fost în timpul războiului trecut. Se știe că mai bine de doi ani, berea, vinurile și băuturile spirtoase n'au avut ce căuta la Palatul Buckingham deoarece regele George V, a fost foarte afectat când a auzit că pe un vas de războiu, activitatea fusese stânjenită din pricina unei beții. Ca un exemplu pentru națiune, regele a interzis băuturile la Palat. Acest exemplu avea să dea roade nesperate deoarece în perioadele de mai târziu ale războiului, când orele de libertate, au trebuit să fie restrânse nu a mai fost nevoie de nicio lege. Publicul acceptat situația, mai mult datorită frumosului exemplu dat de Sueran.

Totuși, regele George avea mult mai puține cheltuieli decât cele care

Regina Elisabeth întreținându-se cu o bolnavă, la una din maternitățile pe care le-a vizitat, de curând.

Cheltuielă cumpătată, în timp de războiu, este vitală pentru ca națiunea să-și continue ritmul normal de viață; dar trebuiesc făcute și oarecare economii.

Una dintre primele familii care au înțeles să facă economii dela izbucnirea războiului, a fost familia regală engleză care și-a reorganizat afacerile publice și private, stabilind un buget studiat în amănunțime, pentru palatele Buckingham Windsor, Balmoral.

Economiile casnice, au fost începute, după cum desigur vă închipuiți, de Regina, care dela începerea războiului, a dat dovadă de multă înțelegere poporului ei, dând o splendidă pildă de curaj.

Niciodată la Palatul Buckingham nu s'a

apasă acum pe umerii lui Sir Ulick Alexander. La Palatul Buckingham au fost construite de curând adăposturi extrem de costisitoare și postul de pompieri a căpătat proporții infinite mai mari. De asemenea au fost construite adăposturi pentru câteva persoane din suită. Toate acestea au făcut un gol foarte mare în bugetul particular al regelui.

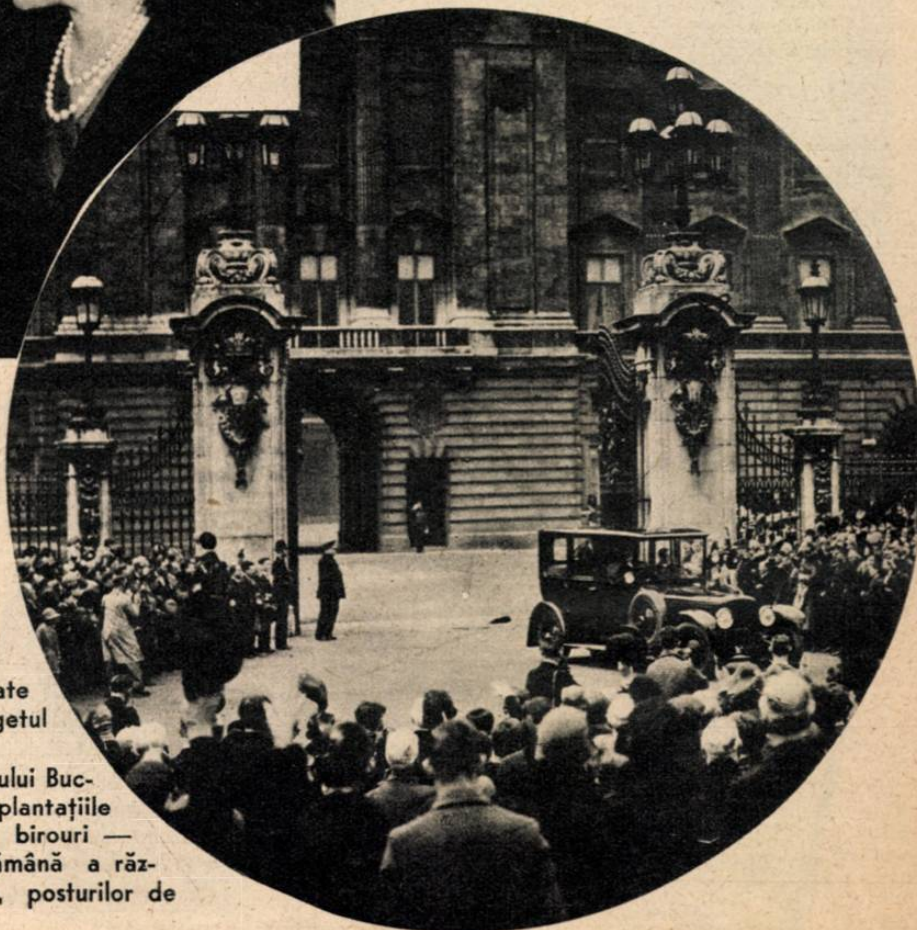
În ceea ce privește sutele de funcționari ai Palatului Buckingham — care alcătuiesc un mic orașel, cu plantațiile sale, cu centrala sa telefonică, cu sute de birouri — mâncarea lor a fost, încă din a doua săptămână a războiului, împărțită în porții egale. Spitalurile, posturilor de

Principesele Elisabeth și Margareth-Rose părăsind Londra.

ajutor imediat, organizațiile de binefacere vor beneficia în curând de surplusurile acestea.

Palatul Buckingham din Londra, reședința regală.

BĂTRÂNUL anticar un fotografii vechi. Pereții erau căptușiți cu cărți, cele mai multe cu grafie cirilică, avea nimic dintr'un iar în dulap păstra sumedenie de monezi, bătute de acelaș Șaraga cu felurite alchimist — așa cum prilejuri, în special pentru comemorarea marilor acte din istoria Patriei.

prezintă unii tipul vânzătorului de lucruri vechi — și „C O M O A R A”

nici dintr'un negustor arghe-rofil. L'am cunoscut pe Elias Șaraga cu chip de bunic zâmbitor, gata să-ți dăruiască atât de veche ca și mediul înconjurător. Când voia să-ți facă cinstea și să-ți lucrșorul, care simțea el că arate „comoara”, apuca cheile cu un zâmbet în colțul buzelor și cu mâini ți-ar face plăcere să-l ai, dar tremurându-ți arăta — dar nu-ți împrumuta pentru nimic în lume — contracte pe care te codeai să-l cumperi. de editură, iscălite I. L. Caragiale, N. Iorga, A. D. Xenopol, Theodor Nu l-am cunoscut pe bunul și Condescu și alte multe. Mai avea și o poezie scrisă de Eminescu, pe destoinicul colecționar în prăvălia care ți-o arăta din depărtare, atât de mult o prețuia. Odată mi-a trebuit sa din „Păcurari”, pe unde se contractul lui Caragiale și bătrânul, care susținea că ține la mine, nu mi perindau intelectualii de frunte ai l-a încredințat, ci m'a însoțit la zincograf, unde nu i-a fost lene să mă lașilor de-acum patruzeci-cincizeci aștepte până ce i-a fost fotografiată comoara.

de ani. Căci în realitate cu acestea s'a ales „negustorul”, care dacă a avut

Il știu de după războiu, când s'a mutat câteva mărci „capete de bou” a pricopsit pe alții cu ele.

cu vechituri cu tot, în București, într'o C O L I N D Ă T O R U L

odaie cuprinzătoare dintr'o aripă a pasagiului Vilacros. Dintr'o curte cu lături, urcai o scară cu treptele pline de Elias Șaraga, împreună cu un cucuie, până la „Librăria și anticăria frate al său, care Șaraga”.

La o masă întinsă găseai un bătrân mereu ocupat, fie cu descifrarea unui document cu sfori groase trecute prin ceară topită, fie clasând mărci poștale sau

Șaraga dreptul de a tipări operele mele teatrale și adică „Noaptea Furtunoasă”, „Scrisoarea Pierdută”, „Conu Leonida”, „Năpasta”, „D'ale Carnavalului”, și încă o piesă într'un act, netipărită încă până acuma nicăieri, precum și trei articole din volumul meu „Note și Schițe”, „In Nirvana”, „Două Note”, și „Icoană”, ca pefață la poeziile lui Eminescu în ediția Șaraga cu condițiile următoare :

Domnii Șaraga vor tipări piesele mele în două volume cu titlul I. L. Caragiale, Teatru I și II, a câte 6000, șase mii exemplare unul, toate iscălite de mine sau de un însărcinat al meu la Iași. DD. Șaraga mă vor anunța prin o scrisoare recomandată cu 15 zile înainte de apariția coaliți întâia. La caz dacă nu voiu

merge, sau nu voiu da însărcinarea cuiva, vor putea pune în vânzare volumele neiscălite dându-mi un act autentic din partea tipografului respectiv că nu s'au tras mai mult de 6000, șase mii exemplare de fiecare volum.

Prețul ediției întâia l-am primit în sumă de treisute lei 300 și mă oblig a le acorda D-lor Șaraga prelungirea indefinită a acestei învoiei de față ori de câte ori mi-o vor cere cu aceleași condiții aci mai sus arătate. Fără de o altă învoială — între noi mă oblig a nu mai da drept de editură a acestor opere nimănui în România pe viitor, nici nicăieri în limba română.

Se înțelege că aceasta nu privește decât cele două volume ale mele, iar nu și pefața la operele lui Eminescu, pe care le-o dau Fraților Șaraga dă prietșug și fără nicio pretenție.

Corectura pe curat trebuie s'o văz eu și să dau bunul de imprimat. N'au voie frații Șaraga a mai publica un șir măcar străin în volumele mele, fie ca pefață, ca note, ca orișice fără o prealabilă și anume învoire a mea, nici a schimba o iotă măcar din textul meu.

Frații Șaraga se obligă la fiecare ediție a'mi trimete de fiecare volum al meu câte patruzeci (40) exemplare ediție populară și câte (10) zece exemplare de lux, asemenea și câte două exemplare două (2) din orice volum apărut sau ar apărea în colecția populară-literară Șaraga.

Voiu preda manuscrisul până într'o lună de astăzi complet.

Făcut astăzi în București, cu bună învoială, 1893 Ianuarie 22.

I. L. CARAGIALE
strada Colții 18 București

INTR'O MANSARDĂ PE CALEA VICTORIEI

Dar lui Elias Șaraga nu-i plăcea odaia din pasagiu Vilacros, căci era prea ascunsă. Nu de clienți se plângea omul, ci de prieteni cari îl găseau greu în odăita la care ajungeai trecând prin obstacole. Și atunci s'a mutat la „centru”, într'o cameră mansardată, în colțul Căii Victoriei cu Piața Amzei. Aci îl vizitam des, îl rugam să-mi descifreze vreo cirilică din acelea cu prea multe aruncături, răsofoiam cărți și el, între timp, urmarea cu lupa zimții vre-unui timbru sau mărci.

Aci a murit moșneagul, printre hărtoagele lui, într'un pat bătrânesc cu polog.

A lăsat vorbă să fie înmormântat în Iași lui drag: Când mor oameni ca Șaraga, supraviețuitori ai unor timpuri care astăzi ni se par străvechi, dispăre cu el o întreagă epocă.

IOAN MASSOFF

UN ANTICAR INDRĂGOSTIT DE MESERIA LUI. — O COMOARĂ ALCĂTUITĂ DIN CONTRACTE DE EDITURĂ. — DISPARIȚIA UNEI EPOCI.

Medalia comemorativă a ridicării statuei lui Vasile Alecsandri la Iași, în Octombrie 1906.

Medalie comemorativă, bătută cu ocazia inaugurării Teatrului Național din Iași.

s'a murit mai de mult, a cutureat nu numai orașele, dar și satele, căutând documente, pe care le scăpa dela pierzanie. Inapoiat cu sacul doldora, Șaraga nu căuta să facă speculă. Cele mai multe le vindea la Academie, deci nu putea fi vorba de încheerea unei mari afaceri. Urmele lui Șaraga la Academie se găsesc în registrul-catalog, întocmit cu atâta migală de d. Gh. Nicolaiaș. La ultima rubrică a catalogului „deseori dai” de observația: „cumpărat dela librarul Șaraga”. In ultimul timp în special, bătrânul începuse să „lichideze”. Fără nici un gând de profit material, se ducea la instituțiile unde credea el că i-ar sta bine documentului să se afle și-l oferea, fără nici un fel de pretenție. Urca moșul două etaje până la Biblioteca Teatrului Național și nu mai putea de bucurie când putea să dăruiască un afiș vechi sau o medalie, în legătură cu trecutul Teatrului românesc.

EDITAREA LUI CARAGIALE

Dar dintre toate hârtiile cu semnături atât de ilustre, mai mândru se arată bătrânul de contractul făcut cu marele Caragiale. Iată-i cuprinsul :

ÎNVOIALĂ

Subsemnații I. L. Caragiale, București, și Frații Șaraga librari Iași, am convenit :

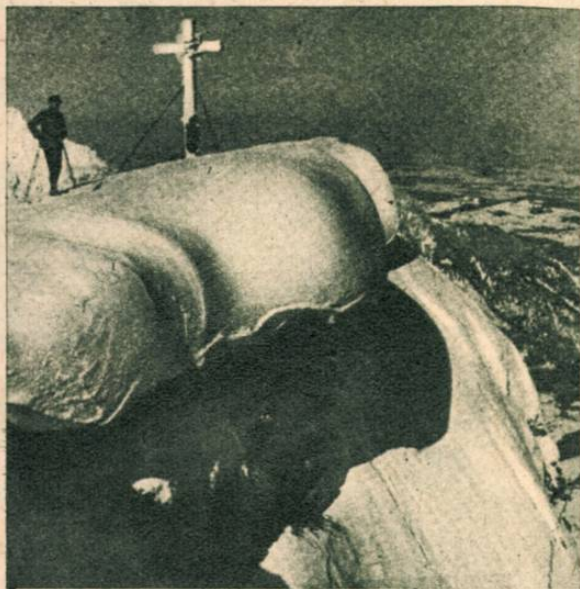
Eu Caragiale am vândut D-lor

Un contract între I. L. Caragiale și Frații Șaraga.

CE POATE TRĂDA O *semnătură*

Eoare de crezut că unii dintre noi realizează în semnăturile lor tablouri; că personalitatea și preocupările lor se trădează în iscălitură?

În primul moment s'ar părea că gândul acesta e absurd. Vin însă ca să-l întărească diverse exemple. Leonardo da Vinci, marele pictor italian își sfătuia

Karl Wien
UN ALPINIST

Karl Wien care și-a găsit moartea în timpul unei ascensiuni pe Himalaia, scria „K”-ul ca o coamă de munte, care poartă o cruce. Se știe că alpinistii obișnuiesc să ridice o cruce pe creasta pe care au cucerit-o. În semnătura aceasta crucea să fi fost și simbolul pre-simțitei morți?

elevii să caute să studieze propriul lor corp și să dreagă pe pânză defectele pe care le-au descoperit fiindcă altfel, susținea el, în pictura lor aceste defecte vor fi perpetuate în imagine.

Dar noi?

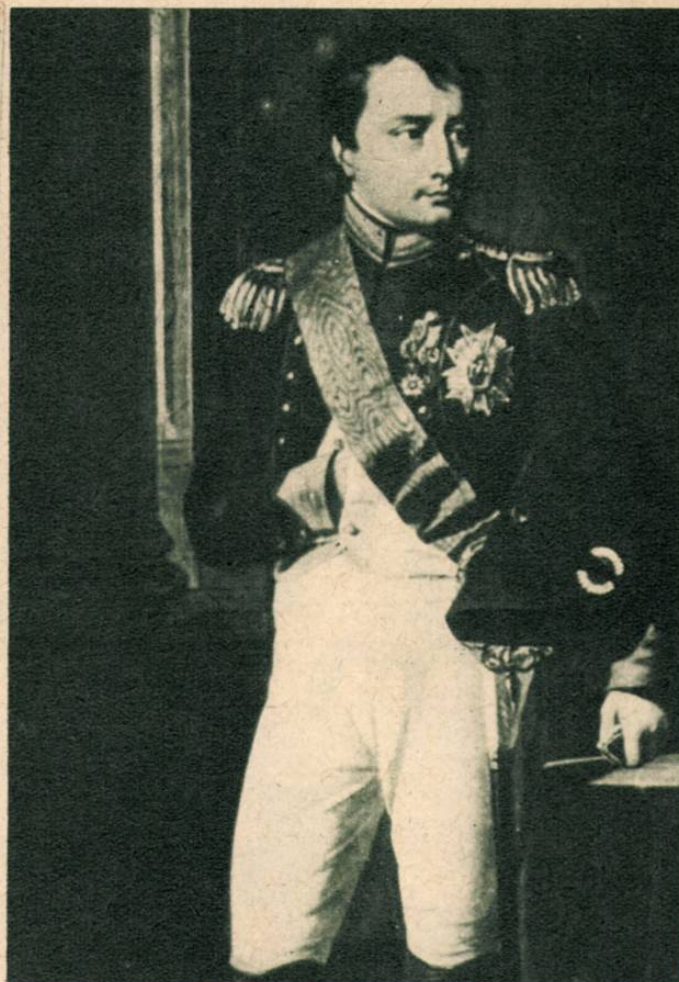
În viața de toate zilele, în timp

Wolfgang Amadeus Mozart

COMPOZITORUL SCRIE NOTE

Ca la mulți alți muzicieni și în scrisul lui Mozart se evidențiază capete de note, chei, semne de pauză. Dimpotrivă, în scrisul matematicienilor se evidențiază litere grecești și semne algebrice.

ISTORIA UNIVERSALĂ ÎN DOUĂ SEMNĂTURI

Napoleon

„N”-ul din stânga, cu care Napoleon a semnat un document după bătălia din Lipsca, e agresiv și cuceritor. Linia de sfârșit e ca o floretă, gata de atac. Cât de deosebită e iscălitura din dreapta, abătută, resemnată. Floreta e căzută. Așa a iscălit Napoleon abdicarea sa.

Napoleon

ce telefonăm nu desenăm figura omului cu care vorbim, sau numărul lui de telefon sau tema despre care vorbim?

Pe măsură ce suntem mai concentrați, ideea se transformă în imagine și imaginea asta o găsim și în scris și mai ales în semnătură.

Noi vă arătăm aci câteva exemple de semnături, care trădează preocupările celor cărora aceste semnături le-au aparținut. E rândul dumneavoastră să cercetați semnăturile cunoscuților dumneavoastră și să căutați să descoperiți analogii între scris și imagine. Veți clarifica astfel multe lucruri care v'au rămas până atunci tănuite.

D. Ohrtman

BICIUL CALĂREȚULUI DE ÎNALTĂ ȘCOALĂ

D. Ohrtman care ocupă azi un post însemnat în statul german, a fost pe vremuri călăreț de înaltă școală. Și această fostă profesie îi e trădată vizibil de biciul din iscălitură.

Count Zeppelin

CONTELE ZEPPELIN ISCALEA ÎN LINIE DE ZEPELIN

Se vede clar în iscălitura ilustrului inventator linia aerodinamică care a depășit chiar forma primă de trabuc, a zepe'inului.

dela Crucea Roșie. Acest birou a organizat găzduirea noastră în București, la diferite azile și instituții de binefacere.

Cei cari doreau să aibă informațiuni dela familiile lor din Polonia, se adresau tot acestui birou. Acum, când avem oarecare perspectivă a timpului, se poate privi în ansamblu marea contribuție a Crucii Roșii românești, la ajutorarea refugiaților. Ne-am adresat, deaceea, conducerii Crucii Roșii, care a centralizat acum toate datele privitoare la această operă. Ni s'a spus de aci că s'au perindat pe la biroul lor de refugiați, cam 300 persoane zilnic. Acolo, refugiații erau puși să completeze formulare pentru corespondența strict personală, care se expedia prin Geneva. De la Geneva scrisorile refugiaților din România sau alte țări sunt trimise în teritoriul polonez, ocupat de germani sau de ruși, la familiile fiecărui corespondent. La sediul central au sosit deasemeni rapoartele telegrafice ale filialelor din toată țara, care au primit din prima zi, dispozițiuni precise. Aceste dispozițiuni se dădeau și după instrucțiunile primite dela Geneva. Crucea Roșie Română, pe baza comunicărilor primite

Refugiații poloni fac „coadă” la cantina Asociației Femeilor Române, unde li se servește masa. Toți citeșc „Polski Kurier”.

Așteptând să le vie rândul, la masă, refugiații sunt înscrși într'un registru special.

În bucătăria cantinei se fac porțiile pentru refugiați.

CEA mai mare parte din refugiații polonezi cari au trecut granița la noi, s'au scurs acum spre alte țări.

România a fost un important punct de tranzit pentru aceste convoiuri, a căror trecere pe teritoriul nostru s'a făcut într'o ordine ce merită a fi subliniată. Polonezii își continuă acum, pe alte meleaguri, exodul lor. Au fost reținuți în țară, potrivit convențiilor internaționale, numai militarii. Aceștia au fost dezarmați și trimiși în lagăre special amenajate, unde au adăpost curat și hrană suficientă. Viața în aceste lagăre însă nu depinde de autoritatea românească, în organizarea traiului de toate zilele, ci decurge după anumite norme fixate prin aceste convențiuni internaționale.

Dintre civili, din zi în zi rămân mai puțini în țară, și cei cari au părăsit Polonia sunt de obicei oameni avuți, cari n'au nevoie de un ajutor special. Toți polonezii însă, cu cari am putut vorbi, au rămas cu impresii nepieritoare, față de primirea plină de omenie ce li s'a făcut.

În special, ei sunt recunoscători acelei mari organizațiuni mondiale, care este Crucea Roșie, și care prin filiala ei din România, condusă de personalități românești, le-a fost de un mare sprijin. În adevăr, Crucea Roșie Română a dat un prețios concurs operei de tranzitare a refugiaților poloni, organizată de autoritățile noastre. Încă din primele zile s'a dispus înființarea de cantine pe căile ferate și șoselele pe unde urmau să treacă refugiații. Reprezentanții Crucii Roșii au avut o conferință cu reprezentanții ministrului Sănătății Publice, în care s'au luat importante măsuri.

Refugiații polonezi au rămas deasemeni viu impresionați de ordinea impusă de autoritățile noastre, încă dela graniță. În acest timp, sosea dela Geneva la București d-l Brunel, delegat al Comitetului internațional al Crucii Roșii, cu misiunea de a forma un Birou special al refugiaților polonezi, în legătură cu Crucea Roșie Română. Autoritățile au înlesnit această colaborare, care ușura, evident, atât sarcina noastră de gazde, cât și viața polonezilor, cari aveau să treacă prin țara noastră.

Un astfel de birou s'a înființat de îndată la București la sediul Crucii Roșii.

SCRISORI PENTRU CEI DIN POLONIA

— Toți cei cari nu ne-am putut procura locuințe — ne spune un refugiat polonez — ne-am adresat biroului

dela filialele ei, a informat comitetul internațional dela Geneva de numărul prizonierilor intrați în țară, de modul cum s'a făcut triajul militarilor și al civililor, de ajutoarele sanitare.

HIGIENĂ ȘI ÎNGRIJIRI MEDICALE

Dupăcum am arătat, trecerea convoiurilor prin țara noastră, s'a făcut într'o ordine desăvârșită; primele telegrame primite din diferite localități din țară, la Crucea Roșie, anunțau tot felul de coloane de refugiați, îndreptându-se spre Focșani și Galați. Filiala Crucii Roșii dela Tulcea, ceru Centralei băi portative, mașini de spălat rufe, chinină pentru malarici și săpun. Vedeți până unde mergea grija de higiena convoaielor de refugiați. Aceste măsuri trebuiau luate, ca nu cumva, prin aceste convoiuri, să se întindă molime în țară. Crucea Roșie centrală a expediat numeroase sume de bani, aproape în toate centrele pe unde aveau să treacă aceste caravane poloneze. La Hârlău s'a expediat suma de 20.000.— lei, pentru primele cheltuieli, dat fiind că această filială raportase că unii dintre refugiați nu mai aveau încălțăminte și rufărie. S'a trimis deasemeni la Bacău 20.000.— lei, iar în acest timp, cereri de ajutoare fură primite din toate părțile. Acest fapt determină Crucea Roșie Română să ceară, la rândul ei, dela Geneva, fonduri și medicamente, nevoile întrecând posibilitățile organizației dela noi.

Crucea Roșie a intervenit deasemeni la Ministerul finanțelor, ca în baza convențiilor internaționale să se scutească de taxe vamale colectele de alimente și îmbrăcăminte ce intră și ies din țară, pentru refugiați.

Cantinele locale serviră mii de ceaiuri zilnic, cu pâine, brânză și mezeluri. Sute de persoane primiră câte două mese pe zi. Toate, din fondurile Crucii Roșii. Familiile cu femei și cu copii

În fața cantinei, după masă.

C U
REF
STRAJ
tia Crestin

U M T R Ă I E S C UGIAȚII POLONEZI

Zilnic sunt afișate even-
tuale știri sosite de pe la
rude și cunoscuți pierduți
pe drum sau rămași în
Polonia.

bolnavi, au fost lăsate să stea mai multă vreme în orașele unde poposeau. Erau o dispozițiune de elementară umanitate, ca și aceia cu automobilele refugiaților, rămase în pană, să fie remorcate.

SCHIMB DE ZLOȚI ȘI COMERȚ

— Cei cari am fost îngăduiți să mai rămânem în București — ne spune un refugiat — am putut să schimbăm zloți în condițiuni normale. În adevăr, guvernul român a luat hotărârea ca fiecare refugiat polonez să poată schimba 300 zloți, la cursul de 20 lei. În primele zile ale refugiului, aglomerația a fost destul de mare la Banca Națională, dar mulțumită măsurilor luate, și această chestiune s'a normalizat îndată.

— Văd însă că aproape toți refugiații sunt bine echipați, în haine sportive, de piele, cu cisme...

— Cei mai mulți — ne răspunde refugiatul cu care vorbeam — n'au venit în aceste costume. Hainele lor și mai ales încălțăminte, erau, la cei mai mulți, zdrențe, când au sosit, așa că mulți au trebuit să cumpere de aci, din România, un nou echipament.

În adevăr, făcând de curând o plimbare prin acele străzi mărunte care dau în Calea Văcărești, unde se vând haine de ocazie, negustorii îmi povesteau că prea puțini refugiați au venit să vândă aci din lucrurile lor dar destul de mulți au venit să cumpere.

Numeroși refugiați, după ce s'au odihnit aci și s'au echipat, după ce și-au lichidat unele afaceri, parte din ei transformându-și automobilele sau bijuteriile, în bani, au plecat mai departe. După cum se știe, prefectura poliției Capitalei a ve-

ghiat ca polonezii să nu fie speculați, în vânzările pe care erau nevoiți să le facă. Unele convoiuri au fost instalate în trenuri și expediate mai departe, risipindu-se apoi în diferite țări neutre.

FAMILII RĂSLEȚITE

Au mai rămas la noi unii cari, din lipsă de mijloace, sunt încă întreținuți de societățile de binefacere, care le-au pus la dispoziție cantine și căminuri. În aceste cantine ei pot să ia masa, plătind o sumă foarte redusă. Sunt foarte recunoscători Crucii Roșii, care continuă să-i ajute, până când își vor putea găsi un rost, ca să plece mai departe. Ei așteaptă, deobicei, răspunsuri dela familiile lor răspândite prin cine știe ce meleaguri, pentru că multe familii au fost nevoite să se împrăștie.

— Chiar în timpul pribegiei noastre, în drum spre granița Poloniei, am văzut mame disperate, care-și pierduseră copiii și plângeau sfâșietor...

O parte din aceste familii răzlețite, s'au refugiat în România, dar sunt și acum mame care așteaptă aci, cu înfrigurare, o veste bună dela copiii lor pierduți sau dela tatăl bătrân care n'a mai putut să înainteze.

Refugiații care mai sunt găzduiți la diferite familii, unde plătesc chirie, sunt deobicei oameni de bună condiție socială și materială, așa că n'au nevoie de un ajutor din afară. Unii caută să-și reia firul afa-

cerilor și legătura cu întreprinderile străine, cu care lucrau mai înainte, alții scriu romane cu subiecte din războiul și pribegia polonă, înfine câțiva caută o ocupație, care desigur se găsește foarte greu. Ei continuă să se scurgă mereu spre alte limanuri ale pribegiei, purtând pe fețe acea expresie de mare tristețe a exilului, în care se oglindește ceva din tragedia istorică a Poloniei...

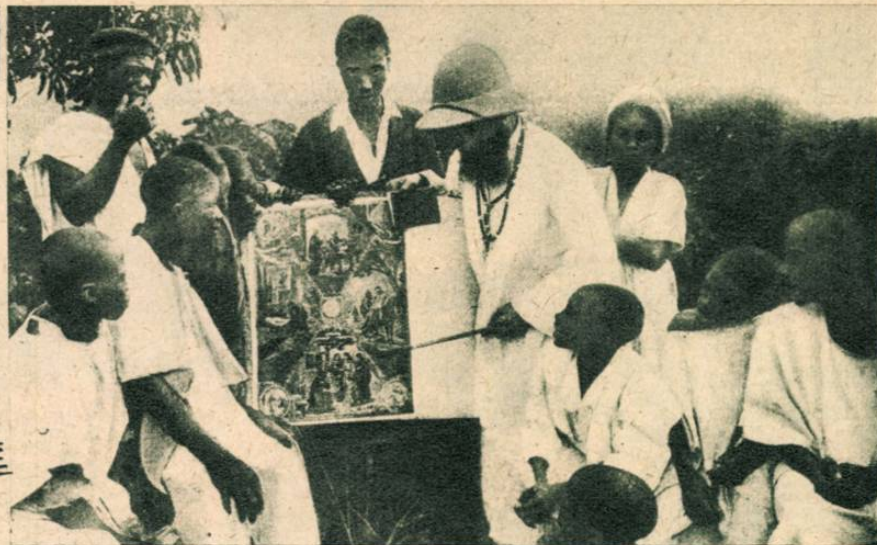
AL. BOGDAN

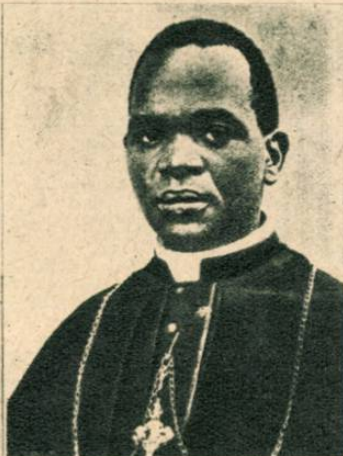
Cu înfrigurare, refugiații polonezi citesc gazetele care li pun în curent cu desfășurarea evenimentelor din țara lor.

mîcul școlar NEGRU

AL MISIONARILOR DEVINE UN EPISCOP CATOLIC

Acest mic copil negru va deveni un episcop catolic. Acel ce-l înconjoară, în acest mic sat al Africei, în momentul în care el ia prima lecție de catehism nu se îndoiesc că acum începe un mare viitor pentru noul elev.

Monseniorul Kiwanuka din Uganda.

Simbol elocvent al egalității de drepturi în casa lui Iisus: preotul, un negru, dă binecuvântarea sa unor mici servitori bisericești, de culoare albă.

de a civiliza un popor fie el cât de înapoiat. Cu alte cuvinte principiul unora este forța brută, iar al altora este înțelegerea și cooperarea. Când, după 1918, Franța și Anglia au trecut la rangul de Mari puteri Coloniale sau mandatare ele s'au gândit la aplicarea acestui principiu creștinesc: bunătatea.

Ele nu s'au gândit să tiranizeze popoarele cari au căzut sub dominația lor, ele nu au vrut să dea impresia acestor popoare că nu sunt decât sclavii celor două mari popoare, ele n'au vrut decât sincera și rodnică colaborare a acestor popoare, de altă culoare, de altă limbă și cari nu fuseseră încă vizitate de binefăcătorii oaspeți ai civilizației secolului nostru sau care nu putea încă, prin propriile lor mijloace să-și asimileze această civilizație.

Metodele lor au fost lente, deziluziile lor nu au fost rare, totuși ele nu sau îndoit de puterea magică, dacă ne putem exprima astfel, a binelui. Au perseverat, au luptat mult, n'au dezesperat nici odată și acum, după două zeci de ani de muncă continuă Franța și Anglia văd îmbucurătoare rezultate ale muncii lor.

Popoare cari pun mai presus de orice respectul datorit bisericii, popoare cari apreciază în cel mai înalt grad rolul civilizator al învățătorei creștine, atât francezii cât și englezii au început lupta prin mijlocirea acestei puteri divine și atât de înălțătoare: Biserica.

Sute de misionari au fost trimiși în noile ținuturi ale Africei, Australiei sau ale altor părți ale globului. Rolul acestor oameni, pentru care existența omenească se identificase cu misiunea lor divină era hotărâtor. Ei trebuiau să convertească pe aceste popoare de altă rasă, de altă limbă, de alte idealuri la doctrina creștină, la doctrina binelui, la aprecierea adevărului, la stimarea aproapelui, la dragoste între oameni.

Munca lor n'a fost ușoară, piedicile, deseori înfruntate le zădărniceau lucrul. Ei au continuat însă opera lor. Au avut încredere în izbânda trudei lor, au avut credința reușitei binelui asupra răului. A fost o muncă grea, o muncă istovitoare; ei n'au părăsit-o însă. Forțele lor erau continuu

SUNT diferite concepții asupra metodelor de civilizare a unui popor. Unii sunt de părere că forța este cel mai bun mijloc de ați impune voința, felul de viață sau normele de trai al popoarelor ce trăesc sub dominația ta, alții cred că respectul față de ființa omenească, recunoașterea dreptului de individualitate sau câștigarea unei rodnice colaborări între popoarele mai civilizate și cele mai înapoiate sunt cele mai eficace metode

improspătate; credința în învățătura creștină le dădea aceste puteri.

Au reușit. Binele și adevărul a triumfat. Învățătura lui Christ a triumfat.

Din toate părțile imensului Imperiu tineri adepți s'au aliat acestei credințe a binelui, a iubirii de aproape, a adevărului.

Recompensele nu au întârziat să se arate. Negrii au fost primiți în rândurile albilor. Biserica nu face distincție de rasă. Adevărul ei este valabil pentru toți cari cred în Iisus.

Nu de mult în imensul naos al Catedralei Sfântu-Petru din Roma, Papa Pius al XII a sfințit doisprezece noi episcopi; toate rasele, toate patriile, toate culorile erau însumate noului religii, noului rang bisericesc.

Printre acești doisprezece noi servitori ai Domnului era și Monseniorul Kiwanuka, negru de origine, a cărui istorie simplă și emoționantă vom căuta să o schițăm aci.

Doctrina și învățătura bisericii este fidelă învățătorei lui Christ, ea condamnă deopotrivă ideologia rasistă, ura între oameni și neadevărul. „Sunteți cu toți frați”, să vă legați prin mijlocirea Evangheliei.

Biserica a înțeles necesitățile timpurilor; ea consolidează noile popoare creștine prin consacrarea episcopilor de culoare. Ea a ajuns la acest rezultat, să nu uităm nici odată, prin opera Misionarilor. Dar munca misionarilor nu se rezumă numai la faptul de a converti noile popoare la creștinism, ci ea țintește deopotrivă și ridicarea progresivă și prudentă a indigenilor spre civilizația morală și materială a noii lumi din secolul nostru. Deaceia Misiunile au avut grija să întemeieze școli laice pe acolo pe unde au trecut. Rolul lor civilizator este evident. Monseniorul Kiwanuka este un izbitor exemplu al realizării acestui scop civilizator. El este exemplu viu al muncii depuse de Părinții Albi de șizeci de ani încoace. Clerul indigen, format prin grijele acestor părinți în Uganda, le ia locul și continuă brazda trasată de acești bravi servitori întru Domnul.

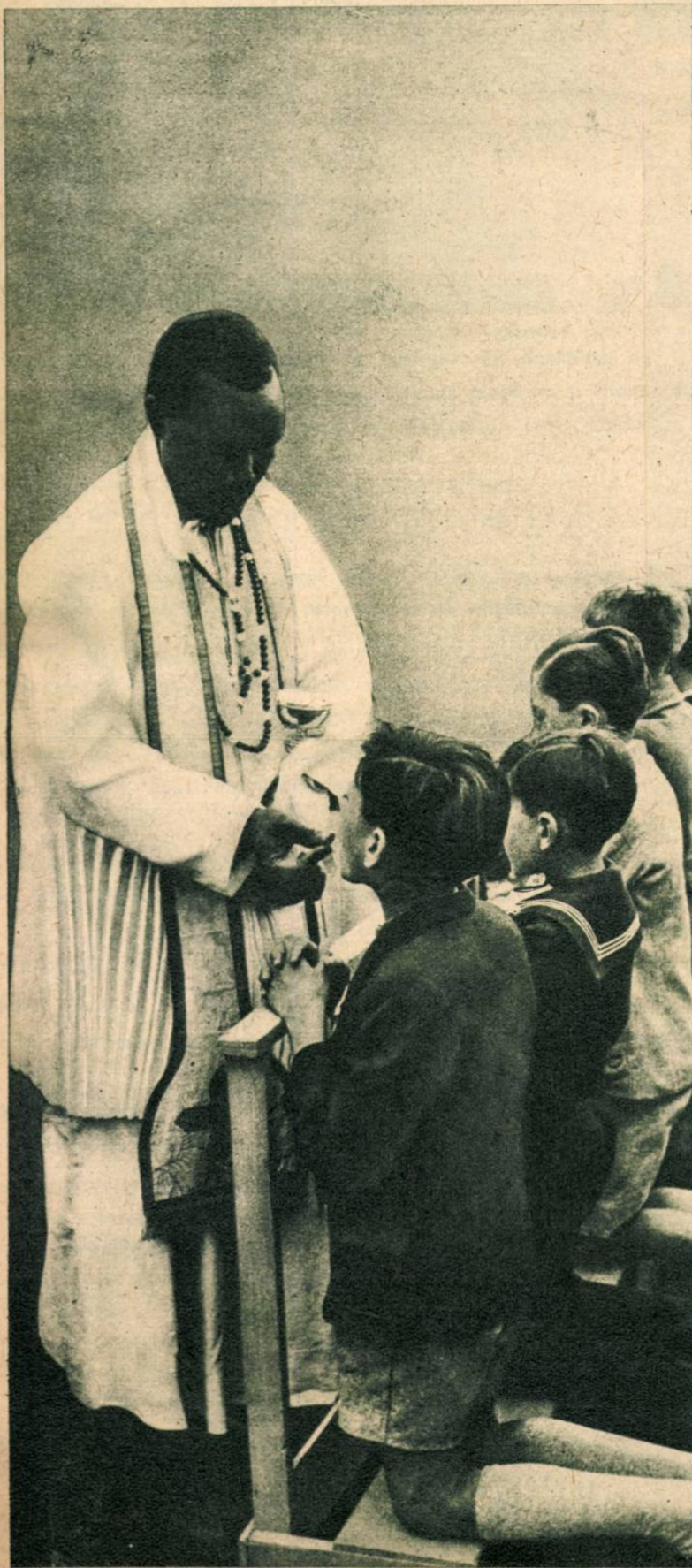
Monseniorul Kiwanuka este născut în Uganda, fără sub protectorat britanic, situată pe platoul interior al Africei, în zona ecuatorială, la nordul lacului Victoria și care se întinde până la lacul Rodolphe.

Elevul misionarilor, Monseniorul Kiwanuka a fost ridicat la rangul de preot în propriul său orașel.

Trimis la Roma, el rămase acolo doi ani luându-și diploma de doctor în Științele Teologice. Reintrat în societatea Părinților Albi el rămâne un an la Alger pentru ași face noviciatul. De aci el pleacă din nou în țara sa de origine. Numit profesor la Marele Seminar din Uganda, primi puțin după ocuparea acestui post noul său titlu de episcop.

Aceasta este scurta poveste a Monseniorului Kiwanuka. Scurtă dar impresionantă. Cu el o pagină a marelui epopei creștine a fost scrisă. De acum înainte soarta popoarelor de culoare a fost și mai mult legată de aceea a marelor popoare Occidentale. Binele și adevărul au triumfat.

A. B. D.

AMINTIRILE LUI

Clemenceau
DESPRE DIMINEAȚA
DE 11 NOEMBRIE 1918

11 Noiembrie 1918. Ziua armistițiului, ziua păcii. În timp ce trenul plenipotențiarilor germani traversa pădurile Rethelului, Clemenceau, care tocmai primise dela Foch vestea sumisiunii lor, își împărtășia bucuria sa intimilor, printre care se afla și Georges Mandel, actualul ministru al Coloniilor.

Numeroși fură cei care veniseră să felicite pe Clemenceau el merita laudele lor.

La 77 de ani, „Tigrul” luă cârmele conducerii, într'un moment greu pentru Franța. Nemulțumiri se iveau din toate părțile; soldații se revoltau, iar civilii se îngrijeau de acest războiu prelungit. Clemenceau știu însă să redreseze moralul Franței. Puținele vorbe pe care le rostea, actele sale, expresia implacabilei sale energii, toate exprima via dorință de a învinge.

În mai puțin de un an scopul său fu atins. Germanii învinși cerură pace. Ora armistițiului sună.

Cinci zile înainte de armistițiu Kaiserul trebui să fugă.

La Berlin, poporul omora pe foștii lui șefi și răsturna pe vechii idoli. Singur, numai bătrânul Hindenburg păstrase prestigiul său. Dar ce folos. Titlul său devenise numai onorific; își pierduse semnificația de altă dată. În Westfalia, el nu mai comanda decât bande de soldați dispersați.

În mijlocul acestor evenimente, în mijlocul prăbușirii acestui glorios imperiu, Prințul de Bade, cel care preluase cârmele guvernului, ceru pacea. Tot poporul era alături de el. Germanii nu mai puteau suferi privațiuni de tot felul. În cabinetul său, din Strada Saint-Dominique, Clemenceau era înconjurat de toți prietenii și colaboratorii săi. Pe fețele tuturor se citea bucurie. Însăși „Tigrul” nu și-o ascundea.

Martor al războiului din 1871 care se termină prin cedarea Alsaciei și Lorenei, Clemenceau nu muncise în tot acest răstimp decât pentru a pregăti răzbunarea patriei sale. Destinul vru, ca acum când ora acestei răzbunări sosi, să fie tocmai el care s'o prezideze. Toată ființa lui, figura, ochii, gura, exprima o oarbă bucurie amestecată cu mândria de a fi tu cel care să prezideze această pace la care ai muncit atât de mult.

Emoția sa era atât de mare încât la un moment dat se crezu că ea îl va copleși. Din discreție Georges Mandel se retrase. Toată lumea îi urmă exemplul. Repede culoarele ministerului se goliră.

Rămas singur în Cabinetul său Clemenceau medita. La ce? Nimeni nu știe. Mister care nu va fi nici odată deslețat. Vestea păcii traversă Parisul cu viteza unui fulger. Toată lumea, sărac sau bogat, nobil sau burghez, mic sau mare, veni să felicite pe primul-ministru, cel care împlinise „mînnunea”.

Dar nimeni nu fu lăsat să intre. Pentru nimeni *Presidentul* nu era la birou.

Veni însă și fiica premierului, Doamna Jacquemaire; argumentul nu putea fi întrebuintat și pentru ea. *Accesul îi fu liber deci.*

Cu capul dat pe spate, cu atitudinea ironică, caracteristică „Tigrului”, Clemenceau era imobil, privirea sa era pierdută în zarea necunoscutului. Fiica sa se apropie de el; atunci văzu ea lacrimi în ochii săi.

La un om pe care nici o tragedie din lume nu reușea să-i turbure temperamentul, acest lucru părea extraordinar, era ceva de necrezut.

— „Dar tată, ce este, întrebă Doamna Jacquemaire”.

— Atunci, pentru prima dată el se uită la ea. Părea că se deșteaptă dintr'un urât coșmar. Buzele sale șoptiră atunci: „nu va servi la nimic”.

Care era sensul acestor vorbe? Ce însemnau ele? Erau menite oare să condamne un viitor pe care el îl prevedea?

Se știe că era un pesimist. Nu credea nici în progres și nici în fericirea pământească. Prevedea însă întoarcerea unui războiu mult mai crunt? Era oare convingerea lui că din timp în timp voința de a se omora va stăpâni generațiile? Ce profundă meditație justifica repetarea tot mai deasă a fatidicilor cuvinte „nu va servi la nimic”.

Vocea sa, altădată atât de sonoră, părea ca surdă. Expresiunea feței sale era descurajată. Care era motivul?

De multe ori lăsase să se înțeleagă că pacea odată restabilită va fi de datoria succesorilor săi să știe să profite de ea. Pentru moment nu vedea însă pe nimeni capabil de a-și asuma răspunderea unui altfel de sarcini. Poate că aceasta era cauza depresiei sale? Da! Dar nu era singura.

Pentru liberarea lumii milioane de oameni se sacrificaseră; pământul înghițise osemintele atâtor nevinovați. Clemenceau văzuse pe acești eroi în tranșee, admira grandioarea sacrificiului lor? La ei se gândea el acum. La ce va folosi sacrificiul lor? „La nimic”. Poate dacă el ar mai putea deține mult cârma puterii, războiul nu s'ar mai întoarce? Da, dar la vârsta lui...

În timp ce „Tigrul” reflecta la aceste lucruri, mulțimea se stânse sub ferestrele sale. În elanul recunoștinții lor, femei, bărbați și copii vroiau să aclameze pe „regele păcii”. Nimeni nu-i lăsa însă să

„Părintele Victoriei” din 1918.

Mareșalul Hindenburg, șeful suprem al armatelor germane în 1918

ajungă la primul-ministru. Sgomotul ajunsese însă la urechile lui Clemenceau.

Atunci, izgonind ideile negre de care era cuprins, „Tigrul” ieși la fereastră.

„Trăiască Clemenceau, tipă mulțimea”.

„Trăiască armata. Trăiască Franța”, răspunse Clemenceau.

În contact cu acest entuziast popor în sărbătoare, Clemenceau uită de griile sale. Oamenii Franței nu se descurajează așa de ușor. Unirea le dă forță. Pentru orice fel de sarcini, în orice moment ei sunt strâns uniți.

Dentiștii recomandă
copiilor **KOLYNOS**. Pentru ce?

Toate mamele știu că pastele dentifrice ordinare, care au la bază ponce sau decolorant, distrug emailul delicat și ivoriul gingaș de pe dinții copiilor.

Iată pentru ce dentiștii re-

comandă în special pentru cei mici Kolynos.

Dentiștii garantează acțiunea delicată a acestui dentifriciu dulce cremant, care curăță într'adevăr gura și o însă-nătoșește făcând dinții extraordinar de lucitori.

ILUMINAȚI SURĂSUL DV.
CU KOLYNOS

CUMPARAȚI TUBUL MARE
E MAI ECONOMIC

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

SE DISTINGE
DINTRE TOATE CELELALTE

● Ați observat vreodată cum ochii bărbaților urmăresc o anumită femeie într'o mulțime? Ați avut oare vreodată dorința de a fi în locul ei? Cu siguranță că da! Pentru a fi tot așa de atrăgătoare ca o asemenea femeie, încercați înainte de toate de a afla secretele ei de machiaj. — Învățați de a da buzelor dv. frumusețea ispititoare, atrăgătoare — cu rouge-ul de buze Michel — Dați posibilitatea rouge-ului de buze Michel să imprumute buzelor dv. o culoare naturală, aprinsă, să le mențină tinere și moi. Încercați Michel, și vă veți convinge, cât de frumoase pot fi în realitate buzele dv.

Michel

7 NUANȚE FERMECĂTOARE:
BLONDE, BRUNETTE, CHERRY, VIVID, CAPUCINE,
RASPBERRY, SCARLET

Mărimi: DE LUX ★ MARE ★ POPULAR
Întrebuițați pentru complectarea machiajului dv. jardul aurabil și cosmeticul de ochi, ce rezistă apei: Michel.

PRODUS ORIGINAL AMERICAN

REALITATEA FEMEII

dintr'un material lavabil, cu o croială simplă, care-i va da libertatea necesară mișcărilor. Pentru zilele de oboseală și lipsă de dispoziție pentru plimbare, vom chema în ajutor vechiul „deshabillé”. Foarte moderne sunt în iarna asta, halatele lungi și largi pe care le-am văzut, vara, pe plaje. El va fi confecționat din mătase artificială — un fond închis cu buline — sau dacă sunteți mai friguroase, dintr'o flanelă ușoară. Chiar dacă pijamaua nu mai este atât de modernă, ea fiind înlocuită și noaptea prin cămași, totuși multe femei nu vor renunța la ea, căci pantalonul larg pe lângă eleganță este și foarte comod.

Vă sfătuim sincer, nu purtați în casă rochiile de stradă — locul lor este în dulap, din moment când ați revenit acasă: nu purtați nici rochia imprimată de vară „care, și așa este urâtă și a început să se rupă”. Veți fi totdeauna mai bine îmbrăcate cu halate sau pijamale făcute anume pentru casă. Vă veți simți și dv. mai bine!

5.

1.

4.

1. Halatul de casă, lung — asemănător celor pentru plaje — din creton imprimat.

2. Pijama din mătase lucioasă albă.

3. Rochie de interior din mătase lucioasă neagră, cu guler și manșete albe, bogat go-date.

4. La fusta lungă, neagră, cazaca imprimată, e de mult efect.

5. O pijama de casă, în genul „combinezoanelor” pentru mecanici, din material lucios, imprimat cu puncte albe pe fond albastru. Se închide cu un fermoir alb.

ȚINUTA FEMEII, IN CASĂ

AU trecut de mult timpurile când un logodnic venia, pe neașteptate și-și găsea mireasa ciufulită, neîmbrăcată, nefardată. Femeia modernă este totdeauna îngrijită și poate primi oricând.

Gospodina, care lucrează dimineața alături de servitoare, va purta un halat

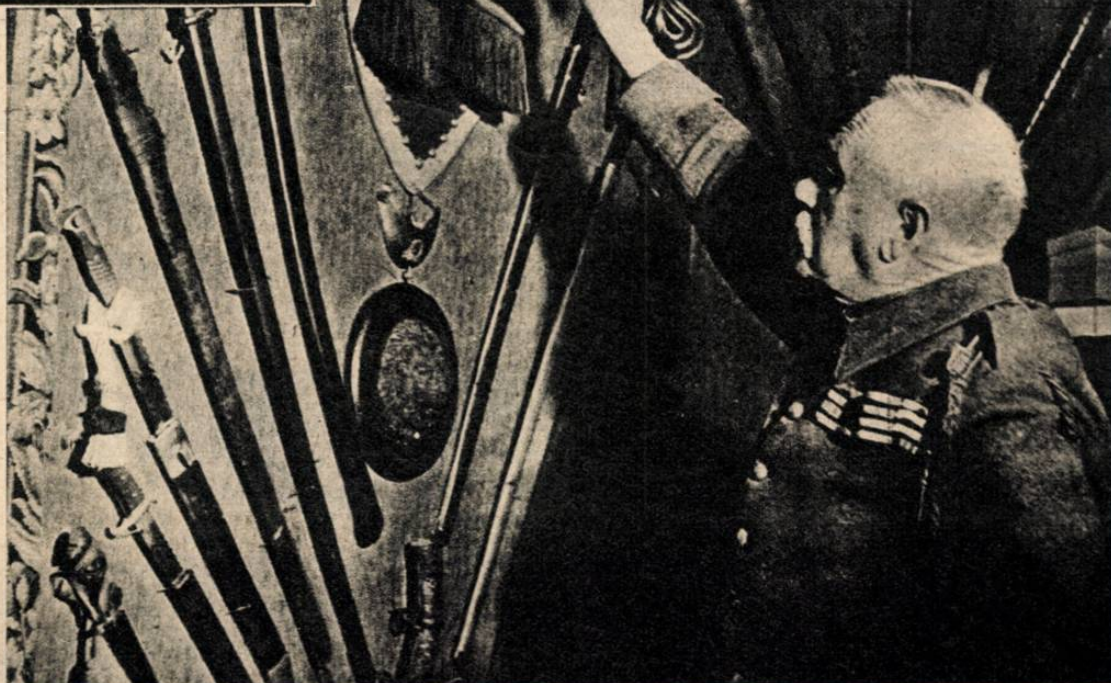
Soldatul voluntar de Grancourt pe vremea când era general de brigadă.

Un camarad îi ajută să-și fixeze Marea Cruce a Legiunei de Onoare.

E vorba de generalul de Grancourt, fost comandant de brigadă. După o strălucită carieră militară, generalul se retrăsese din cadrele armatei, consacrandu-și întreaga activitate unor vaste studii asupra Siriei și Libanului, unde comandase cu douăzeci și cinci de ani în urmă.

Șef de batalion în 1914, maiorul de Grancourt participă la toate luptele cu unitatea sa, remarcându-se prin curajul său neînfricat.

UN GENERAL S'A DUS PE FRONT CA SIMPLU SOLDAT

Avansat colonel și apoi general de brigadă e trimis în Siria unde luptă împotriva Druzilor răsculați împotriva Franței. Insușirile sale excepționale îi atrag cele mai importante misiuni pe care le îndeplinește în chip desăvârșit. În primele zile ale războiului, îndată ce s'a decretat mobilizarea generală, generalul de Grancourt se prezintă la un regiment angajându-se voluntar cu gradul de soldat.

Simplu soldat ca atâtea milioane de soldați, deși tratat cu respect de șefii săi, bătrânul general — are peste șaiszeci și cinci de ani — a cerut să nu fie scutit de niciuna din îndatoririle ostășești. Astfel, soldatul de Grancourt face de gardă ca și ceilalți soldați și mănâncă împreună cu dâșii... dela „cazan”.

Acum câteva zile a obținut o permisie ducându-se să-și vadă familia — după care va reveni la unitatea sa aflată pe front, undeva între Rin și Mosela...

Pe uniformă sa de soldat, el poartă Marea Cruce a Legiunei de Onoare, distincție ce fusese acordată... generalului.

Simplu soldat !

Cu amintirile unei strălucite cariere militare.

Nu este exclus ca în curând soldatul voluntar de Grancourt fostul general de brigadă, să fie înaintat caporal.

— Asta m'ar întineri cu vreo ...jumătate de veac! a declarat bătrânul ostaș când i s'a spus că va fi propus la înaintare.

— IN ZODIA GARSONIEREI —

IMPREJURARILE CARI AU DETERMINAT PREFERINȚELE

PENTRU APARTAMENTUL REDUS

Ede menționat în legătură cu intensiva campanie de construcțiuni, tendința arhitecților de a consacra cât mai mult spațiu, apartamentelor mici și mai ales garsonierelor. Blocurile ridicate în ultimul timp în Capitală sau acelea încă în faza șantierului, înfățișează cu un caracteristic procent, după cum suntem informați, această nouă orientare practică. Spunem *practică*, fiindcă așa rezultă din lămuririle constructorilor, cari susțin că inițiativa corespunde unui deziderat al epocii.

Se pare că imperativele condițiilor de

Interior de garsonieră.

Blockhaus bucureștean.

Apartamente moderne.

Copilul acestui veac neastâmpărat și nervos, s'a deprins să trăiască în veșnicul zumzet, în rumoarea cetății moderne. Om de afaceri sau negustor, artist sau intelectual, locul lui e în imediata apropiere a centrelor în măsură să-l informeze, să-i satisfacă feluritele curiozități, să-i înlesnească rodul frământării colective.

Altă dată, în zodia elanurilor temperate, nemolipsite încă de isteria tehnicității, casa înfățișa nu numai un adăpost, ci și supremul liman al năzuințelor omenești. Noțiunea de *gospodăresc* era interpretată și ca o noțiune de îndeustulare. Cu cât locuința era mai vastă și mai încărcată cu atât regimul menajului mai complicat, cu atât pomenitul termen creștea în strălucire. Încăperi multe, doldora de mobilă, ce necesitau trudnice

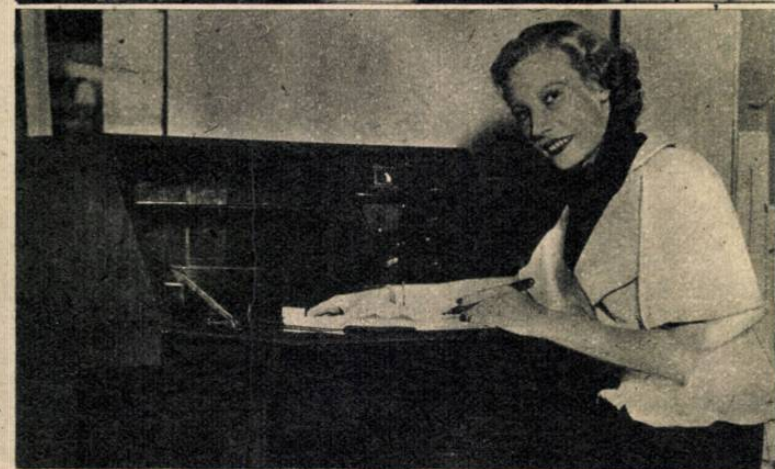
viață modernă, de ordin social sau economic, nu s'au oprit la anumite zone. Și-au pus pecetea și pe moravuri, pe tradiții, pe unele concepții patriarhale, nepotrivite sau depășite de ritmul și lozincile vremii de astăzi.

RITMUL VIEȚII MODERNE

Vechiul principiu al comodității bunăoară, e incompatibil cu posibilitățile cetățeanului cu venituri restrânse. Afară de importantul buget reclamat de un atare regim, să nu uităm că și în ordinea adaptării la poruncile lui, s'au ivit esențiale deosebiri. Inchipuiți-vă transplantați din ambianța trepidantă a Capitalei, în angrenajul căreia ați devenit treptat o piesă componentă, în provincie. Revenirea la altă cadență de viață, la o altfel de măsurătoare a activității, în care repausul și siesta constituie digresiuni normale, — e greu de suportat.

Bucătăria fără lemne, — asigură o curățenie exemplară.

Muzică la domiciliu...